

Csokalyi Fényes Csobán

\$T€XASZ A MAFFIAÁLLAM

* *
* *
* *
* *
* *
* *
* *
* *
* *
* *
* *

Európa szívében az elmúlt negyedszázad alatt teljesen nyilvánvalóvá vált ama sokszorosán bizonyított tény, hogy a mondvacsinált államhatalom idegen érdekeket szolgáló gátlástalan bűnözői körök kezére adatott a célból, hogy az állam leple alatt kifoszthassanak és elveszejthessenek egy egész országot, mialatt ők maguk — a lakosság döntő hányadát mindenéből (még az eszéből is) kiforgatva — szédítő vagyonokra tettek szert...

Mi, a némán és tétlenül, mi több, cinkosan tűrő, meg-alázott és megnyomorított teherhordók, akik közül sokan, talán balgamód, nem is érzékelték e lemoshatatlan gyalázatot, így veszítettük el hazánkkal együtt, az eredendően megillető, emberhez méltó életfeltételeinket is. Koldusokká és hontalanokká tettünk öseink vér- és könnyáztatta földjén, a saját hazánkban, s meghasonlott lelki nyomoroncokként, megdőbbsenve, s látszólag tehetetlenül állunk meghívott végzetünk előtt...

Mégis, ha emberként akarunk megállni önmagunk, s legfőképp eleink és sarjaink nagysága előtt, nem tehetünk mást, minthogy e pénzközpontú és uzsorakamátú maffiavilágot mihamarább felszámoljuk! Ehhez viszont előbb mindenkinek tájékozódni és gondolkodni kell, hogy tisztán, álca nélkül lássa, valójában mi is folyik körülötte, hogy tudja mit is kell tennie, mert csak így láthat át a hamis mézzel vont halálos ölelésen!

Csokalyi Fényes Csobán
Stexasz, a maffiaállam

Csokalyi Fényes Csobán

STEXASZ

A

MAFFIAÁLLAM

2014

Magánkiadás Magyarhon

Copyright©Csokalyi Fényes Csobán, 2014
**Forrásmegjelöléssel a mű bármely része szabadon
felhasználható!**

ISBN 978-963-08-9237-7

A könyvet készítette: a szerző

Ajánlás

Ajánlom e könyvet minden szívében igaz magyarnak!

Firhang!

A gazdaság a gazdagság fundusa, mondják egyesek, talán a leginkább pénznyeletesek. Ama áldott gazdaság, amely állítólag az életünk alapja és motorja, idestova immár három évtizede oly erősen dübörgött a mélyen szántani már képtelen, nem Kongóban kongó, kongó agyakba, hogy még jómagam, a legemberibb Idea is, teljesen elvesztettem tőle nemcsak a hallásomat, hanem még a józan ítélőképességemet is. Különösen akkor, amikor a jólét örökös ígézetétől folyton magamon kívül estem.

Így történt meg valamikor egy derengő fagyos téli hajnalon, midőn már szinte elhagytam meleg vackomat, hogy elnyomott egy különös, kávézacc illatú éber álom. Előbb azt hittem, hogy a gazdaság legvaszkosabb fogaskereke zökkent egy nagyot előre, vagy talán hátra, ám rögvest konstatálnom kellett, hogy a zaj inkább egy furcsa harangzúgásra emlékeztetett, ami azonban a vénülő hallójáratomhoz csiklandni engemet, nem egy keresztel vert toronyból érkezett, ahogy az egyébként még illetlenül is illene, hanem a föld mélyéből. Már-már azt hittem, meghígultam, amikor az egyik fals kongásra hirtelen egy másik álomszerű világba riadtam fel meglehetősen szabálytalan szunnyadottságomból. Ám az igazán meglepő dolgok csak ezután kezdődtek. Mintha csak egy csapásra minden megváltozott volna körülöttem. Mintha minden a feje tetejére állt volna. Ráadásul se a gazdaság lelket melengető dübörgése, se a jólét makacs ténye nem kenegette tovább felbolygatott lelkemet. Mintha csak egy teljesen más világba csöppentem volna. Igaz, a köröttem lévő emberszerűeket most is hasonlóknak láttam, mint, korábban, de mégis valami nagyon megváltozott. Amit azon is érzékelttem, hogy jómagam, mint ki teherből szabadul, könnyebb és légiesebb lettem, s ha a varázstükrömbe

néztem, amit egyébként korábban alig tettem meg, nem láttam benne önmagam. De nem láttam benne az embereket sem. Így már-már kezdtem azt hinni, hogy nem is létezem. Ugyanakkor mindent láttam és érzékeltem, sőt még azt is, mit korábban nem. Az énekesmadarak viszont nem nótáztak körülöttem, inkább csak hosszasan elnyújtva, fájdalmasan csipogtak. Az éltető lég pedig, mintha görcsbe csavarodottan remegett volna egy odvas fa legüszkösebb aljában.

Mindebből arra következtettem, hogy valamiképp egy különös kontra közegbe, egy ellen- vagy antivilágba csöppentem, ahol minden másképp volt, mint ahogy annak lennie kellene, vagy ahogy azt, korábban megszoktam. Igaz ugyan, hogy antivilágról még nem hallottam, de az antianyagról igen, így jogom volt feltételezni, ha létezik antianyag, akkor létezhet egy komplett antivilág is.

Miért is ne? S ha létezik antivilág, akkor léteznie kell az anti Földnek is, meg az anti országoknak is. Így léteznie kell egy anti Magyarországnak is! Ekképp okoskodva aztán valamelyest megnyugodtam, csak azt nem értettem, hogyan kerültem e rendellenes helyre és helyzetbe. Kerestem okát, de mivel ésszerű magyarázatát nem leltem, megglódukt bennem a vernei fantazma.

Így jutottam oda, hogy talán egy hatalmas napkitörés földi vonzata űz ily cudar tréfát velem. De ezt azonmód el is vetettem, mondván egy fler ekkora galibát csak nem gerjeszthet! Az okot keresve tovarepült hát a nyugtalan képzemény, majd megállt egy pillanatra, s azt találta gondolni, hogy ennek az egésznek egy újabb áldott közüzemi díjcsökkenés lehet az oka. Hisz a terhek hantás apasztásának már a puszta híre is jelentős adrenalin-löketet okoz, s talán neki köszönhettem ezt az egészet. Ám az élmény tartósnak bizonyult, ezért a belső cenzor, e nagy ívű elképzelést is elvetette. Igen ám, de a fáradhatatlan fantazma addig kóricált határtalan sebességével a végtelenben, hogy egyszer csak kidobta a cenzorom által is elfogadott megoldást, miszerint talán egy hullócsillagszerű antianyag szippantott volna magába!? Így hát nem volt mit tennem, azt magam is, bár kétkedve, de elfogadtam. Csak azt nem értettem, hogy, miért pont engem ért e hihetetlen esemény és különös megtiszteltetés? S ha ez így van, akkor egyfajta kiválasztottja lettem az antianyagnak, vagy a vezérlő „szellemének”?

Valamilyen szerepet szánt nekem, aminek mibenlétéről magam sem tudok?

Ekképp okoskodtam, de feleletet erre az új világ meglepő sodra időt nem engedett, s vitt magával képtelen káprázata, bele az antivilág sűrűjébe, Stexaszba, ahol a pengő érc gyilkos imádata hajtotta a napról-napra mindjobban feltornyosult gonoszságot gonoszságra halmozó Gonoszt, magabiztosan, amolyan Fortunásan, aki mindig sikert sikerre halmozott, hogy bár lassan, de annál biztosabban tudatosíthassa bennem, itt minden a maga hátrányára, gyökeresen megváltozott.

Olybá lett mindez, mint a fenevadak tánca egy égő erdőben, a hátamon! Miközben nehéz lánc talpak is tapostak, láng huszárok jöttek szirénázva. S én felriadtam egy újabb rémálomba. Ám azóta sem tudom, hogy most valójában hol is vagyok. Mi lehet ebből a valóság, és mi a rémálom? Vagy talán úgy összemosódtak az irányított dolgok, hogy a valóság sem egyéb már, mint egy félelmetes rémálom?

Sajnos magam ezt megmondani nem tudom, annyi azonban bizonyos, hogy amikor csak szembesülnöm kell Stexasz földi terepnuma valamely faktumával¹, lángot lobbantnak elfáradt könnyeim, miközben a hajdani útonállókra is legott megértő respektussal gondolok, mivelhogy többségük megélhetése okán választott magának egy oly veszedelmes foglalkozást, amely kiürült gyomra unszolására kurtított az arra érdemesek nehéz bugyellárisát, amit korábban vele töltettek meg, mikor még eltiprói szakadatlanul szipolyozhatták. E néhai sajátos nivellátorokban még volt annyi emberi vonás, hogy ők csak ama gabonát aratták, amely könnyen pergő kalászt hozott, s nem háborgatták és nyúzták meg elevenen azokat, akiket a habzsi markok végtelen kapzsisága már a legalattomosabb hóhérekre, a létveszejtő inségbe juttatott.

Ám a mai – nem leszármazott – kései utódok mértékletes, de újszerű észjárását a simán zabrált vagy on útmutató súlya annyira éles-sé deformálta, hogy a pennás meg a kancsukás csatlósaiak segedelmével, már a gabona nyers hajtásait is a tökély prés hatókörébe vonták, sőt a szétszikkasztott cereáliák alap sejtjeiből, olyan kétlábú hahota

1 tény, tett, esemény, jelenség

gabonajuhokat klónoztak, akik már a gereznájuk kincsét egy kéjes ribancmasnival, önként s dalolva hordják lakára imádott gazdáiknak.

Ímígyen persze a hagyományos útonállásnak is befellegzett! S ebből sajnos sokan arra következtetnek, megszűnt az Útmenti Nagy Fosztogatás is!

Hiába, no! Az idők tényleg változnak, miként a világon minden állandó mozgásban és átalakulásban leli meg önmagát, amit a majomszerű embercsírák különös gyülekezetében fejlődésnek deklamálnak, azon darwini emlőkön cucilizált civilizáltak, akik mindent ellesnek egy másik, egy még nagyobb, egy még majomabb majomtól, hogy tökélyre vitt új-szajkókként, a darwini evolúció káprázatos fáklyavívői, s a természetesség, az eredetiség meg az elmésség eszményi sírásói lehessenek. Megfeledkezve arról, hogy e haladást a Mag rendre cáfolja, hiszen az, a rendelkezésére álló időben és térben, a számára adott feltételek között – kiteljesíti önmagát, kibontja a benne szunnyadó fajspecifikus lehetőségek, adottságok, hajlamok, készségek és képességek tárát, s amikor e processzus kedvező klímát kap, az adott faj vagy egyed tökéletes pompájában, igazi teljességében jelenik meg a Világ színe előtt. Ám, ha akadályt szenved, akkor előáll a megrekedés, vagy a degeneratív elfajulás, melynek mélypontja a mutáció, e delejező darwinista nagydinamó, amely azután dinamikusan hinti szét bámult magvát, a fejlődésnek vélt satnyulást!²

Pironga

Fejlődik hát hippre-hoppra az emberszerű, a darwinizált technokrata világ, bele a mind nagyobb embertelenségbe, s eközben az eleve sokszínűvé formált, milliárd alakú népáradatból, a legnemtelenebb és legmohóbb ösztönnel megvert korcs mutáns, megteremti magának az alja barom balgát, meg annak felsőbbrendű féktelen urát s nyáj bírta ravasz pásztorát. Merthogy e beteg világban az öntudatra ébredt sánta entitás – önmaga valóságának konstatálására és erősítésére –

² Lásd például: Buji Ferenc: Az emberré vált ember; Harun Yahya: Az evolúciós csalás; Szedmák András: Mi az igazság?; Várkonyi Nándor: Az elveszett paradicsom.

egyedi habitusától függő mértékben és módon –, valaminő hatalomra tör.

E természetellenes mentalitás aztán, történelmi léptékkal, rövid távon a legéletképesebbnek tűnő, ámde eldegenerált példányt, idővel olyan túlhatalommal látta el, mellyel más, lelkiismerettel bíró, mértéktartó, ám a saját normáihoz igazodó, jóhiszemű vagy hiszékeny személyt, teljesen maga alá tepert.

Csakhogy a Természet nem ismer mértéktelenséget, csupán együtthangzó kiegyensúlyozottságot. A mohót viszont a gyakori hiányból fakadó létvesztés félelme szülte, ezért eltorzult látása elvétette a Mértéket meg a Korlátot. Vagyis a Kozmosz egy elembertelenedett nyamvadéka, aki akarva-akaratlan, önnön alkotója ellen tör. S ez akkor ölti legfélelmetesebb formáját, mint majd látni fogjuk, mikor egész csoportokat vagy népeket ural el.

Ekképp e nagy fejlődésben, oly veszett farkas idő éledt, ahol mohó kétlábú ordasok evolválódtak³ e tarka színre, átírni eredendő emberi lényed, igazi Ember-séged.

Fejlődnöd kellene hát magadnak is menten, hogy felérj a Mintához, a halálra fejlett, csúcsragadozó Etalonhoz! A csali immár adott! A többi a Te dolgod! S vagy kivárod a sorod, akár átnyúlva életek hosszú folyványán, vélt Sorsod némán tűrve, amíg szép lassan fel nem fejlődsz...

Vagy könyökölj ki magadnak mihamarabb mindent, tudást, vagyont s hatalmat, hogy Te magad legyél az irigyelt Etalon!

Csakhogy az Orsód is már rég, mind nagyobb hévvel, e beteg világszellem hunytató eszméje pergeti. Fonala rendre bolyhul, ellenségek szabják, nyesik, kaszatolják⁴ kedvük szerint, s becsét feledve, hasgatod magad is, hadd szálladjon⁵.

Talán erős szó kéne, csípős, ostoros, özönnel, mi felkapja fejed, s behatolni képes belső lényegedhez, hogy meglásd végre e nagy fejlődésben, a rád osztott nímand⁶ jelentéktelen szerepét, s az ellened irányuló galád cselvetést, a köréd fonódó gonosz hálót, a vesztedre

3 kifejlődtek

4 nyú, bolyhoz

5 apad, csökken

6 senki, jelentéktelen, semmit sem számító ember

játszó, való világban zajló, végromlásodra törő, nagy ármányt, melyben titkos körök bomlott agya már jó ideje csak azon fondorog, miképp tudna Téged, s minden jóra való földlakót, végérvényesen egy olyan szellemi és erkölcsi hanyatlásba taszajtani, miáltal oly rabszolgává igazhatna le, aki még a saját láncait sem lesz képes felismerni.⁷

Egy varázstükör kéne, mutatni a kétségtelent, mely képes felrázni eredendő önmagad, s láttatni a belső Önvalód, isteni lényed, s az igazi földi rendeltetésed, hogy lásd és megértsd, voltaképpen ki is vagy Te, s mi itt a tényleges jussod, e sárgolyóvá piszkolt csodálatos színpadon, melyre egykor – céllal – felhívtátál. Felhívtátál gyönyörrel, s fogantál gyönyörben, gyönyörre! Ezt jól megjegyezd!

Mégis az ellened törő maszkos emberlárva hitvány csőcselék csődületében csengetett sima szó, a csalító önfénnyel közösen, oly erővel vakított el, hogy balhited tévburkában tengve még azt sem érezted, fokról-fokra mindinkább eltárgyasult emberi személyed, s végül egy eszközzé, egy feleslegesen beszélő szerszámmá tétettél, akit már minden mohó és gaz pondró, egyvégtében használ, csak önmaga nem! Olybá lettél, mint a nyomorult anorexiás, akit a kikököntetett érzékei a vesztébe csalják.

E művi delír volt gátja annak is, hogy eljusson Hozzád minden figyelmező, óvó szó. S köztük is kivált a legvészeszterhesebb, a hamissá kikiáltott, világuralmi terveket szövögető Szergej Nyíl bölcsei⁸ – száz évnél is régibb – erőszakon és megtévesztésen alapuló hatalmi taktikája, mely szerint a rossz az egyetlen eszköz, amivel a cél elérhető. Ezért nem szabad felhagyni a megvesztegetéssel, csalással és árulással. *„A politikában érteni kell mások gyengeségeinek habozás nélküli kihasználásához, ha ezáltal behódolást és mások feletti uralmat biztosítunk magunknak.*

A mi államunknak, amely a békés hódítás útját követi, megvan a joga ahhoz, hogy a háború borzalmaival kevésbé fel-tűnő és kielégítőbb halálos ítéletekkel helyettesítse, melyek szükségesek annak a terroruralomnak fenntartásá-

⁷ Lásd erről bővebben Kracioszt! Vlagyimir Megre: Anasztázia 8. Az Új Civilizáció 71.o.

⁸ Az orosz Szergej Nyíl professzor által napvilágra került Cion Bölcseinek Jegyzőkönyve.

*hoz, amely vak engedelmességet követel. Az irgalmatlan szigor a legerősebb hatalmi eszköz az államban. Nemcsak a haszon kedvéért, hanem a kötelesség nevében, a győzelem kedvéért is ragaszkodnunk kell az erőszak és megtévesztés programjához...”*⁹

E művi delír gátolt meg abban is, hogy meghalld az igazi bennfentes, a titkos körökhöz tartozó angol szocialista teoretikus, Bertrand Russell halkított hangját is, aki úgy hatvan évvel ezelőtt azt közölte a világgal, hogy **a táplálkozás, az oltások és más intézkedések együttesen már nagyon fiatal korban olyan karaktert hoznak létre, amelyet a hatóságok épp kívánatosnak tartanak, s miáltal a hatalom minden komoly kritizálása pszichológiailag lehetetlenné válik.**¹⁰ Ezért nem hallottál a kutatóorvos filozófus és rózsakeresztes nagymester, Swinburne Clymerről sem, aki – gondosan eltüntetett könyvében – már majd hatvan éve figyelmeztet arra, hogy **vannak bizonyos módszerek és eszközök, amelyekkel oly könnyedén lehet megváltoztatni az ember tulajdonságait, mint az állatokét. S e saját jogait és kiváltságait védelmező, harcos természetű lényt** – azt, aki szabad emberként nagy dolgokat vitt végbe, s még nagyobbakra lenne képes, ha nem avatkoznak be cselekedeteibe – **fogják átalakítani egy olyan szerzetté, aki sem önmagát, sem a családját, sem az országát nem lesz hajlandó megvédeni a rabszolgaságtól.** S ha tudod, képzeld csak el, ahogy fokozatosan elveszíted emberséged, az elméd erejét és tisztaságát, amely így képtelenné tesz az önálló gondolkodásra és megtervezni jövőbeni józan cselekedeteidet. Ellenállásod annyira legyengül, hogy nem leszel ura önmagadnak. Annál inkább prédája mások parancsának. Egy idióta robottá válsz, egy zombivá, egy élő halottá, önmagad szomorú tragédiájává.¹¹

E gondolat egyébként annyira nem új keletű, hogy már nyolcvan éve a Gulágon is alkalmazták, amikor is egy kémiai vegyülettel, a fluoriddal tartották féken a foglyokat, hogy azok ne lázadozzanak! S ma, magad vagy erre az eleven példa, aki épp ezért azt sem látja, hogy a világ lassan megtelik az eltompult, a lezüllesztett, az élvhajhász és

⁹ Kiemelés a szerzőtől.

¹⁰ B. Russell: A tudomány hatása a társadalomra

¹¹ Dr. R. Swinburne Clymer: Az árulás kora

bármire rászédhető, a butaság magasiskoláját bemutató, felfelé oktondian jámbor, de lefelé vagy oldalt olykor erőszakos szelepét kiengető, emberi roncsok sokaságával.

Az ember végleges és teljes körű leigázásának valóságát egy ilyen végtelenül hamis közegben, egy fél- vagy egészen holtta tett szereplőnek persze nem könnyű kimutatni, sőt, szinte lehetetlen. Mert hiszen épp úgy van itt minden megkomponálva, hogy elsőre, ne legyen nyilvánvaló az. Csupán akkor, amikor már beteljesült. Ezért is cél, a teljeskörű zsibbasztás, a destruálás¹² és romlottság, mivel a rothasztott nem érzi a rothadás szagát, az eltompított érzékelése a behatás mértékével fékezett, emiatt nem képes kifogástalanul konstatálni az objektív valóságot, s ha netán felmutatják neki, képtelen befogadni azt.

Így helyetted most a világban, valójában bolyong egy árny, mint egy szél fújta száraz falevél, mit kény s kedv sodor tova, el, a Semmibe.

Vagy tehát, mivé tétettél, egy vakon hívő, hibátlanul súlytalanított senki, akit a hinni pille pelyhe nem terhelt, hát játszva bírtad, mozdulnod sem kellett érte, bár veszted ágyazta, mégis ő volt legfőbb várad s látszat menedéked. Könnyen lelted, hisz öledbe hullatták már rég, hogy ne kelljen erőlködnöd, s attól félned, hogy javítani világod s önmagad, cselekvésre serkentő önálló gondolatok ébrednek fel belső kincsesbányádból. Emiatt, hát szeretted. Ő pedig oly andalítva vitt magával, hogy csak Álomország partjainál ébredtél új álmodba, ahol bár minden szép és jó lehet, de semmi sem valódi, semmi sem bizonyosság, mivel ott minden csak a hit haláláig létezik. Te mégis hittél, mert ringatott a ravasz szóözön, s mert hinni akartad, mit beléd sulykoltak Új Isteneid, hogy itt minden érted van, volt, s lesz, míg világ a világ! Így persze semmit sem kellett tenned, csak élvezni a feltétlen hited.

A hit halála, a teremtő okoskodás! Az eleven szemlélet, a dolgok megismerése, a tudás, a tettvágy s a cselekvés eluralkodása, ami jelzi a felébredést. Felébredést az elhitt illúziók birodalmából, a való világba. Csakhogy ez ma már mind nagyobb fájdalommal is jár, ezért a rideg valóságot a rest messziről elkerüli, mert neki jobb ma egy hitbe-

12 bomlaszt, zülleszt

li jólét, mint holnap izzadságból egy igazi. E hitbéli jólét ugyan halált érlel, talán már holnap, neki is, de a hívó ennek tényét nem bírhatja, sőt, ő lenne az első csahos, ki egy nagyot mordulna emiatt. Hívése fényévekre viszi a valóságtól, ezért az értelem, őt sosem érheti el.

Jobb tehát neki inkább aludni, hagyni a dolgokat, hadd folyjanak nélküle, az ő medrében, hozzá, másokkal. Nem emelni eléjük gátat, mert az értelmet, gondolkodást, cselekvést és erőfeszítést kíván, s talán olykor kálváriát. Emiatt ragályos az alvás, meg a vakság!

Ám a nem tudni semmiről, idillinek gondolt állapota – önmagában, és elvonatkoztatva is – maga a halál, a pusztulás meg a pusztítás, és annak elfogadása, amit viszont ember nem követhet, mert ezzel maga is egy alattomos gyilkossá aljasodik.

Így végtére is, egy abnormális világban, élő holtként létezel, aki valamikor s valahol elvesztette eredeti önmagát, elhagyta józan ösztönét, s az iránymutató érzetét, a teremő gondolatát, meg az őt támogató emlékezetét, s aki fura álmokórságában választott gazdájától – a magáéból – még csak enni sem kér. S ha olykor nagy röffel elé vetnek a sajátjából neki netán valamit, még arra is rest, hogy megnézzé: miért adtak neki abból zabálni. Ám annál inkább tapsol és nyalja gazdáit, saját vérén hízott terpedő ülepét!

S mivel nincsenek már új Szpartakuszok és Dózsák, akik megálljt parancsolnának e betegagyú fertelemnek, a világ vélt urai, látszólag, mind jobban arathatják elvetett magjaik ideális gyümölcsseit.

Jómagam pedig csupán annyit tehetek, hogy innen a távolból – színleg csépelve Téged – Feléd kiálltom, mit belőlem ama fájdalom felszakajt, mely elveszített párodként látja alámerülésed földi poklomba. S így, talán még magamnak is visszaszerezhetlek, mivel én, még ma is repülnék Hozzád, s szállnék Vele, mint egykoron, szíves örömet! Mert mit ér a lég, ha törött a szárny, mely repülni képtelen?

Egykori rendhagyó mátkád és mai szomorú özvegyed, ezért most megfújja mandulavirágos szókürtjét, hogy meghalld végre egészen sajátos nekrológiát, hogy újra repülhess! S ezt még akkor is megteszem, ha voxfüzéremet csak az üres lég nyeli el.

Báblét

Voltál, mert lettél. S hogy miképp? Most ne firtassuk! Lettél, ezért látra, éltél. Éltél valamit, valamiképpen, mint mindenki más, aki e felfoghatatlan forgószínpadra érkezett. S azt hitted, magad is, hogy ez az Élet! S mivel ide kerültél, rögvest főszerepet kaptál a saját tragi-komédiádban, hisz látszólag minden körülötted forgott, mert mindennek központja lettél, önmagadban. Mindent, mi körülötted zajlott, a saját, önnön fejeddel láttad és élted át. Miképp is másként?

Az elembertelenedő világot, amely ezalatt reád terült, torzító csápjai miatt nem érzékelted, noha az évek múltával e ballaszt, mind jobban nehezedett reád, s reám, ami némileg persze paralizált¹³ még engem is. Engem, a valóság szülte, Szuverén Szélhajóst.

Így aztán nem láttad azt sem, ahogy a farkas erkölcs, az embervadászat meg a népirtás mindinkább bevett politikai gyakorlata, fokról-fokra, szinte az egész földkerekségen győzelemre ívta önmagát. Nemegyszer fátyolban. Diadalra hívva a halált, gyakorta alattomban, végveszélybe sodorva vele az egész emberiséget. Végveszélybe kerültél hát magad is! De valójában miért is?

Mert magad is hagyta a tébolyultak fékeveszett táncát, a Hóhérok pokoli ámoklását! Gyilkosok cinkosává téve önmagad. Így a közelgő számadásnál, miben is lennél ártatlan?

Eltűrted a leplezett s a nyilvánvaló vérontást. Hagyta a gatsz, a gonosz tobzódást, s az emberszörnyet burjánzani. Beleegyezettként, fenevadak bűntársává lettél! S erre az sem mentség, hogy eközben még azt sem érezted, Téged is csak vittek.

Vittek, mert hagyta!!! Hagyta, mert már akkor sem voltál egyéb, mint egy titkos kór dermesztette, tuskón alvó, kacska érzetekkel sütni álmódó, gondolkodni, emlékezni képtelen műbáb, mely mozogni s tenni béna, mert stabil hipnotikuma a renyhe restbe ringatta, s elrekeszte a való élettől, melyben úgy jártál, s járkálsz, mint egy magabiztos holdkóros.

Így lettél végül hullarest.

13 cselekvőképességétől megfoszt, tehetetlenné, hatástalanná tesz

Míg az élő ember mértékét dinamizmusa adja. S minél mozgékonyabb, annál elevenebb, annál élőbb. Az élő, az eleven ember mértéke, az érzékenysége, a gondolkodás, meg az emlékezés képessége. Ezért minél érzéketlenebb s mentől lustább gondolkodni és emlékezni valaki, annál távolabb van az emberi entitástól. És fordítva.

A valódi embert nem téveszti meg se kép, se szó, se talmi csillogás. Az ilyet nem lehet vinni sem, mert az ilyen él, s ha kell, megy magától! Megy, amerre a vére, az esze, s legfőképp a lelke hajtja.

A létükben holtak, az embernek meg sem születettek, pusztán ál-emberek, akik bárkire hasonlítanak csak emberi önmagukra nem. Idegen és hamis jelmezekben élnek, idegen és hamis gondolatokkal felvértezve, nemtelen cselekedetekkel megverten.

Vinni tehát csak az ilyeneket lehet, akik ebből az egészből csak egy hamis ragyogást érzékelnek, amit ők az Örök Világosság fényének vélnek, ezért a valódi irányról fogalmuk sem lehet.

Ennélfogva aztán az alattompolitika bátran érvényesítheti démoni akarátát, főként az egyre jobban fortifikáló¹⁴, körmönfont szabályozó-rendszerén keresztül. Ami pusztán a minduntalan növekvő regulahalmazból ítélve is – melyet „természetesen”, csakis érted aggódva, a Te „javadra” és a Te „érdekedben” hoz – egyértelműen jelzi azt, hogy a kirakati látszat mögött, az emberi önállóság és szabadság, fokról-fokra és napról napra, szép csendben, a semmibe vész. Egy áttetsző kalitka épül köréd, mely könnyen elfedi előled, hogy egy vészterhes karámban járod már végzetes táncod, hol nincs helye egyedi térnek és a mentális ébredésnek. Ahol csupán Csipkerózsza szőheti színes álmát, álmában, miközben rendkívül veszedelmes irányba fut vele egy rozoga batár, bakján komisz kocsis, egy kíméletlen hajtó, egy pénz éhébe belepistult utasrontó tébolyult, aki viszi őt, a kómásított komázót – henye jussaként – evilági élete valódi poklába, melyet a Föld teljes népeire érte Új Világrendnek mondanak. A lelkekből kiaszott hazádra vonatkoztatva pedig Új Magyarországnak! Pontosabban Új Magyar-mat-országnak. Aztán csodálhatod újszerű nagyszerűségét! Ahol a magyar pántlika, vagy a szociális érzékenység, vagy bármilyen más magasított maszlag mögül marnak beléd, halálo-

14 erősítő

san. Ahol látszólag vakok, valójában körmönfont vakítók, és a világ népeinek ítéletére rég túlért, hitványabbnál hitványabb simaszájú tiporok és jöttment kapzsi nyú törpék vezetik az előttük készséggel meghunyorodó mű-világtalanokat, bele a teljes romlásba és pusztulásba – előre megfontoltan –, miközben szakállas koporsószőgekkel építtetnek maguknak – mások nehéz verítékén – egy országnyi kéj- és bitangparadicsomot, ahol e másoknak viszont csak tengernyi kín, vér és könny fakad.

A Felszín, ezért mintha vakítva fénylene, a Mély viszont, mint ki nyelvét nyelte, gyanúsán csendes, ravaszul hallgat, mint a néma malom, mely halált őröl zajtalan, mint az őszi táj, mely halált érlel észrevétlen, mintha minden a legnagyobb rendben lenne, hát kanászol a Szajkó illetékes, s egyvégtében fújja – a bigott hívek meg a gyanútlan csodavárók örömeire – bevett rigmusát, s hogyha kell, galád gazdáival együtt, naponta akárhányszor is megváltja Neked az egész világot! Mert itt a jól pergő nyelv a kétségtelen valót mindegyre meglopja és álszínekké ruházza fel. S ez a nóta, immár legalább Euripidész óta!

Így hát él és virul... Mit virul?... Ragyog! Ragyog a talmi, a nemtelen. És dagad, dagad a saját pecsenyesütő posvány! Fojtodiglan, holtodiglan.

Miközben csalóka ideák mocsarában buzgón buzog a ferde május, ahol nem ismerik az ősi „Ne árts!” parancsát, s ahol ezért az egyik emberlárva, kizárólag csak a másik hominida kárára tud s akar létezni. S ha valaki eszmélne is tán e hamiskás nagy hányadékbán, már csak az őt Igéző fals ígéje juthatna a kilúgozott esze maradványa cafatnyi eszébe.

Ezért az új világrend holt Magyarországa helyett, a szabad magyar szívnek, a régi kell, az ősi, a korhoz igazodó eredeti, a magyar érdekű, az emberiességen és Emberi értékeken alapuló őshaza, az igaz emberek élő Magyarhona!

Hanem amíg az alvók idilli ideje perceg, addig a hatalmi politika vájta bűzös pócegdórét az érintettek maguktól sem felismerni, sem kikerülni nem tudják, mert abba rendre úgy esnek bele, hogy még csak nem is tudnak róla.

Mégis, senki sem hiheti azt, hogy az Álság e beteges kora kortalan maradhat. S habár minden basáskodó hatalmát a tespedő sokaság

sarkallja és szavatolja, s az átfogó agymosástól ájulatban tartott vakított aléltakkal pedig a végletekig lehet varázskodni, de a szemfényvesztés – a hibbanékonyság meg a hipnózis mértékéhez igazodva – csakis átmeneti lehet, mivel előbb-utóbb – törvényszerűen – enyésznie kell, hisz a kétségtelen valóságot valójában valótlánítani, s az Igazság és Rend talaján sarjadó Természetet meghamisítani – huzamosan – büntetlenül nem lehet.

Miként valamikor réges-régen, az Igazság és Rend talaján működött valamennyi életképes társadalom. Ez volt a sokat emlegetett Paradicsom vagy Édenkert, amelyből mára már – vigaszul és eszményként – csak az Édenről szőtt álom maradt fenn.

Édenálom

A legősibb írások szerint valaha egy aranykorban élt az emberiség. Hésziodosz, a görög költő, ezt ekképp fogalmazta meg:

*„Egy törzsből származnak az istenek és a halandók.
Emberi nemzetséget először fényes aranyból
készítettek az istenek, ők, az Olümposzon élők.
Akkor még mindenki fölött Kronosz égi király volt,
s könnyű szívvel, akárcsak az istenek, élt a halandó,
távol a bajtól, távol a jajtól, még az öregség
sem járt köztük, mindvégig duzzadt az erőtlől
karjuk s lábuk, a kórság még nem törte meg őket;
mint lágy álom jött a halál rájuk, s amíg éltek,
csak jóban volt részük; a föld meghozta magától
bő termését és dolgozni merő gyönyörűség
volt, sok jó közepette, a dús legelőn legelészett
nyájuk, s kedvelték az olümposzi boldogok őket.”¹⁵*

Egy gondolkodni nem rest régi kínai, Konfucius, pedig arról beszélt, hogy amikor a Tao a földön volt, a világ mindenkié volt. Veze-

15 Hésziodosz: Munkák és napok. Trencsényi-Waldapfel Imre fordítása

tőnek azt választották, aki arra a legalkalmasabbnak bizonyult. Az emberek csak az igazat mondták és az egyetértést ápolták. Hazugságot, csalást nem ismertek, tolvaj, rabló nem volt. A házakon nem volt kapu, de senki sem surrant be. Ám a Tao egyszer csak elrejtőzött, s a világ többé már nem közös, hanem egyéni tulajdon lett. Megjelent a csalás, a hazugság, meg a fegyver...

Egy másik él gondolkodó, Lao-ce ezt úgy fejezte ki, hogy amikor az emberek a Taót elhagyták, támadtak a nagy hazugságok. Az államok fölött úrrá lett a zavar és a rendetlenség. Így támadtak a szolgák.

Madách Imre erről ekképp énekelt:

*„Midőn az ember földén megjelent,
Jól beruházott éléskamra volt az:
Csak a kezét kellett kinyújtani,
Hogy készen szedjen mindent, a mi kell.
Költött tehát meggondolatlanul,
Mint a sajtféreg, s édes mámorában
Ráért regényes hypothesisekben
Keresni ingert és költészetet.
De már nekünk, a legvégső falatnál,
Fukarkodnunk kell, általlátva rég,
Hogy elfogy a sajt és éhen veszünk el.”¹⁶*

Egy másik szívem béli gondolkodó, Herman Ottó szerint a magyarság közös érdekei gondozására hozta létre az Ősgyűlés intézményét, ami egészen a 19. század végéig működött.¹⁷ Fontos közügyekben, ahol a közbizalom föl volt vetve, nem a törvény, vagy bármely jogszokás alapján jogosultak többsége döntött, hanem az abban érdekelt nép szava. Beleértve a férfiakat, nőket, a mindkét nemű ifjúságot, le a gyereket. Az Ősgyűlés mindenkor teljes nyilvánossággal „az Isten szabad ege alatt” tartatott meg, s vezette az, akinek ahhoz való esze volt, s akiről ezt általánosan tudták, akiben éppen ezért a közbizalom összpontosult. Ám a „jöttmentek” az Ősgyűlésből feltétlen ki voltak zárva. Pedig a másik embert magukkal egyenrangúnak tartották!

¹⁶ Madách Imre: Az ember tragédiája

¹⁷ Őt magát is még Ősgyűlés jelölte szegedi képviselőnek.

Emiatt nemcsak elfogadóak és befogadóak, hanem vendégszeretőek is voltak, a rászorulókkal szemben segítőkészek, de nem túrték, hogy idegenek avatkozzanak a dolgaikba. Tartózkodó és tapintatos jellemük nem engedte meg a kíváncsiszkodást, ezért nem törődtek azzal, ami nem rájuk tartozott, és emiatt várták el azt is, hogy mások se szóljanak bele az ő életükbe, így például nem is mentek oda, ahova nem hívták őket, ám a bajbajutott mindig számíthatott rájuk.

Az egyenrangúság tudatától vezérelve tisztelték a tisztelhetőt, de senki előtt meg nem hunyázkodtak, és nem hagyták azt sem, hogy a jussukat elorozzák, s mások határozzanak a saját életükről, a sorsuk felől, ezért a jogaikat, igazságukat, ha kellett még a királlyal szemben is nyíltan megvédelmezték. Az őszinteségük nem engedte meg, hogy alattomoság vezérelje cselekedeteiket. Szabadságukat és önállóságukat még az életük árán is megvédelmezték. Életerületüket, vagy országukat, ellenségtől, vérüket és vagyonukat sem kímélve, oltalmazták. Ám külső, vagy egyéni célokért, netán csalóka elméletekért, semmit sem áldoztak.

Önmaguk méltóságtudata a *„vagyok, mint minden ember: fenség, Észak-fok, titok, idegenség”* szellemisége nem tűrte azt sem, hogy idegen vér, amelyhez nekik semmi közük nem volt, az övékkel keveredjen.

Eme őseredetű „partikularizmus”, a részekre való bomlás, a történelem viharai során a tűrő, passzív védelem leghatalmasabb eszközének bizonyult minden idegen erőszakkal szemben, és nagyban hozzájárult a magyarság fennmaradásához, de megakadályozta azt is, hogy alkalomadtán, a nemzet egyesítse erőit az idegen elnyomással szemben. Innen a bajok legfőbb forrása. Mert hiába voltak az őseid békeszeretőek, amikor a parazita fajzatok minduntalan azon mesterkedtek, hogyan lehet a szorgos népek tulajdonát szakadatlan elorozni, vagy rajtuk élősködni. S míg ezt nyílt sisakkal tették, addig azt mindenki láthatta, ezért védekezni is tudtak ellene. Összefogással is.

A honfoglalással gyalázott árpádi magyarok hazatérését megelőző időkben, vészhelyzetben, a patriarchátus alapján kifejlődött vérségi, nemzetségi köteléken nyugvó, törzsszervezetben élő eleid, a vész elhárítására összeszövetkeztek, és annak idejére, a törzsfőnökök közül, a legkitűnőbbet fővezérül választották. De egyébként a törzsek

élén álló vezetők, az előljárók, nem voltak szuverén uralkodók, csupán a törzs első tisztviselői, akik hatalmukat a törzsgyűléstől megbízásként kapták. Vagyis a főhatalom mindig az összesség kezében összpontosult. Emiatt azonban nem volt káosz és anarchia. Ez maga volt az igazi „demokrácia”, aminek a mai szóhoz és kifejezéshez persze semmi köze, hisz ez, meggyalázása annak. Eme eredendő „demokráciában” az egyéniség elve sohasem emelkedett az államiság, a magánjog soha a közjog fölé. A nemzetség bírta föld a nemzetség közös tulajdona volt. Egyéni földtulajdon nem létezett. Az csak a monarchikus (egyeduralmi) elv győzelmével vált állami (magán) tulajdonná, midőn Gyejcsa fia Vajk, mint első Stephanus, idegen eszmék és fegyverek segítségével rátette kezét és megalkotta politikai hatalmának legfőbb pillérét, a vármegyét. Noha a magyarság első alapszerződése a 892-ben kötött Jászvásári-etelközi Alkotmány, vagy ismertebben: Vérszerződés, valamint a 896-os Szeri Alkotmány, kizárta azt. A Vérszerződés – átok terhe mellett – deklaráta, hogy ami jót munkájukkal közösen szereztek, az mindenkit megilletett! A tízpontos Szeri Alkotmány ezt megerősítve kimondta, hogy a föld javaiban mindenki részesedjen. S hogy a javak birtoklásában hibák ne keletkezzenek, a fejedelmi személy minden évben köteles volt megjelenni az egész nép panaszosai előtt! A nép részét képező parasztságot pedig olyan bánásmód illette meg, amely hűen tükrözte azt, hogy minden jólét az ő munkájukból ered, ezért, aki ezt megszegte, átok sújtotta mindörökre! És szolgáskorba taszították azt, aki az ősi disznó, medve, szarvas, bölény, gödölye és aranyasszony torokon vagy a tavaszi alma-virágzás, aratás, aranyasszonyi áldozó szent ünnepeken nem vett részt, mert az, ellenére tört a magyarság istenének, az Öreg Östennek.

Az ősi, az eredeti alkotmány azt is leszögezte, hogy a magyar törzseknek az Enns vidék és Jászvásár közötti Melegvíz források szent ősi Birodalmában, élni és meghalni kell! Miként azt is elrendelte, hogyha az alkotmányozó vezérek utódai közül valaki valamely időben ezen rendelkezések ellen akarna cselekedni, annak bűnhődnie kell. Kimondatott az is, hogy az ősiség törvényei nem tűrik a szolgaságot, ezért mindenkinek örök szent szabadság biztosítassék, mert

Égből eredő életre mindenkinek joga van! S hogy eme utolsó nagysúlyú mondatot nyomatékosítsam, újfent leírom nagybetűkkel:

AZ ŐSISÉG TÖRVÉNYEI NEM TŰRIK A SZOLGASÁGOT, EZÉRT MINDENKINEK ÖRÖK SZENT SZABADSÁG BIZTOSÍTTASSÉK, MERT ÉGBŐL EREDŐ ÉLETRE MINDENKINEK JOGA VAN!

Lejtmenet

Annak ellenére, hogy a Szeri Alkotmány másolatati okmányát minden vezéri székhelyen elhelyezték¹⁸, az a Vajk-Stephanus-féle „Újmagyarországot” megtestesítő korszakban mégis nyomtalanul eltűnt.¹⁹ Ám a Gondviselés jóvoltából később mégis előkerült. Ugyanis a Hun Törzsszövetséggel kapcsolatban maradt Gyula és a Béla törzsek az Alkotmány másolatát elküldték a Szövetség két központjába, Bugátba és Ordoszba. Így szerzett belőle egy példányt Dzsingisz kán unokája, Kubiláj, a Mongol Birodalom nagykánja és a kínai Jüan-dinasztia alapító császára.

Az idegen érdekeket szolgáló, és az ősök átkát magára vonó Vajk-Stephanus bestiális terroruralmának kiépítését segítette a partikularizmus is, mert feltehetően a részekre való bomlás nem érzékelte a belhatalmi harcok mögött megjelenő külhoni ellenséget, s az összecsapás valódi súlyát, amelyben végül a magyarság elvesztette ösere-detű szabadságát és belekényszerült egy tőle teljesen idegen, alárendeltségen alapuló embertelen társadalmi rendszerbe.

Hiába volt hát két olyan ősi alaptörvény, amely kizárta az alávetettséget, a szolgaságot, amely kizárta annak lehetőségét, hogy bárki úrrá lehessen a másikon, s hogy az anyagi javainak a kárára gyarapodhasson, mert az egyéni hatalomvágy önkénye elsöpörte azt. S mivel annak minden pontját megszegették, s a mai napig szegve van, ezért még ma is él az átok, egészen addig, amíg e helyzet így marad!

18 Bihar, Csanád, Eger, Esztergom, Győr, Kalocsa, Kolozsvár, Pécs, Veszprém, Vác-Kurszánvár.

19 Ennek pótlására készült el az Aranybulla, melyet a főnemesség és a főpapság a maga szájíze szerint módosított.

És addig, a szegőknek is, ma, és minden időben, bűnhődnie kell!

A bűn tehát lavinaként görgetődik tovább, miként az elkövetkezendő büntetés mértéke is.

Sajnos a Vajk-Stephanus-i irányváltás horderejét a sokaság még ma sem fogja fel!

Hisz eleve megtagadtatott minden, ami korábban az őseié volt, úgy, hogy közben testvér emelt kezét egymásra. S ezalatt szentté emelte legnagyobb szadista gyilkosát. Miközben páváskodva évente ma is sétáltatja s nyalogatja ama kegyetlen kezét, amely őt egy évezrede tartó vérzivatarba taszította s egy végzetesen hanyatló pályára lökte. Hát nem kész tébolyda ez?!

S ennek súlyát sem fogja fel senki sem!?

Önnön vérét ontotta, a vér.

Tán sok volt neki belőle?

Ó, nem!

Mégis a vérei vérét hullatta, a magáét, embertelen idegen eszméért és mások önös érdekeiért, csak nem önmagáért! Holott egy halál is sok lett volna, mert nem lehet helyes ama út, amely életet követel. Nem lehet igazság ott, ahol halál terem. A halálnak joga csak az életet közvetlenül veszélyeztető, minősített helyzetben lehet.

És miért hullatta önnön vérét a magyar?

Mert elhagyta Ősei Útját.

Ezért az Ősök Szelleme is cserbenhagyta őt.

Az Ősök Szelleme pedig jelentette a gondolkodni kész észet, az ősi, az eredendő tudást, meg az emberi boldogulás nyitját. A boldogulást, amely nem más, mint amit e szó ab ovo²⁰ kifejez: a boldog levést, a boldogságban leledzést, a boldog, az elégedett, a teljességgel teli létezést. Azt, amiért eredetileg e színes forgatagba küldetett az ember, képességeiből és adottságaiból fakadó feladatát betölteni.

S mi van a jelenben?

Az Ősök Szelleme nélkül boldogtalanul bolyong e nép, s valójában már nem is ismeri igazi önmagát, miközben egyre csak kísérti őt a múlt terhe, s vakként az utat, a saját Magyar Útját megkeresni sem tudja.

20 eredendően

Minden tisztázatlan, zavaros, és minden elégtételre vár. Az égbekiáltó bűnök bűnhődést követelnek! Mert addig, jelképesen, temetetlenek a hősi holtak, akik az utódokért is adták életüket egykoron. Áldozatuk mindezidáig sajnos hiábavaló volt.

Vakvilágban, műholtak között kísért a múlt! Ezeréves romlást terít tova egy furcsa vakság. Ezredévnyi pártoskodás és acsarkodás talpig vasban és vérben. S már rég nemcsak fegyverek ölnek, hanem gonosz szavak, és torz tettek hoznak lassú és nehéz halált, s beteg habitussal, alattomban dívik tovább a hóhérvadás. S mögé nézni e rémítő mondatnak, talán senki sem mer, mert ott bomlik ki a hétköznapi valóság, hogy valamilyen szinten, szinte mindenki ártó benne s egyben ártott, mert senki sem fogja fel az Élet legfőbb parancsolatát: Ne Árts!

Ami nem azt jelenti, hogy ne védj magad, ha az ártalmadra tesznek, mert az, a birkává tett bérbécek²¹ hamis erénye, s a farkas ukáza juhainak, hogy ne támadjanak vissza, ha belőlük falni támad kedve!

Az embereknek viszont – amennyiben az első parancsolat nem érvényesülne – a második legfőbb parancsolata úgy hangzik, hogy:

A bűn nem maradhat büntetlen!

Miként a fejét felütő vírust is irtani kell, mert, ha nem, sokasodni fog, majd elszaporodva egyre nagyobb bajt okozva, végül végez veled!

Tehát a bűn, hogy ne szaporodjon, nem maradhat büntetlen! Azonban, ha a legfőbb parancsolat tartva van, akkor bűn sem létezhet. Így marad a legfőbb intelem betartásának kötelme: Ne Árts!

Ám amilyen rövid e figyelmeztető mondat és Főige, oly mély és bőséges annak magva. Az éber gondolkodó könyvtárat töltene meg vele. S mivel a világ ebben nagy hiányt szenved, így menetelsz, pusztulást hagyva magad után, száz és száz úton, ezernyi irányban a végromlásba, miközben egyetlen keskeny ösvény az, amely az Életbe vezet, ám azt senki nem leli, mert vakon, vagy mű holtan, eleve elrontott érzékeivel rossz irányban keresi. S az, aki önmaga eredendő szerepét nem érzékeli e különös színpadon, melyre felhívatott, hogyan látná azt, hogy mi folyik körülötte, s abban ő, milyen tevőleges részt vállal?

A „*lenni vagy nem lenni*” örök dilemmája itt ekképp hangzék: ártani vagy nem ártani, ez itt a kérdés! Hát válasszatok!

21 birkamellény, itt a birka jegyeit viselő

De tudni kell, hogy, aki alszik, már másnak árt e gyilkos rendszerben! Ugyanis – nem győzőm hangsúlyozni – a gépezet pusztítását hagyva, maga is részese annak. A hallgatás, az eltűrés, jóváhagyás és beleegyezés! Bűnrészesség. Ezért árt az alvó is, és ezért minden cselekedet vagy nem cselekvés az árt/nem árt mérlegserpenyőjét nem kerülheti el. A tettestársi szerep itt menthetetlen!

Bürokrácia

Az Ártók fentebbi sajátos szellemisége, máig eredménnyel őrli és puhítja legnagyobb ellenfelét, az önálló életre és gondolkodásra képes embert, de oly erővel, hogy ténykedése már mindinkább egy aggasztó ámokfutásra emlékeztet.

Az Ártók szervezett magyarföldi meghonosodását, a közrossz államát, az aktív és passzív részvételeddel, de alapjában megtévesztéssel – ami nem ment fel Téged – , csalással, megvesztegetéssel és erőszakkal hívták létre, mint fentebb láttuk, még jó ezer éve, a gyejcsai időben.

A közrossz államának újkori nyitányát 1982-re tesszük, majd az 1989-es pálfordulást követően vett igazi lendületet, amikor is a kommunista szekértábor, szembeköpvé korábbi önmagát, átfestve cégtábláját, hivatalosan is elindult a könyörtelen szabadrabláson alapuló vadkapitalista úton, megteremtve vele Stexasz kárpáti tartományát, miközben egyvégtében jólétről, szabadságról és más hangzatos maszlagokról papolt.

Szergej Nyíl bölcsei szerint ők maguk voltak azok, akik egykor a néptömegek közé hajították a „szabadság, egyenlőség, testvériség” trilózungjának bűvös csaliját, melyet azóta annyit hajtogatták a hívatlan ügyvivőkké lett ostoba papagájok, hogy a világ minden táján egész légiókat és önkéntes vigéceket²² állítottak vele a soraikba, akik aztán lelkesedéssel hordták szét – az önnön létükre törő – mérgezett zászlóikat, melyek mindenkor féregként működve kikezdték és elvittek a világ jólétét, az egyén igazi szabadságát, amely azelőtt oly jól

22 ügynök, utazó kereskedő

meg volt védve, miközben aláásták mindenütt a békét, a nyugalmat, az egységet, és elpusztították a korábbi államok összes létalapját, amely megteremtette a mai mocsokrácia fertőjét.

Valamennyi országban elhitették a tömeggel, hogy a kormánya semmi egyéb, mint szolgája a népnek, amely tulajdonosa az országnak, és hogy ezt a szolgát úgy lehet mással helyettesíteni, mint egy elhordott kesztyűt. A népképviselők leváltásának e lehetősége a kezükbe adta őket, és megadta nekik a hatalmat ahhoz, hogy rendelkezzenek felettük.

E sajátlagos demokrácia, egész pontosan: democsokrácia, vagyis mocsokkal és mocskokkal teli uralom, teremtette meg Stexasz maffiaszerű birodalmát, amely nélkül nem is létezhetne. Ugyanis korunkban, az úgynevezett demokrácia útjára csalt államokban nyílt meg a lehetősége annak, hogy a köz névleges hatalmának leple alatt, az egyén totális és büntethetetlen uralma érvényesüljön.

Tette mindezt úgy, hogy – végzetes kábulatodban – ezt Te nem is érzékelted. Holott ezernyi jelt adott magáról. Olykor szinte dühöngött értelmed ajtaján, de Téged a magadra hívott átok és kór ebben rendre megakadályozott. S míg Te roptad túlnőtt Egód csorba csárdását, ő nem volt rest, s végezte dolgát, mit a ferde vére hajtott, s kiépítette ellened erős várát: a democsokráciával fűszerezett büro/k/ráciát.

Te nem láttad őt sem, pedig gyakran ütközött beléd különböző fortélyaival, s mert nem volt gátja, sőt vivát kapott buzgósága, hát beépült nyamvadt zsigeridbe. Beléd ivódott, mint guanó a ragyás pléhtetőbe.

A jelenkori politika már csak ilyen. Előbb hatalomra éhez, majd, ha zöld utat kap a voksoddal, hatalmat teremt, és tart fenn, ellened. Sőt, ahol már jó melegen megalmazott magának, ott fenyegetően fitogtatja tőled nyert erejét, s édesbet jelenítve ülteti mákonyos mérgét és férgét a kornyuló kapitóriumokba²³. Mutyiban, szakértelmet mímelő szédítő szólamokkal. Mivelhogy ő, az egyes-egyedüli gazdáját, a steksz uralmát megtestesítő Pénzimpériumot szolgálja. Minden cselekedetében kizárólag a pénzpápák érdekeit juttatja érvényre, kérlelhetetlenül. Ezért nem ismer se Istent, se embert, se irgalmat, se

23 koponya, fej

semmit, ami emberi. És ezért nem hatódik meg senki könnyein sem. Annál is inkább nem, mert mi rossz, ő maga kelti és rotázza²⁴. Ő a Bő Rossz Kratia, vagyis, a Nagyon Rossz Uralma. A gallok ezt bürokráciának²⁵ mondják, ami magyarosan bürokrácia. Vagyis egy halálos mérgező gaz, a bürok, azaz a Halál uralma a még élők, meg a művi holtak felett.

A bértudorok a francia eredetű bürokrácia szó jelentését elfinomkodják ugyan, de az ő álláspontjuk is aceptálható, melyben a bürokrácia egy az ügyintézésben tanúsított merev, az előírásokat minden esetben megtartó, kicsinyes és szűk látókörű magatartás. Egy olyan hivatalnoki eljárás, ahol a formaságok és a törvények szigorú betartása mindent úberel, s nincs tekintet az ügyfél gyakorlati igényeire sem.

Csak hogy egy demokratikusnak mondott rendszerben miért is beszélhetünk egyáltalán bürokráciáról? Akkor, amikor egy demokráciában, elvileg a bürokráciának helye nem lehet! Hisz a bürokrácia egy személytelen és hierarchikus hatalomszerveződésként jelenik meg, ami egy szigorú alá- és fölérendeltségen alapul, s ahol mindenki engedelmisséggel tartozik a felette lévőnek. A piramis csúcsán a „Legfőbb Gazda”, a politikai vezető, kinek hatalma gyakorlatilag korlátlan. A bürokratikus szervezeten belüli – júdáspénzen tartott – alatta való pedig egy engedelmes szolga, akinek feladata a felülről jövő ukázok (törvények, rendeletek, utasítások) végrehajtása és végrehajtatása. Ám e bőródre menő pokoli játszmaiban sok a kijózanító lóláb, a kilógó!

Az első ilyen szemnyitogató fából vaskarika, hogy a demokratikusnak titulált állam, egy diktatórikus elveken alapuló bürokráciát működtet, mely nélkül nem is létezhetne. Az úgynevezett népuralomban (demokrácia) a hivatal (bürokrácia) uralkodik! Egyik üti a másikat. No persze az orv ország igazgatók e kettőt bizony könnyen összeegyeztetik. A papír, meg az altatókkal egyengetett hiszékenységed mindent elvisel! Ezért aztán nem láttad sem a fát, sem a vaskarikát, sem a lónak kilógó lábát, s végképp nem, ennek az egésznek a velejét. Annál inkább vigadtál, hogy most végre itt az igazi szabadság, pedig az, számodra épp akkor veszett el, végleg(?); s önfeledten éljeneztél,

24 sokszorozza

25 íróasztal, irodai vagy hivatali uralom

hogy végre itt a jognak állama, a társadalmi viszonyoknak jog által szabályozott rendje, amely megállapítja mindenki jogi helyzetét, a hatóságok jogkörét, s a jogsérelmek ellen jogorvoslást biztosít, mégis, a jog állama számodra épp akkor veszett el, örökre(?); és elégedetten tapsoltál, hogy itt a demokrácia, és végre a te kezébe került a hatalom, pedig az, számodra úgy veszett el, végleg (?), hogy az ízt sosem kóstolhattad meg, mert az, Gyejcsa óta, csak egy képtelenség volt.

Már akkor is nagyokat álmodtál, vagy csak túl nagy volt a vak hited, amikor hamis harsonák harsogták e sok harsány maszlagot, s Te gyermeki szívvel mind elhitted. Csakhogy a Gyejcsa előtti korban senki nem kurjogott szabadságról, jogállamról és demokráciáról, mégis mindenki szabad volt, a maga ura, s joga volt léteznie és boldogulnia. Mert ugye:

ÉGBŐL EREDŐ ÉLETRE JOGA VAN MINDENKINEK!

Hisz valamikor a lebecsült ősidőkben:

***„könnyű szívvel, akárcsak az istenek, élt a halandó,
távol a bajtól, távol a jajtól, még az öregség
sem járt köztük, mindvégig duzzadt az erőtlől
karjuk s lábuk, a kórság még nem törte meg őket;
mint lány álmom jött a halál rájuk, s amíg éltek,
csak jóban volt részük...”***

Ezzel szemben ma miben van részed, és mihez van jogod?

Nehéz szívvel élsz, közel a bajhoz, közel a jajhoz; csak a rosszban van részed, s az örömködés rajtad csupán egy ösztönös kényszer. Karod, lábad s agyad sorsod javítani erőtlen; kórság hamar ront rád, s könnyen megtör; korai öregség, betegség és szenvedés osztályrészed, s hosszú kínod enyhítve jó rád a megváltó elmúlás, mert itt jogod csak a halálhoz maradt. Így demokratikusan uralkodhatsz magadon, hogy elviseld a légypiszokra sem értékelt, súlytalan életed, s persze hatalmad van afelett, hogy önkezeddal vetsz véget neki, gyorsan, vagy a hóhér szerepét rábízd a befutó kedvenceidre.

Ez lenne hát a mai demokrácia? A jaj, de nagyon mocskok uralma?

De vajon ki találta fel e mocsokratikus mocsokráciát, és miért?

Talán egy önzetlen hantár kalmár, aki megunva a hatalom nehéz terheit, azt átruházta másra, nevezetesen a népre, az összességre? Mert ugye, többen könnyebben viselik a terheket is.

Nemde?

A bimbilimbi himbi alvókája persze még ezt is beveszi!

Hát egy nagy frászt!

Egy hatalmat, csak úgy, nem adogatnak oda senkinek sem. A főhatalom berkeiben meg különösen nem, mert ott aztán az igazán kemény érdek mozgat mindent.

Különben is, egy mocsokratikus mocsokráciát, csak egy törtető, hatalomhajhász mocsokszent teremthet! A saját érdekében.

Így lett szülőatyja a demokráciának egy dúsgazdag athéni, az Alkmaionidák nemzetségéből származó bukott uralkodó, Kleiszthenész, aki miután még idegen (spártai) hadakkal sem tudta visszaszerelni a pozícióját, egy zseniális cselhez folyamodott. Ahhoz, hogy a saját célját elérje, meg kellett törje a régi nemzeti-törzsi alapokon nyugvó hatalmi szervezetet – amelyre egyenes és hagyománytisztelő elődei még támaszkodtak –, amely nem engedte meg az egyeduraltat, ezért – az időszámítás előtt 507-ben – szavazati jogot adott minden athéni szabad polgárnak. Ezzel névleg az eklészia, a népgyűlés kezébe adta a főhatalmat. Vagyis bevezette a néphatalom intézményét, a demokráciát. De akként, hogy a gyeplő mégiscsak az ő kezében maradt, mert az egyidejűleg átalakított végrehajtó bizottság, a bulé, az állami ügyeket vivő tanács (ötszázak tanácsa), amely valójában a népgyűlés felett állt, s folyton azon mesterkedett, hogy az eklésziát miként tudja kijátszani és korlátozni, amellet, hogy maga Kleiszthenész is egyre-másra arra terelgette, amerre neki épp szüksége volt. De az egész rendszert igyekeztek úgy működtetni, hogy azt a látszatot keltse, itt a nép uralkodik.

Ám a hatalom eme újfajta szerveződését, a kor egyik legnagyobb szelleme, Platón, elutasította, mert szerinte a demokráciában olyan emberek uralkodnak, akik az állam vezetéséhez nem értenek. De a római gondolkodók sem akceptálták ezt a demokráciát. Nem is terjedt el, és nem is volt hosszú életű, mert történelmi léptékkal mérve, mindössze 185 évig tudott fennmaradni, úgy, hogy utána ezer évig

nyoma sem maradt. S majd csak a magyarok, a lengyelek és a novgorodiak vezetési gyakorlatában jelent meg újra, de más tartalommal és más formában, s pusztán annyiban emlékeztetett rá, hogy e népek körében is a népgyűlés kezében volt a hatalom. Viszont ez a hatalom valóságos volt. S az is igaz, hogy a görög demokrácia sok vonásában emlékeztet a mai mocsokráciára, mégis sokkal különb volt nála, mert akkor a köztisztviselőket elszámoltatták, és alkalmatlanság esetén elbocsájtották őket, sőt adott esetben ki is végezték az arra érdemeiket.

Mindazonáltal a görögök demokráciája nem egyenes ági leszármazottja a mainak, mert az, a viking típusú népgyűlésből eredt, ahol a feudális uralkodók összehívta parlamentek és rendi gyűlések tagjai képezték a „népet”, és döntöttek a köz ügyeiben, majd kényszerből e kört bővítették úgy, hogy a végén az általános választójoggal mindenki „beleszólhatott” az állam vezetésébe, hogy négyévente, jó esetben, egy másodperces, elégedett uralkodó lehessen. Ám ma, ha ennek a választásnak valóban tétje lenne, akkor a népet a közelébe se engednék!

Egyébként pedig, ha a demokráciát, mint kifejezést közelebből megvizsgáljuk, rögvest felmerül az a kardinális kérdés, **ha a nép az uralkodó, akkor ki az uralt?** Ki parancsol, és kinek? Itt egy újabb fából vaskarika! Tudom, szerinted karika, tehát kerek, egész. Vagyis nyilvánvaló. Csakhogy, amennyiben a nép önmagán uralkodik, azt önuralomnak nevezzük. Erre viszont nem lehet államhatalmat és bürokráciát építeni! Arra ott a lelkiismeret – annál, aki betölti az Ember fogalmát. Mégis a demokrácia hivatalból létezik, vagyis, amit annak mondanak. Azaz, hogy Te vagy az úr, de akkor kinek és minek a bürokrácia?

És e Nagy Kanyarban itt jön az újabb csavar, ezt az uralmat – a demokrácia jegyében – átruházod valaki másra... aki persze téged képvisel...

Kínjában még a vakbelem is, hogy jól érezze magát, kintornáshoz jár kintornázni!

Láttál már valaha olyan valakit, aki egészen önzetlenül, vagy akár csak egy icipicit is, lemondva a maga javáról, esetleg anélkül, a Te érdekedet képviselte volna, vagy képviseli, a mai világban?

Egy olyan valaki, akit ráadásul még csak nem is Te szemeltél ki magadnak, hanem egy olyan valaki, akiről még csak nem is tudsz, aki mögött ott áll láthatatlanul a pénz és hataloméhes paraziták embertelen truppja, a nyomorba taszítók hitelpénz alapú, kíméletlen gazdasági rendszere, a fasisztoid Pénzimpérium.

Vagyis valójában Stexasz, a stexaszidák, az egész Földet behálózó Pénzimpérium helyi lerakatai, földrajzi egységenkénti helytartóságai, akiknek élére, természetszerűleg, a saját szatrapáikat állítják, olyképpen, hogy azok a választás nevű óriásbohózatban különféle látszaterőket és látszatfigurákat jelenítenek meg, hogy Te, az ízlésednek megfelelően választhass. S Te választasz. Hisz jó halként, rögvest ráharapsz a pokoli csalira.

Nőneműként különösen, mert a „képviselők” zöme „férfi”! S Te máris nem az ísz alapján választasz, és döntesz. Ezt jól jegyezd meg!

Ó, mily fess az a hímnemű jelölt, a képviselő!

S még akkor is beveszed a horgot, amikor már esetleg tisztában vagy vele, hogy a felkínált szénalapú salakpalettáról csupa maszatossabbnál maszatosabb szaracént választhatsz, ezért a két szaracén közül a jellemedhez jobban simuló, szimpatikusabb szaracént választod, hisz legalább ő, így a tiéd! Aztán csodálkozol, hogy e kiszemelt snájdígod (nyalka), csúnyán összemaszatol, merthogy sosem gondoltad volna, mi lesz e nagy szerelemből, az egyoldalú, plátói szerelmedből. S ha sopánkodsz miatta, ő a mandátum és a Párt felé mutogat, aki bizony nem tehet semmiről. De Te annál inkább, hisz magad választottad magadnak! Felszálltál egy olyan hintára, amely, hitted, kellemesen himbál, holott csak egyvégtében hintáztat, amit magad persze sosem éreztél, hisz abban rendre élvezettel ringatóztál.

Ezért aztán egy szavad sem lehet, és uralkodhatsz magadon, egészen addig, amíg a democsokrácia fertője el nem nyel. S ha nem akarsz magad beszippanttatni, akkor csak **egy**et tehetsz, **mást is erre bíz**tatva, **nem veszel rész Stexasz pokoli játékaiban!** E halálos szorításból csak akként szabadulhatsz, ha nagyívben elkerülsz őket! Így legfőképp a választási kutyakomédiájukat, hiszen azt, az ellened irányuló, saját hatalmuk megteremtésére és bebiztosítására találták ki, ezért annak minden egyes figuráját, kivétel nélkül, a pénzpápák mozgatják. Különben a színpad közelébe se mehetnének.

E bohózat pódiuma adott, de hatalmuk biztosítékeként színterük van még más egyéb is, számtalan, amely mind a létalapjukat garantálja, vagy valamiképp az ő szekerüket tolja. Ekképp mindaz ellened van, amit ők kezelnek, felügyelnek, és mindazon szervezetek, egyesületek és más egyebek, amelyek akár alapítványként is működnek, de államapjuktól pénzt, vagy akárcsak egy vállveregető vacak plakettet kapnak, biztos lehetsz benne, hogy a Te érdekeid ellen dolgoznak, vagy valamilyen célból veled szemben felhasználnak. Még akkor is, ha a látszat nem erre utal!

S hogy ezt egy egyszerű példával illusztráljam: Plecsnit kap egy vélt hazafi. Ennek általában két oka lehet: vagy nem volt a kitüntetett sohasem hazafi, vagy, ha igen, akkor, vagy így akarják hitelteleníteni, vagy a nagyközönséget kívánják vele megteveszteni.

És amíg a választási nagybohózat hatalomba juttat, addig a hatalom megőrzése és konzerválása, elsősorban a butításban élenjáró médiamosodák dolga, akik biztosítják, hogy a torzított érzetű emberi tárgyak minél tisztábban imádhassák a közrossz államának altruista népbölléreit.

Tudnod kell, hogy e hatalmasra hizlalt pénz dirigálta atlantista disznóakolban, minden egy nagy átverés, ami milliónyi kisebb átverésen alapul! Az egész politikai, gazdasági és társadalmi rendszer. Minden, ától zéig. Szó szerint. A választás lehetősége épp úgy egy illúzió, mint az igazságszolgáltatás, amely a pénz és a hatalom mértéke szerint ítél. Az egészségügyi ellátás is csak egy illúzió, mert, ha nem fizetsz érte, kétszeresen is kisenvedsz. Egyszer az ellátás hiányában, másodszor pedig a nemfizetést követő retorzió miatt. S ha perkálsz, akkor is elhullajtanak, hisz mindent úgy terveztek, hogy Téged kivéreztesse. S míg sorvadozol, olyan gyógyszernek hazudott veszedelmes farmakonokkal etethetnek, amik, főként orvul, a másvilágba vezetnek. Amit ők, a nyilvánvalót elbogatellizálva, a szépítő, mellékhatásnak neveznek. S ha elpusztulsz, megint csak nyereséget könyvelnek, mert az időközben befizetett nyugdíj-járulékaid is nekik tejelnek...

Itt minden a hazugságra épül...

Hazudik hát Neked a szó és a mondandó, a hír meg a hírhozó, a tanács és a tanácsadó, a politikus meg a pártja, a tudós és az akadémia-

ja, a jogász meg az igazságszolgáltatása, az orvos és a kórháza, a bank meg a bankára, a munkahely és a munkáltatója, a pap meg az egyháza, a hit és a vallása, a tanító meg az iskolája, a ripacs és a médiája, a gyártó meg a gyártmánya, a kalmár és a portékája, a szakács meg a főztje, a család és annak minden egyes tagja, és mindenki minden párja és cimborája. Még önmagadnak is hazudsz, amikor úgy véled, minden a legnagyobb rendben, pedig már a tető ég feletted.

Te lettél Hollós Mátyás három lustája.

Emlékszel?

Mikor már a ház is égett a fejed felett, nyugodt voltál, mert bíztál legfőbb házi szentekben, a jégen erővel választottban.

– Úgy látom, koma, ég a ház. – Szóltál, miközben a másik éned egy nagyot ásítva még nagyobbat böffentett:

– Hadd égjen, majd kivitet a király, ha baj lesz. – A harmadik valód pedig nyöszörögve nyitotta ki a száját:

– Hogy nem restelltek már ennyit beszélni!

A siker persze nem maradt el.

Miképp most sem várat majd sokáig magára.

Ezért hát, én nem fogom be pörös számat, s az utókornak teszek panaszt, amúgy Radnótiasan! Egy olyan korról, ahol az ember úgy elaljasult, hogy orvul s kéjjel ölt, gyakorta szavakkal, s míg balhitekben élt, s járt-kelt téveteg, a másikba rúgni volt az élete s az érdeme. Ekképpen a gyilkos, a rabló, s az áruló volt a hős, a sztár, s aki néma volt netán, vagy csak lelkesedni rest, már azt is gyűlölték, akár a pestisest. Egy olyan korban éltem én e földön, mikor ki szót emelt, az bújhatott, s ihatta éhében a keserv ólmos könnyeit; az ország népe megvakult, s rémes nézetein vigyorgott vértől és mocsoktól részegen. És egy olyan korban éltem én e földön, mikor porontynak étek volt apja s anyja, és gyerek helyett ebeket nemzettek, látra emberek, s tartottak boldogan. De az élő irigyelte a holtat, s gyakran csinált magából ablakon kivetettet, vonatszabdaltat vagy fára akasztottat, s nem volt költő, ki méltó átkot szórt volna e rettenetes korra. És minden gonoszság ment a maga útján, az erő nyelvén, de többnyire alattomban. Az egész világ nem volt más, mint egy nagy átverésen nyugvó, gyilkos túlélő verseny, mellyel szinte senki sem volt hajlandó őszintén szembesülni.

Így ment (s máig megy) itt minden lopva, fojtó hazugsággal fűszerezve, faggyús verejtékkal kenve és forró vérrel olajozva.

Ám az efféle vetélkedés győztest sem ünnepelhet, mert az is csak egy színpadi hazugság lenne. Ott, ahol minden csak egy természetlenes hazugság tenger. Ott, ahol a lélegzetvétel is csak hazugságot táplál, s ezért értelmetlen; ott ahol a táplálék sem étel, csak egy jól kifundált méreg; ott ahol a mozgás mozdulatlanságot kelt; ott ahol az egyéni lét, léttelen; s ahol a bürokrácia a democsokráciával jár jegyen, s kap hatalmas nimbuszt, és szédítve hág szédítő magaslatokba; s ahol a magántulajdon is csak egy látszat, hiszen a megsemmisítő sarcok és homágium (büntetés) orientált ukázok miatt senki nem birtokol itt már semmit, legfeljebb csak ideig-óráig... lízingeli (meghatározott futamidejű használat) a hatalomtól.

Próbálj csak meg valamiért nem fizetni! Egy elmaradt sarcadó vagy egy villanyszámla, egy szemétdíj tartozás, vagy egy jogtalan parkolási bírság, vagy bármi más, s Te tulajdon és fedél nélkül maradsz! Ezért tehát **egy velejéig rothadt, hamis rendszerrel szemben egyetlen esélyed, ha elkerítéd magad tőle, amennyire csak lehet, s nem veszel részt gyilkos folyamataiban!** Itt lehetsz hullá, a hatalomnak!

Ki kell vonulnod onnan, ahol ő megjelenik, ha csak az elméden keresztül is, **és elszabotálsz mindent, épp úgy, mint Gandhi népe tette egykor angol gyarmatosítóival szemben, mert mindaz, amit ő tálal eléd, csak egy ártalmadra való tömény méreg, amely mielőtt elpusztít, előbb alaposan megzavar.** Gondolj csak Babits Mihályra, hogy miként énekli meg ezt tiltott dalában!

*„Szíttál-e lassú mérgeket, illatok átkait?
jaj, rosszabb, aki kába Szók mérgéből tudva szítt
melyektől elzsibbad az ész, és megőrül a Tett -
ó, kárhozat, kiben a szó először született
az ábrándokbahurkoló, álomharanghuzó,
biborszínű, tömjénzagú, trombitahangú szó.
Haza... Szabadság... hallod ezt? ó ember! messze fuss,
mert ellenséged aki szól, zsarnok és háborús:*

mert minden édenek neve vad poklokat búvöl
 s Kasszandra átkát gúnyosan visszarul veri föl
 Hazánk, harsan, s már durva harc dúlja a drága tájt,
 s új tusa borzadt oka lesz, ha ki békét kiált.
 Eszmét neveznek - és a föld bitókkal fölfakad;
 jövőt - és viszik halni már a gyöngye fiukat
 népjavát - s a nép új nyomort lát, újabb szenvedést;
 emberközösség: pompa-szó! de kerüld mint a kést;
 szabadság: ez még csábosabb; de vigyázz, ki ne mondd,
 mert súlyosabb bilincsbe fogsz botolni majd, bolond!
 Ó, varázs van a szavakon, hogy a Teljesedés
 fordítva értse mind, s legyen elátkozott vetés,
 hol a konkolyt arassa az, ki a búzát veti,
 s szíve melegjén ölyvtojásként költsön a gerle ki.
 Ember azért, ha jól akarsz, tanácsom megfogadd
 és köpd ki fogaid közül a véres szavakat, -
 sőt hogyha érzed, hogy a szó, ez álnok gyűjtővény,
 ártatlan is, csírázni kezd lelkednek mezején,
 égesd föl inkább a mezőt, és legyen kételyed
 tikkadt és izzó, mint a láng száraz mező felett.”²⁶

Hát ne szívd e mérgeket! S állj félre, amíg lehet! Amíg lehet.

Bár belátom, nem könnyű annak sem helyzete, ki már nyakig ül a
 hatalom hínárjában, vagy annak gyilkos gőze terheli, mert e végki-
 menetelében halálos játék mézesmadzaga a pénz, a csillogás, a hab-
 zsolás és a hatalom ígérete. Ám egy álságos világban ez sem több egy
 aljas hazugságnál. De ekképp születik meg a közrossz államának egy
 újabb markáns bástyája, a mosott agyú, delejezett balga, a gondol-
 kodni lajha²⁷, aki inkább tapsol művi bálványainak, mert az, bár ve-
 szedelmes, a józan ész használatánál mégis sokkalta könnyebb. S
 mert a hipnotizált súlya mindig bizonytalan, ezért a hatalom bizton-
 ságáért, ott a futószalagon gyártott sűrű jogháló halmaz, a jelenleg
 közel nyolcezer nagy játékszabály, és a milliónyi kisebb regulabilincs!
 Meg a háromszázezernél is több! a többséghez képest jól fizetett,

²⁶ Babits Mihály: Szíttál-e lassú mérgeket? 1919 július.

²⁷ lusta, rest

csorgó nyálú, faarcú, megélhetési vagy szívbéli szolga-bürokrata meg az elveszett agyú, gyilkolni kész fegyveres horda.

Egy ilyen közegben nincs tere Konfucius szellemének sem. Hogy is lenne? Mikor Konfucius szerint, ha egy népet rendeletekkel kormányoznak és büntetésekkel tartanak féken, akkor azokat az erkölcsi zülléssel párhuzamosan, rendre ki fogják játszani. Ott közhitelű kormányzásra sem futja, ott az irányítás függöny mögött zajlik, mert a kormányos tehetségtelen, ezért hazug, alattomos, és aljas minden megnyilatkozása. Miképp szólhatna hát ott a kormányzás eredendően a kormányzásról, vagyis arról, hogy elől menni és bátorítani, s a dolgokat a helyükre tenni, hogy azok, akik közel vannak örüljenek s a távoliak pedig ezért idejőjjenek. Miként volt az egykoron, amikor a tirannok alatt senyvedő népek a jóval szabadabb, de messze nem szabad Magyarhonba araszoltak. S mivel Stexasz bábjai velük önös érdekeiknek megfelelően bántak, egyenes út vezetett Trianonba. Trianonból pedig a mai magyar földi pokolba. Oda, ahol a nincstelenség, a tudatlanság, a félelem meg az elvetemültség közösen igazgat, ahol George Washington moderált szavaival szólva: *“A kormány nem ok, nem a nemzet ékessége, hanem hatalmi erő. Mint a tűz, egy veszélyes szolga és félelmetes mester.”* És épp ezért volna fontos a fegyverviselés jogának érvényesítése szerte a világon, hogy a hatalomnak ember ne lehessen kiszolgáltatott, s azok végső megoldásként, megóvhassák magukat kormányuk kényuralmával szemben. Miként azt Thomas Jefferson egykor kijelentette: *“A legerősebb oka annak, hogy az emberek fenntartsák a jogot a fegyverviselésre az az, hogy végső megoldásként meg tudják magukat védeni kormányuk zsarnoksága ellen.”* Ám ennek hiányában, itt ma a növekvő nyomor, a bővülő butaság, a fokozódó félelemmel terel és igazgat.

A csali tehát adott, a színjáték adott, a „zember” hozzá formázva. A közrossz állama pedig nyugodtan járhatja álság és gyötrelem kísérté útját, közjó-palástban, hogy előkészíthessen egy még gonoszabb világot, a Pénzimpérium totális világbirodalmát, amit az impériumbábok pénzpápái Új Világrendnek neveznek.

John Shaw, a Time riportere egyszer megkérdezte Aubrey Salamon Meir Eban, ismertebb nevén: Abba Eban izraeli külügyminisztert, hogy Izrael még ma is hisz egy nemzetközi világrendben? Mire Eban

azt válaszolta, hogy az egységes nemzetközi világrend megvalósítása egy eredeti zsidó eszme, amit ők négyezer (!) éve próbálnak elfogadtatni a világ többi részével. Ez egy olyan eszme Eban szerint, amely igen nagy erővel hat a zsidó elképzelésekre.²⁸

E héber képzelet szülte, cionista leviták vezette új világrendben az egész földkerekséget egy országban, egy államban tervezik egyesíteni, ahol csupán egy kormány, egy rendőrség, egy hadsereg, egy pénznem, egy vallás, egy emberi prototípus leendő; egy szándékkal, egy gondolatkészlettel, s amely ember nem lesz egyéb egy számnál, egy azonosságtudatától megfosztott, tudás és szabadság nélküli elveszett lélek. Épp úgy, mint az orwelli 1984-ben.

A Pénzimpérium e célját azonban csak úgy tudja megvalósítani, ha az alájuk vetettek, totálisan kiszolgáltatott helyzetűek, kellően elszegényítettek és elbutítottak, a létszámuk pedig annyira alacsony, hogy még könnyen kordában tarthatóak. Ezért a helyi potentátok feladata kizárólag a közrossz állapotok megteremtése, félelemkeltés, nincstelenítés, lehülyítés és más egyéb selejtezési módok révén, aminek aztán minden rendelkezésre álló eszközzel igyekeznek is eleget tenni.

Hontiprás

A közrossz állapotok megteremtésének számtalan színtere közül, mi itt csupán a legmarkánsabbakat vesszük sorra, a teljesség igénye nélkül.

A központi harsonák – mint tudjuk – színes tintával és fülkecsegettő hangregzésekkel bárkinek és bármit biztosítanak, így akár az ország, a haza külső védelmét is szavatolják. Ám a makacs tények ennek mégis ellentmondani látszanak, hiszen már önmagában a helytartói szerepkör ezt meg sem engedi. Ha ez nem így lenne, akkor nem röpködhetnének be büntetlenül például az ország légtérébe mondjuk az önmagát a legdemokratikusabb jogállamnak tekintő Izrael harci gépei sem, ráadásul az ország élére játszott újszatrápák²⁹ „tudta és beleegyezése” nélkül. Nemde?

²⁸ Izrael védelmében, Time, 1969. január 10. 28. oldal.

²⁹ ókori perzsa helytartó

S mivel a közrossz állama – papíron – nemes és komoly feladatának tekinti a hon védelmét, ezért a valóságban azt – fokról-fokra – teljesen szétzilálta, és egészen „véletlenül”, szinte már-már „akaratlanul”, idegen kezekre játszotta.

1982-ben, amikor még szó sem volt nyitásról, a színfalak mögött a reformereknek mondott – idegenbérenc – kommunista főkaderek, a vagyonkoncentráló egység erejétől meg a békés egymás mellett élés magasztos hitétől vezérelve, a gyümölcsöző finansziális összefogás végett, meg „a nemzetközi pénzügyi együttműködés elősegítése érdekében” (sic!) beléptették az országot a homlokegyenest ellenkező elveket valló, halálosan gyűlölt ellenség csúcsszervezetébe, a központi bankjába, a vadkapitalista Nemzetközi Valutaalapba (IMF). De akként, hogy az Alap vagyona, követelése, jövedelme és minden pénzügyi műveletei és ügyletei semmilyen korlátozást nem szenvedhetnek, rendszabályok, ellenőrzések, lefoglalások, kisajátítások nem érinthetik, és teljes adó-, vám- és illetékmentességet élveznek. A társulat irattárai pedig teljes sérthetetlenséget. Ugyanakkor az Alap bármilyen ingatlant megszerezhet, mert abban sem korlátozható. Vagyis, ha tartozik neki egy ország, akkor akár az egészet lefoglalhatja és kisajátíthatja magának a tartozás fejében! Az Alap tisztviselői és alkalmazottai mentesek a jogi eljárások alól. A nem honi tagokra sem adó sem illeték ki nem vethető. S ha nem fordult még fel a gyomrod, lásd az egész 1982. évi 6. törvényerejű rendeletet!

Majd 1985-ben újra eljátszották ezt, amikor a „gazdasági fejlődés érdekében”, ugyanilyen feltételekkel beléptek a Nemzetközi Pénzügyi Társaságba³⁰.

A legfőbb kérdés persze az, hogy miért kellett a gyűlölt ellenség idegen pénze akkor, amikor egy államnak egyébként is minden hatalma meg van ahhoz, hogy annyi pénzt nyomtasson, amennyire csak szüksége van? Ehelyett inkább adósságba veri magát, ráadásul olyan adósságba, amelyből többé szabadulni nem tud, mert azt olyan uzsoarakamatra adják. Így e kapcsolatfelvételek valódi oka más nem lehetett, minthogy Téged és a hazádat elárulva, a hitelfelvételekkel keressenek bele az adósságspirálra épített, rabszolgasorba taszító adós-

30 IFC, a Világbank egyik intézménye. Erről bővebben lásd az 1985-ös 20. törvényerejű rendeletet!

ságcsapdába, amelyből azután már sosem lehet kijutni. S mivel a kamatgyarmatosításon alapuló ország átjátszásoknál a honi hadsereg és hadiipar csak gátja és veszélyforrása a kifosztás biztonságának, ezért azt mielőbb le kellett építeni. A sorkötelezettség előtt álló fiatalok és szüleik persze fellélegezhettek, de az ország ebbe beleveszett!

A tetejébe pedig, a pártállami időkben titokban felvett (jelentős részében svájci magánszámlákon landoló) kölcsönök törlesztését (melynek fele a szovjet legfőbb vezéreket illette) az új hitellehetőségekkel ezután már a magyar nép rovására bátran lehetett finanszírozni. Az ekkor törvénytelenül felvett, és törvénytelenül eltulajdonított egymilliárd dolláros (játékpénz) hitel felvételét véres verejtékkel megtermelt valódi dollárral, illetve valós termelési értékkel, tizenegyszeresen fizetted vissza, Te, akinek e pénzfelvételekhez semmi köze nem volt, s azon javakból nem is részesültél, miközben az utolsó kommunista kormányzó szerint 1990-ben huszonkét milliárd dollárral még mindig tartoztál! (Ez az összeg jóval felülmúlja a második világháborús magyarországi károkat!) Ők síbolták el és Te tartozol! Ilyen a stexaszi morál! S mivel mások helyett fizetsz ma is, mint a becsületére sokat adó katonatiszt, ezért újfent a füledbe rágom, hátha így meghallod: Neked eme üzelmekhez sem akkor nem volt, sem azóta, s ma sincs semmi közöd! Hát nem emlékszel, már erre sem? Te, épp ezért, jogutódja sem lehetsz eme adósságnak. Mégis Te állod azt! Nem érzed? Nem érted?

E hitelteher aztán a rendszerváltáskor oda vezetett, hogy „jelzálogkövetelések” címén – a pénzimpérium felkészített ügynökei meg a régi új pártállami kollaboráns gazemberek, az újabb nem szabadon választott parlamenti hazaáruló, idegenbérenc és jöttment horda segedelmével – szétprivatizálták, és bagóért eladták az egész országot. A hazádat!

Ezzel a fejlődésedért aggódók, a magyar termelőkapacitást megszerzve és leépítve, megkaparintották maguknak a teljes magyar fogyasztási piacot. Hazád a Pénzimpérium kisemmizett provinciája lett. A lakosság mintegy nyolcvan százaléka tőkejövedelem nélküli vagyontalanná vált. Az ország össz adóssága ma (2013) meghaladja a százharminc milliárd dollárt. 1990 óta a felvett kölcsönök legalább nyolcvan százaléka kamattörlesztésre fordítódik.

Magyarország többé nem a magyaroké, hiszen vagyoni alap nélkül nincs sem egyéni, sem nemzeti önrendelkezés. S hogy e nemzet soha többé talpra ne állhasson, a szándékos mérgezések mellett (lásd alább!), a közrossz állama olyan átfogó agymosást és életfeltételeket biztosít, amely a nemzet totális legyengítését szolgálja, sőt a tömeges agylúgozással elérte azt is, hogy a lakosság, orvosi segédlettel, megöltesse még a saját utódait is. A többmillióos magzatelhajtással pedig alaposan kivéreztették a maradék magyarságot.

Még a rendszerváltáskor felmerült a fantomhitelek elengedésének a kérdése is, hisz a pártállami országrontó országfosztók ténykedése az „új rendszer” „új képviselőit” nem kötelezte semmire sem. Mégis a semmiből megmagyarázhatatlan gyorsasággal az ország élére ültetett Josef Axell, anélkül, hogy átvizsgálta volna, hogy miből eredt e tetemes adósság, a hitelképeség (vagyis a további ország fosztás) megőrzése végett, nagyvonalúan átvállalta azt. Mondván: *„nem a külföldi adósság a legnagyobb gond”*. Nem bizony, mert nem az ő bőre bánta!

S ha már Axellnál tartunk, akkor azt is tudd, hogy e különös üstökös írta alá azt a magyar-ukrán alapszerződést (1991. 10. 06.), amelyben Magyarország visszavonhatatlanul lemondott Kárpátaljáról, akkor, amikor öt nappal korábban a kárpátaljaiak – magyarok és a testvéri ruszinok –, egy népszavazáson elsőprő többséggel (78%) az autonómia mellett döntöttek. Ami azt jelenti, hogy Kárpátalja ma újra Magyarország része lehetne. (De vigyázz!!! Ma ezt idegenek tervezik, ami jóra nem vezethet!) Ez pedig akkor békés úton elindíthatta volna az ország újraegyesítési folyamatát. Mert ugyanis nem fogadható el semmilyen érv a rablás szentesítésére, bárhogyan is igyekeznek a rablók ezt az agyadba vésní! Egy elorzott dolog sosem illetheti meg az orzót! Persze, ahol egy egész országból reterát készül, ott haramiák úsznak a póce tetején, s ott ilyen a morál. Ott mindig és mindenben a salak van felül.

A parazita lételeme az orzás meg a pusztítás, mert a rombolás jóval könnyebb, hisz ahhoz csak erő és akarat kell, az építéshez viszont értelem. Az erő az ökör erénye! Az ember mértéke pedig a szellem.

Az is biztos, hogy az idegen szellem vagy talán az idegen vér, netán mindkettő, vezette a kilencvenes évek elején a Magyar Nemzeti Bank

elnökét arra, hogy eladta az ország hatvankét tonna aranykészletét, mondván ma már a jegybanknak nincs arra szüksége, mert a dollár hozama magasabb. Az arany ára akkortájt a mélyponton volt (250 \$), s azóta volt, amikor az egekben szárnyalt (majd 2.000 \$)! (Ma pedig a spekuláció mozgatja, s tőzsdeguruktól szárnyra keltek olyan hírek is, hogy akár tízezer dollár is lehet a közeljövőben!) A dollár viszont az aranyeladást követően mélyrepülésbe kezdett.

A 2001-es Jegybanktörvény értelmében a magyar tulajdonú központi pénzügyintézet a rábízott állami pénzekkel teljesen függetlenül gazdálkodhat vagy garázdálkodhat, minden érdemi ellenőrzés nélkül. Így akkor hozhat létre szándékos hiányt, amikor csak akar, hiszen rá nézve ennek semmi következménye nincsen. S bár a Nemzeti Bank száz százalékig magyar tulajdonban van, de a nemzetközi pénzügyvilág utasításai szerint működik. Vagyis nem tartozik felelősséggel a „magyar” Országgyűlésnek!

Leírom még egyszer: A Magyar Nemzeti Bank, nem tartozik felelősséggel a magyar Parlamentnek! Felfogod ezt?!

Az államnak nincs semmilyen érdemi beleszólása a saját tulajdonába! Ám a legnagyobb liberálisok és demokraták ezzel még meg nem elégedtek, mert mély aggodalmukban 1999-ben beléptették az országot a Pénzügyi katonai szervezetébe, a NATO-ba is, hogy megőrizzék a „szabadságot” meg a „demokráciát”. De vajon ki veszélyeztette azt? Amikor a NATO-t hajdan a Szovjetunió és szövetségesei, vagyis ellened hozták létre, amely szerveződés akkor már nem is létezett. S ha Te, a korábbi dűsmán³¹, már szövetséges vagy, akkor ki az ellenség? Kacagnom kell, amikor sírni kéne!

Majd 2004-ben, hogy itt is olyan jó legyen, mint a rablott véres vagyontól fejlett és gazdag atlantista Nyugaton, betelerelték az országot abba az európai facsar-akolba is, amely szartyagos pöcéből kijönni már nem is lehet, mert az már a formálódó Világunió előszobája. A nagyhangon beígért nyugati színvonal ugyan elmaradt, de e különös társbérletnek azért magyarosan megfizetted az árát, mert csak a csatlakozásig ezermilliárdokba került e házasság nászajándéka, amely főleg a vámbevételek elvesztéséből adódott. Azóta minden évben

31 ellenség

legalább két és félezer milliárd forintod bánja. Csak 2010-ben az Unióval összefüggő teljes államháztartást érintő veszteséged majd nyolcezer milliárd forint volt! Az úgynevezett Uniós támogatás pedig nem más, mint a befizetett összegek egy részének a keserves visszaszerzésére irányuló kísérlet, pályázatok útján.

A 2007. 10. 18.-i látatlanul (!) – igen, olvasatlanul – aláírt Lisszaboni Szerződéssel nemcsak a nemzeti kincseid és termékeid védelmét vesztetted el, hanem a pénzügyi kereskedelmi, belügyi, vám, önálló adó, külügyi, hadügyi, jogalkotási, közigazgatási, belbiztonsági, igazságszolgáltatási és önrendelkezési jogodat is! Így Simon Perez „joggal” jelenthette ki 2007. októberében, hogy fölvásárolták Magyarországot.

Az évszázados cionista lévita álom beteljesülni látszik, amit még száz évvel ezelőtt az Alliance Israelitée Universelle (Izraeliták Világszövetsége) a következőképpen fogalmazott meg:

"Testvérek! Hittestvérek!

Az egész földkerekségen nincs egyetlen darab föld sem, amelyet könnyebben leigázhatnánk, mint Galíciát és Magyarországot. E két országnak mindenképpen a miénknek kell lennie, mert számunkra ott a legkedvezőbbek a körülmények.

Ti, zsidó testvérek, fáradozzatok minden erőtökkel azon, hogy mindkét országot teljesen birtokotokba vehessétek. Törekedjete, hogy mindent, amit ott még a keresztények birtokolnak, teljesen a kezetekbe vegyete.

*Ha erre nem volna elegendő anyagi eszközötök, a párizsi szövetségünk minden erővel segíteni fog titeket. Erre a célra a szövetségünk máris gyűjtéseket rendez és az adományok váratlan bőséggel folynak be pénztárunkba azzal a céllal, hogy a galíciai és magyarországi területeket a galíciaiak és magyarok kezéből kiragadjátok és hogy azok kizárólag zsidó kézre kerüljenek. Az egész világ tőkései erre a célra nagy összegeket áldoznak s egyesülnek, hogy ezt a célt a legrövidebb idő alatt elérhessétek."*³²

A viharos történelmi helyzet ellenére száz évükbe telt, de elérték! Elérték azt, amit II. András király nem épp színmagyar főnemesei –

32 Russischen Invaliden 1910. 12. 30. 285. szám.

az Aranybulla tanúsága szerint – nem tudtak elfogadni, hogy az ország pénzverő kamaraispánjai, sőtisztjei, vámosai és nemesei, zsidók lehessenek. Ám az aranybullai „*derék idegenek*” nyolcszáz év múltán, ha nem is az ország nemesei, de birtokos irányítói lettek. Az összmagyarság általános érdektelensége, korlátoltsága, a valóság felismerésének hiánya, és idegen ideálok, vagy délibábok kergetése következtében. A népet vezetni hivatott nemesei és/vagy értelmisége zöme, sosem a népe érdekét szolgálta, melyből vétetett, hanem legtöbbször csak a saját önös érdekeit. Példájuk etalonként itatta át a vezetettek gondolkodását és világnézetét. Így a nép, az istenadta nép hiteles vezetők nélkül maradva lezüllött ama szintre, ahol az egykori magas erkölcsé értelmét veszti, s ahonnan már maga is csak a saját számító érdekeit nézi, s ha csalnak, csal ő is, ha hazudnak, hazudik ő is, ha lopnak, lop ő is, ha henyélnek, hát henyél ő is, ha dorbézolnak, dorbézol ő is, és a többi, és a többi. Miként azt már kétszáz évvel ezelőtt Berzsényi Dániel is megénekelte:

*"Mi a magyar most? - Rút sybaríta váz.
 Letépte fényes nemzeti bélyegét,
 S hazája feldúlt védfalából
 Rak palotát heverőhelyének;"*

Vagyis megtanult élni a mának, és kihasználni minden gyorsan múló pillanatot. S ebbéli igyekezetében nem látja azt sem, hogy eközben, lassan, de biztosan, a vágóhíd felé terelik, melynek közeledő halálsikolyát még nem hallja, mert azt a különféle spirituális és materiális mérgeknek köszönhetően, még nem érzékeli. S ily lezüllött állapotban, megállítani a vést, és nemzeti ellenállásról, szabadságról, önállóságról, felemelkedésről és megmaradásról beszélni szinte már teljesen értelmetlen, mert e magasztos szavak többé értelmük vesztve hömpölyögnek ki – a mai magyarnak mondtak, gyorsan romló nyelvkészletéből. Helyette jön a happy, a parti, a shop meg a... A Liszszaboni Szerződéssel párhuzamosan a Velseni Egyezmény, amely megteremti az európai rendfenntartást biztosító európai csendőrséget, amely arra hivatott, hogy az Unió regulái ellen lázadó országok tüntetőit legyen kívül ráncha szedni és féken tartani. A különböző

nációkból verbuvált csendőrséget mindig ott vetik be majd, ahol nem kell attól tartani, hogy azok a nép mellé állnak, mert annak nem fiai. S hogy az idegen fegyveresek jelenléte teljes legyen: a 2010/55-ös kormányrendelet lehetővé tette országod NATO általi megszállását is. Korai Eleid pedig, az emberiség egyik legősibb és legkulturáltabb népeként, forognak sírjaikban.

Ernest Renan francia filozófus és történész mondja egy helyütt: *„A nemzet: lélek, szellemi alapelv. Ezt a lelket, ezt a szellemi princípiumot két dolog alkotja, mely azonban voltaképp egy. ... Az egyik: emlékek gazdag örökségének közös birtoklása, a másik: a jelenlegi megegyezés, vágy arra, hogy közösen éljünk, annak szándéka, hogy a továbbiakban is kamatoztassuk az osztatlanul kapott örökséget. ... A nemzet, akárcsak az egyén, múltbeli erőfeszítések, odaadás, áldozatok hosszú folyamatának eredője. Valamennyi kultusz közül az ősök tisztelete a legjogosabb: ők alakítottak bennünket olyanná, amilyenek vagyunk. Hósi múlt, nagy férfiak, dicsőség ... íme, ez az a társadalmi tőke, melyre föl lehet építeni a nemzeti elvet. Közös dicsőséggel rendelkezni a múltban, közös akarattal a jelenben; nagy közös tetteket véghezvinni a múltban, azt akarni, hogy a jövőben is nagy cselekedeteket hajtsunk végre — íme, egy nép létének alapfeltételei. Elszenvedett gyötrelmeinket önként vállalt áldozataink árnyában szeretjük; azt a házat szeretjük, melyet magunk építettünk, hogy majdan utódainkra örökítsük. A spártai vers, mely szerint „az vagyunk, ami ti voltatok; az leszünk, ami ti vagytok”, a maga egyszerűségében minden haza tömörített himnusza.*

Megosztani a múlt dicsőségét és keserveit, hasonló programot megvalósítani a jövőben; annak tudatával rendelkezni, hogy egykor közösen szenvedtünk, örültünk, reménykedtünk ... a közös szenvedés erősebb kapocs, mint az öröm. Nemzeti emlékeinkben a gyász becsebb, mint a győzelem, mivelhogy kötelességeinkre figyelmeztet, közös erőfeszítésre ösztönöz.

A nemzet tehát egyetlen roppant szolidaritás, melynek lényeges alkotóelemét jelentik azok az áldozatok, amelyeket őseink hoztak, és azok, amelyeket mi vagyunk készek meghozni a jövőben. Feltételezi a múltat, de a jelen a foglalata, ama kézzel fogható tény következtében, hogy valamennyien világosan kifejezzük szándékunkat: foly-

tatni kívánjuk a közös életet. Egy nemzet léte ... mindennapos népszavazás, mint ahogy az egyén léte az élet folyamatos igenlése. ...

Napjainkban a nemzetek léte üdvös, sőt, szükséges. Létük biztosítja a szabadságot, mely elveszne, ha a világot egyetlen törvény, egyetlen vezér kormányozná.

Különféle, gyakorta ellentétes képességeikkel a nemzetek a civilizáció közös művét szolgálják; mind hozzájárul egy-egy hanggal az emberiség nagy hangversenyéhez, mely végtére is a legmagasabb eszményi valóság, ahová sikerült fölemelkednünk. ...

Szegény emberiség! mennyit szenvedtél! hány megpróbáltatás vár még rád! Vajha a bölcsesség szelleme vezérelne, hogy megkíméljen az utadon leselkedő veszedelmektől! ... Az ember nem rab-szolgája fajának, nyelvének, vallásának, a folyók kanyargásának, a hegláncok vonulatának. Egészséges szellemű és melegszívű emberek hatalmas csoportja megalkotott egy erkölcsi tudatot — ezt nevezzük nemzetnek. Ez az erkölcsi tudat, míg erejét azokkal az áldozatokkal bizonyítja, melyeket az egyénnek egy közösség javára való lemondásai kívánnak meg, legitim, joga van a létezéshez.”³³

A magyarság tragikus helyzetét látva vajon lehet-e még hinni e nép erkölcsében? Egy nép — Márai Sándor szerint — nem hivatkozhat örökre az elnyomóira s az árulóira, hisz minden népet elnyomtak és elárultak a történelme során, ám amely népnek jellem- és erkölcsi ereje van, az idejében végez megnyomorítóival.

Hát idáig jutott Stexasz hős harcosainak honvédelmi igyekezete. A hon és fiai elveszejtve, ezért már nincs szükség itt honvédelemre és honvédre sem, csak bármikor besorozható gyilkoló gépekre, „békehadtestnek” nevezett könyörtelen killerek jól fizetett hadára, akiket a kamatgyarmatosító gazda kénye-kedve szerint küldenek a „világbéke megőrzésére”, a világ bármely pontjára pénz-demokráciát exportálni, állami terrorral és tömeggyilkossággal fűszerezett halálosztással, ahol a polgári lakosság, a nők, a gyerekek meg az idősek csak olyan jelentéktelen járulékos veszteségek, mint ősszel a hulló falevelek.

Így volt ez akkor is (mint azóta sok más helyütt is), amikor egy mondvacsinált ürüggyel Szaddám Huszein iraki elnököt úgy akarták

33 Ernest Renan: Mi a nemzet? – Réz Pál fordítása.

az amerikai pénzpápák félreállítani – mert az egykori neveltjük és kegyeltjük, nem az előírt kotta szerint kezdett el muzsikálni, mint azóta már jó néhányan mások is –, hogy olyan szankciókat vezettek be a népe ellen, amelynek több mint egymillió halálos áldozata lett. Köztük mintegy félmillió gyermek. (Ám e vérforraló népirtást [is] a világ szinte szó nélkül eltűrte, így majd ne csodálkozzon, hogy a következő áldozat esetleg majd ő maga lesz, hisz e banditista maffiavilágban, ez ma már nagyon könnyen megeshet.) S e felfoghatatlan gonosztettet az USA akkori ENSZ nagykövete, a cseh-zsidó származású Madeleine Albright alias Marie Jana Korbelová, a CBS televízióban 1996. május 12-én úgy kommentálta, hogy az morálisan igazolható, mert a cél Szaddám térdre kényszerítése volt!!!

Eme emberi ésszel felfoghatatlan és minősíthetetlen álláspont után ez a ... cseh héber az USA, pontosabban a jól fésült kurafi, Bill Clinton külügyminisztere lett.³⁴

Vagyis a Cél bármilyen eszközt szentesíthet a Gonosz kezében. A Cél pedig bármi lehet, amit egy erősebb aljas, terveit végrehajtandóan csak elképzel...

Így hát ideje lenne felébredned, mert könnyen lehet, hogy csak a halálodba ocsúdsz fel!

Népdzsinn

Ezek után már csak természetes, hogy a közrossz állama a belbiztonságot is szavatolja. Önmagának. Hisz tízmilliárdokért védeti magát, mert tudja, hogy a pusztá létével is, nap mint nap terrorizál, ezért

34

<http://web.archive.org/web/20030603215848/http://www.irvinereview.org/guest1.htm>;

<http://home.attbi.com/~dhamre/albright.avi>;

<http://web.archive.org/web/20030608100618/http://www.casi.org.uk/discuss/1999/msg00169.html>

<http://web.archive.org/web/20030416234506/http://home.attbi.com/~dhamre/docAlb.htm>;

http://en.wikipedia.org/wiki/Madeleine_Albright

a köz terhére, létrehozta a terrorelhárítást – ott, ahol az államapparátus folyamatos terrorján kívül más terroresemény még nem volt –, nehogy elszenvedje a terrorizáltak közharagját, pedig, ha a dolgok így mennek tovább, attól még az Isten sem menti meg! De az is könnyen meglehet, hogy a saját gazdáiknak jár el a kezük – ha majd terhes lesz számukra a működésük. Így ők félhetnek! Az alattvalóvá züllesztetteknek viszont nincs mitől félni, mert bennük ugyan kárt lehet tenni, de nem lehet elpusztítani. A népet nem lehet leváltani, de megsemmisíteni sem, már csak azért sem, mert az, a paraziták öngyilkossága lenne, hisz a létforrásaikat semmisítenék meg vele. Ezért a Népszellem mindent kiáll, miként állta az ordító félszükben szemüket kilövő gumi golyókat is, amikor a nemzet ünnepét ekképp is gyalázták. Így e Népszellem akkor sem fél, ha nap-nap után azon mesterkednek hogyan vegyék el előle még a léget is! És nem fél akkor sem, amikor nap mint nap meglopják őt, akinek lassan már semmije sincsen, vagy sorozatosan betörnek hozzá, s majd egy óra múlva, talán a harmadik telefonra kikászálódznak a gazdáikat szolgáló folyton vétők, de csak azért, hogy közöljék, ha ügyet akar a sértett, aminek ugyan sok értelme nincsen, az órsre vagy kapitányságra kell mennie, hogy ott felvegyék a Jegyzőkönyvet. És nincs se forró nyomon keresés, se egyéb kutakodás, csak egy vagy két hónap elteltével „vizsgálat” lezárás: „*a tettes ismeretlen*”-nel. De ne emészd magad emiatt sem, mert mindez csupán azért történik veled, mert tőled még van mit elvenni a földönfutóvá tetteknek!

Neked a bűnnel együtt kell élned, harsogják – hogy elhidd – nap mint nap a füledbe azok, akiktől a bűn ered és terjed, s akiket jól fizetett, álarcos csontagyú halálbrigádok védenek, talpig fegyverben – a Te pénzeden!

Így hát miért is rettegne a Népszellem, amikor egy szál magában, vagy akár csak kettesben andalog a járda göcsörtös flaszterén, s szemben, egy üvöltöző népes alj cigány hordával kell szembesülnie.

S miért alj cigány, és miért horda?

Hát hogy nevezzem a cigányt, és annak a hitványát, amikor annak az a neve, s hogy nevezzem azokat, akik, ha bárhol is járnak, vadul, féktelenül, garázdálkodva közlekednek? És ugyan e barakkban már nem illő elkerülni az efféle alja cigány etikettet sem, mert az, nemes

népcsoporthi érzékenységet sérthet, de a mindent túlélni képes népszellem mégis inkább kitér előle, nehogy kés, kard, vagy más szúróalkalmatosság, esetleg egy megvadult láncfűrész hasítson belé, hisz ők, a felfegyverzetek, „irtózatossá félelmük okán”, a népböllérektől – az oszd meg jegyében – erre is kaptak hallgatolagos „engedélyt”, hisz stikában bátorítják őket e nemtelen és másokra veszélyes életvitelükre, csak hogy nekik ne essenek. S ahelyett, hogy e művi hergeltek azokra fenekednének, akik őket – egy vajmit érő eszközként – e polikali csalitosba csalják, nincs nap, hogy ne fosztogatnának vagy támadnának egy-egy sanyarú sorsú ártatlan valakire, s szinte nincs nap, hogy ne lenne halottja vagy valamilyen sérültje e gyilkos hatalmi játszmának. Olaszliszka, Makó, Boldogkőváralja, Kecskemét, Tiszacsege, Piricse, Tápióbicske, Hangony és Kunbaja, beszédes nevek és emlékezetes helyszínek. De tovább is van. Mondjam még...?

Nem, nem teszem, pedig szinte vég nélkül folytathatnám a magyarság ellen elkövetett sérelmeket, de megáll az ész, és körbenéz, mert kétleni kezdi a valóság eme nézetét, hogy mégis belőlük kreál mártírokat a gyilkos politikai igyekezet! Ám e különös buzgalomnak még ez sem elég, mert a tetejébe még arra kényszeríti az áldozati kört, hogy mindehhez vágjon még jó képet is, és éljen e pusztító mentalitással, meg az ezt megtestesítő, alacsonyrendűségben tartott primitív cigányokkal.

Vagyis Stexasz arra kényszerít, hogy élj egy olyan – valakiknek gyümölcsöző – „kultúrával”, ami nem a Te kultúrád része. Erre kényszeríteni pedig nem más, mint a megtestesült állami terror egyik aljas variánsa. Hisz ki írhatja elő neked azt, hogy élj együtt azzal, akit, vagy amit nem szeretsz? Éljen vele hát az, aki védelmébe veszi azt, ellened!

Miért nem a Rózsadombon és a hasonló kaliberű területeken építik fel a romává szelídített alja cigányok szocpolos házait, a rózsadombiak zsebéből, és miért nem élnek együtt ők velük? Miért nem veszik őket magukhoz, s a javaikból tartják el őket, a saját otthonukban? Szolidaritásból. Aztán akár közösen piknikezhetnének is egymás lakában hétvégente, vagy, ha jobban tetszik, naponta! Miért nem őket alkalmazzák házvezetőnőnek, heteygetőnek vagy bárminek? Miért nem ők azok a rokonok, akiknek mindenképp jut állás? Jól fizetett

menedék, egy burkolt munkahely, hogy az életben maradásukhoz rabolni s gyilkolni ne kelljen. És miért nem a Lauderba járatják őket, hogy a valóban igazi mély kultúrára ráleljenek? Hogy végre az igazán magas tudás birtokába kerülve, akár kiválasztott emberi életet is élhessenek, s ne legyenek mostoha páriák. Vagy miért nem költöztetik ki magukhoz az izraeliek, hiszen Avraham Revello tanulmánya szerint³⁵ állítólag testvérek? Különösen akkor, amikor Izrael magáról az állítja, hogy a legdemokratikusabb ország a világon.

Magyarként miért kell neked más néppel élned, kivált, ha annak életmódja a Te életed ássa alá? És miféle „vendég” az olyan, aki bejön hozzád, meglop, az életedre tör, összemocskolja a lakásod, ordibál, kórt terjeszt, és még ki tudja mit nem tesz? S Te ehhez vágj jó képet!

Élj vele, ki véded az ilyet! Élj vele, és a saját vessződ vagy a vaginád élvezze azt a csalánt, amit másnak kívánsz! Verd hát a magadéval, vagy a magadéhoz azt, és élvezd! Beteg lényed ferde gyönyörűségére.

S mindebben az a legdöbbenetesebb, hogy az emberből még a természetes védekezési ösztönt is ki akarják ölni azzal, hogy senki önmagát, vagy szeretteit, netán bárki, aki arra rászorul, meg nem védheti, mert azt nagyon keményen torolják meg, nehogy valaki még ezen felbátorodjon, s amikor annak eljő az ideje, kezet emeljen könnyörtelen eltipróira.

Ej, állam, állam, stexaszi szörnyállam, hirtelen milyen pihekönnyűvé is lettél! Hisz nem lehet már veled sem kifejezni azt, amire alkottalak, mert mindaz, ami itt a nevedben művelnek, már az alakod értelmén is messze túl van. Valahol ott, ahol már a kifejezések súlytalanná foszlanak, mert arra az érzéketlen esztelen gépezetre, ami ma Magyarhon életét, alfától az ómegáig meghatározza, arra az emberi szellem már képtelen megfelelő szavakat és kifejezéseket teremteni!

A bűnök égbe kiáltanak! De mivel mi itt a csodákban nem hiszünk és nem is reménykedünk, ezért csak azt mondjuk, hogy egyszer mindennek eljő az ideje, mert minden, ami lett, annak egyszer enyésznie is kell. Csak az ostoba önelégült hiheti azt, vesztére, hogy arra sor nem kerülhet. (Így legalább a purifikáció [megtisztítás] is még tökéletesebb lesz.) A pillanat látszólag Stexaszt igazolja, hisz a

35 Avraham Revello: A cigányok eredete

józan ész, a sok simaszájtól, most mintha sok helyütt világgá szaladt volna, ám a hazugság kártyavára örökké fenn nem állhat, s ott, ahol a hamisság spirálja túlpörög, ott a fundamentuma is repedésnek indul, miáltal a hipnotizáltja megláthatja, hogy egy olyan vagont tolatnak vele, amely őt akarja elgázolni, amit minden erejével meggátolni nem lesz majd rest, mikoron üt az Ébredés Órája. De addig marad a megtevéstől csend, miként a vihar is abban gyűjti félelmes erejét, s minél nagyobb némaságban épül, erőnye annál pusztítóbb lesz. Ezért hát a Népszellem, mitől is félne?

Nem fél az, aki tudva tudja, hogy milyen sorsot szántak neki. S az, már azt is tudja, hogy a szabadságjogok szólamai mögött, suttyomban egy egész életre szóló, szolgáskorba taszító, népvészítő törvényeket hoznak, melyeket egyedül a pénz törvénye diktál. Azt is tudja, hogy a legislátorokat³⁶ nem éri törvény, s míg ártatlanok ülnek, akár életfogytig börtönben, addig a háborús bűnösök és köztörvényes banditák törvények felett állva, kiemelten élvezik az életet és felettük uralkodnak.

Valójában itt már csak egyetlen törvény létezik: a Pénz Törvénye, melynek gyilkos örvénye mindent elnyelve biztosítja a folyton szűkülő, de mindig szűkülő fosztóképesek minél nagyobb bevételeken alapuló uralmát, a mind nagyobb számú kisemmizett fölött. De ez az egy törvény legalább könnyen megjegyezhető, s a tetejébe még a tucatember szemfényvesztésére, legalább látszólag mindent szabad, ami nem sérti vagy nem akadályozza a pénz uralmát. Így hát a juhok miért is elégedetlenkednének?

Csak hogy a Pénz Törvénye alapján előbb utóbb a pénzfalók is felfalják egymást, mert úton a világállam felé, valamennyit kizárólag az vezérli, hogy maga szerezzék meg az uralmat mindenki más felett.

Alkotákol

Az új világrendet előkészítendő, és működésének zökkenőmentes biztosítására, a közrossz állama eldobta saját korábbi sztálinista ihle-

³⁶ törvényhozókat

tésű alkotmányát – amely még jogokat adott az emberi léthez – és mélyen alászállva, addig tákolt-mákolt, míg összefabrikálta Neked a saját ördögi Csinálmányát, melyet alig léptettek életbe, másfél év alatt, máris ötször módosítottak. Stabil alap, mondhatom. Vagy inkább mobil, hogy a mindenkori rengéseknek jól ellenálljon. Ám e különös mobilis szörnyedvénynek a magyarsághoz, és főként a magyar jogfolytonossághoz, semmi, de semmi köze. Annyiban persze igen, hogy neki szánták. Azonban épp mert reá vonatkoztatják, legitim sem lehet, hiszen nemcsak jogszerűtlenül jött létre, de nem is tükrözi a magyarság boldogulására irányuló igyekezetet, sőt épp ellenkezőleg. Már eleve alkotmánynak sem mondható, mert Alkotmányt egy teljes közösség hoz létre, nemzedékeken át szerzett együttélési tapasztalatai révén kialakult érték és normarendszere alapján, egy hosszú folyamatban, a természeti törvényekkel összhangban. E tákolmányt viszont azon íziben, szinte hirtelen felindulásból – hisz előtte egyre azt vinnyogták, hogy e téma nincs napirenden – egy szűk bagázs hozta létre a saját és gazdáik érdekében, amely csoportot viszont senki nem hatalmazta fel arra, hogy az alattvalóvá züllesztett népnek alaptörvényt készítsen. A „fülkeforradalmi kétharmad”, ami valójában még egynegyed sincsen, nem adott nekik erre felhatalmazást, de ha adott volna is, ők még nem a nemzet, csak annak nem egészen a negyede.

Magyar alkotmánynak már eleve nem mondható, mert nem magyarok készítették, legfeljebb nemzetáruló bérencek és gátlástalan hit-szegő kollaboránsok, akik, ha kell, holnap akár a saját gazdáikat árulják el. Az áruló természete már csak ilyen!

Szövegében Magyarországról beszél, de nem tartalmazza a „magyar nemzet” fogalmát, így nem is vállal fel jogfolytonosságot az ősi Alkotmánnyal, következésképpen nem is épül arra, ezért innen nézve is jótalan.

Maga a tákolmány frázisoktól hemzsegő, körmönfont megszövegezése nemcsak cinikus, hanem aljas is. Mert például kimondja: *„Valljuk az elesetteket, és a szegények megsegítésének parancsát.”* És mit tettek, illetve tesznek ennek érdekében? Azt főntebb már láthattuk és alább még látni fogjuk. Itt nincs jog, csak a tákolmányozók vallják valaminek a parancsát, ami semmire sem kötelezi őket. Célja nyil-

vánvaló! A tucatember megvezetése. Ezzel szemben elődje, a sztálinista Alkotmány, kimondja: „A Magyar Köztársaság állampolgárainak **joguk van** a szociális biztonsághoz; öregség, betegség, rokkantság, özvegység, árvaság és önhibájukon kívül bekövetkezett munkanélküliség esetén a megélhetésükhöz szükséges ellátásra **jogosultak.**”

Tehát itt van jog, amire, be nem tartásakor, hivatkozni lehet! És ez óriási különbség!

És itt egy másik tákomi átkos „gyöngyszem”: „Magyarország arra törekszik, hogy minden állampolgárának szociális biztonságot nyújtson. Anyaság, betegség, rokkantság, fogyatékoság, özvegység, árvaság és önhibáján kívül bekövetkezett munkanélküliség esetén minden magyar állampolgár törvényben meghatározott támogatásra jogosult.” Itt ugyan már ki van mondva, hogy jogosult, de ez a jogosultság a ködbe vész, mert ott a kiskapu, a „törvényben meghatározott” kifejezés. Itt nem arról van szó, hogy bajban a „megélhetéshez szükséges ellátásra jogosult”, ami egyértelmű, hanem valamilyen megfoghatatlan törvényben meghatározott, megfoghatatlan támogatásra jogosult. A meghatározott támogatás, akár egy forint is lehet, míg a megélhetéshez szükséges támogatás a megélhetést kell, hogy fedezze, ez pedig legalább a mindenkori létminimum. És e szövegezésben ez a sátáni! Lehet mellet döngetni, hogy elesettségnél jog van a támogatásra, mikor az, csak egy, valóság igazolta aljas klisé.

A másik pedig az, hogy a tákolmány szövege folyton Magyarországot emleget és annak nyakába varrja a kötelmeket. Akkor, amikor jogok és kötelezettségek alanya csak az állam vagy a polgár lehet. Ezért Magyarország sem jogokat nem követelhet magának, de kötelezettségeket sem vállalhat. A „Magyarország arra törekszik”, kifejezéssel a rezsim felmenti önmagát, és Magyarország „nyakába varrja” a törekvést, s nem azt fejezi ki, hogy a kormány törekszik.

Annak törekvéseit pedig ismerjük, s az, a legjobb esetben is, csak a „*nesze semmi fogd meg jól*” kategóriába tartozó hangzatos szólam. Hiszen egy törekvő kormány nem törekvése jogilag nem kezelhető, ettől még nem lesz jogom semmire sem. Miként Stexasz alkotákolmánya, alanyi jogon semmit sem biztosít és semmit sem ad. De annál több lehetőséget vázol fel a kifosztásodra, amikor a hon

védelmére hivatkozva munka- és polgári védelmi kötelezettséget ír elő, sőt bárkit gazdasági és anyagi szolgáltatás teljesítésére kötelezhet.

A nyugdíjasok, akik pedig végigdolgozták az életüket, évtizedeken át levonták tőlük a nyugdíjjárulékokat, de nyugdíjat nem biztosít, vagyis nem adja vissza azt, amit az évtizedek alatt bevasalt tőlük, hanem azt mondja: *„Magyarország az időskori megélhetés biztosítását a társadalmi szolidaritáson alapuló egységes állami nyugdírendszer fenntartásával ... segíti elő.”* Itt megint Magyarország segít elő valamit, és az időskori megélhetést nem biztosítja, hanem csak elősegíti! Felháborítóan ördögi!

A vérzivataros magyar történelemben még sosem pusztította az országot annyira senki és semmi, s nem tett tönkre annyi embert testi-lelki és anyagilag, mint a közrossz eme jelenleg is regnáló bölgér-apparátusa.

Butoda

A közrossz állama feladatának tekinti a köz „ingyenes” oktatását, elsősorban az ifjúság oktatását, melyet úgy tüntet fel, hogy azt a társadalom érdekében teszi. E költségei fedezetére is, adó formájában, bevételeket követel az összességtől, akiknek ebből, e konstellációban is csak kára származik, mert itt a cél nem az összesség javát szolgáló kiművelt emberfők sokaságának megteremtése, hanem a lehülyített emberárnyak elszaporítása és minél tökéletesebb hozzáidomítása a rendszerhez, a maffiavilághoz, amely valódi tudást és gondolkodni képes emberfőket még véletlenül sem produkál, mert az, a halála lenne. Neki gondolkodni és emlékezni képtelen barmokra van szüksége, pontosabban, mindent tűrő, és mindent be- és lenyelő disznószerű birkabarmokra. Akik kezes bárányként nemcsak elviselik, de természetesnek is veszik a fent vázolt és alább vázolandó embertelen viszonyokat és társadalmi visszásságokat. Akik nyugodtan zabálnak, amíg embertársaik egyre nagyobb hányada éheznek, akik nyugodtan hajtják le fejüket puha párnára egy meleg lakban, miközben mind több embertársuknak nem jut emberi meleg nyoszolya. S mivel a

vágósor elejét még nem látják, a halálsor hörgését sem hallják, ezért el sem hiszik annak létét, de nem is akarnának róla tudomást szerezni, mert szerintük „*itt ilyen nem történhet meg*”!

Amilyen sajnálatos, épp annyira veszedelmes is, hogy egy mai átlagember, a vélt biztonsága érdekében végzetesen az államba vetette a bizalmát, ami persze nem is csoda, hiszen az állam eredetileg a közjó biztosítására szerveződött. Ezért az átlagember azt hiszi, hogy az „állam bácsi” a bajban megvédelmezi. Holott ő, az állam bácsi, az első államgáncsi, aki őt végzetes bajba sodorja. De a tucatfi erről nem is tud. És a közrossz állama erre is épít! Ezért is teheti, amit tesz, mert tudja, hogy amit művel, azt az emberi ész nem hiszi el, mert teljes képtelenségnek tűnik fel előtte. Ráadásul folyamatosan gondoskodik arról, hogy senki ne lássa az események közti összefüggéseket. Így maga az áldozat hessegeti el a gondolatot, hogy ilyesmi bizony be nem következhet!

Ám a valóság nem hepiend! Itt a Rossz, abban a hiszemben ténykedik, hogy nem nyeri el méltó jussát. A Jó meg nem hiszi el, hogy rá itt a Gonosz fenekedik. Holott – Edmund Burke-val, az ír származású államférfi és filozófussal, magam is azt vallom, hogy – a Gonosz diadalához nem kell más, csak az, hogy a jók ne tegyenek ellene semmit sem! (S ebben már az az igazi alávalóság, hogy maga a Gonosz is e példamondattal érvel, és ámit! Hát hánynom kell!)

Így például, amikor a Gonosz pribékjei folyton azt szajkózzák, hogy senkit sem hagynak az útszélén, vajon melyik tucatlény hiszi el azt, hogy csak azért nem hagyják ott, mert inkább az árokba taszítják? Most még nem tarkólövessel. Hihetetlen? Igen az. Mégis ez van! Most még csak az árokba taszítanak a hideg paragrafusaikkal, ám holnap, ki tudja, jöhet a golyó is, hisz az hatékonyabb...

A Gonosz birodalmában, aki magát a demokrácia fellegrárának tekint, már ma is egyszerűen kivégzik a hajléktalant, ha nekik úgy tetszik. De sosem felejttem el azt a riadt horvát arcot sem, akit társaival együtt a szerbek, akikkel korábban talán jó szomszédok voltak, most fegyvert szegeztek a tarkójuknak. Az a rémült tekintet értetlenül nézett fegyveresére és nem hitte el, hogy itt számára már nincs következő pillanat! Miközben félelem járta át, mégis mintha csak elképedve kérdezte volna: te most tényleg meghúzod azt a ravaszt?

Meghúzta!

És több ezer horvát pusztult el így. Maffiaállami-pénzimpériumi hátszéllel.

Az a baj, hogy az egyébként jó szándékú tömegemberekben él a vakhit és a vak remény. Hisz eredendően szépre és jóra született mind, ezért hallani akarja, hogy hihesse, hogy jobb lesz, hogy más-képp lesz...

A remény kilátástalanságát – igaz más szöveggörnyezetben – már Csokonai Vitéz Mihály is megénekelte. A reményt, ami nagyon fontos is lehet, mert az egyik legfőbb kapaszkodó, hisz lelket önt az emberbe, és erőt ad a nehézségek elviselésére. De ez itt, nem az a helyzet! Túl sokan vesztek már oda ebben a világban, mert nem hitték el, hogy egy stexaszi barakkban sajnos bármi megtörténhet. Lehetne sorolni az eseteket, könyvekre telne, ezért már csak ezzel kapcsolatban azt jegyzem meg, hogy a valóságot figyelmen kívül lehet hagyni, de annak következményeit, sohasem!

Eszembe jut az a mese, amelyben két faragott bálvány, Pán és Tán, mocsárba csalta a saját híveit, s amikor a két tábor rájött, hogy mind jobban süllyednek, a másik idolvát okolva, egymásnak estek, miközben a két csalizó főbusz kikecmergett a partra és összeszedte a marakodók összes göncét, hogy még abból is pénzt csináljanak, hisz azoknak arra már úgysem lesz szüksége.

Miként Stexasz iskolarendszerében sincs szükség valódi iskolákra, mert a mocsárba csalizóknak, csak minél kiterjedtebb iskolagyárak és hamis biflaistállók kellenek, ahova – részben gazdaságossági megfontolásokból, részben az emberi lény leépítése céljából – minél több gyereket összezsúfolhatnak, hogy kizárólag rendszerbiztos ismereteket, holnapra elfelejthető lényegtelen és halomnyi hazugságot sulykoltathatnak a fogékony fejekbe, olyan megalkuvó cselédekkel és megélhetési lakájokkal, akikben lehetőleg a langymeleg semmin kívül, csak a minél több negatív minta buzog, hiszen a valódi nagybetűs Pedagógus foglalkoztatása, rájuk nézve, végzetes lenne.

Kóríta

Egy emberközpontú normális államban, ahol az állami szervek a közjó szolgálatára szerveződtek és azt szolgálják teljes erővel, ott az orvostudomány és az orvosok feladata a betegségek megelőzése, a köz egészségének, az egészséges életmód egészség- és táplálkozástudományi megteremtése és szolgálata, hogy mindenki tisztában lehessen a számára üdvöztető egészséges életmóddal, hogy azután aszerint élhessen, s ne kelljen a saját képessége, értelme és ismeretei szerint, a hiányából fakadó úr kitöltésére megjelenő különféle hazugságok és ellentmondások dzsungelében, az egészségét veszélyeztetve tévelyegnie.

Fodor József, a magyar közegészségügy első apostola szerint: *„Az egészség a legnagyobb gazdagság, a legnagyobb hatalom, a legnagyobb boldogság. Tedd egészségessé a népet, s ezzel hatalmassá, gazdaggá, boldoggá teszed hazádat!”*

Ezzel szemben ma mit látunk?

A mai, nem is feltétlen stexaszi, óriásmellényű, hivatalos orvostudomány, még arra sem képes, hogy a betegségek mibenlétét felismerje, ezért létét igazolandó, helyette tüneteket kezel, jól jövedelmező, kétes értékű farmakonokkal, miközben azt sem tudja, hogy milyen védekező mechanizmusok védenek egyeseket, míg másokat nem, ezért hogyan is várhatnád tőle azt, hogy leküzdve azokat, egyénre szabottan, a megelőzésre koncentráljon. Noha az orvosi vizsgálati módszerek egyre szélesebb körűek, s a korábbiakhoz képest hihetetlenül kifinomultabbak lettek, ám a betegségek igazi okához mégsem jutottak közelebb, s amíg a betegség okait nem ismerik, marad a sötétben tapogatódzás, a kísérletezés, míglen mind jobban arat a betegség és a halál. Így a „megnyugtatósodra”, ömlenek reád a látványos, kirakatszágú közegészségügyi és orvostudományi látszatintézkedések, látszat erőfeszítések és látszateredmények, mint például a fertőző betegségek állítólagos leküzdése, amit valójában a higiénia győzött le, miközben ijesztő mértékben szaporodnak a kórságok és növekednek a halálozási mutatók. S mára már a krónikus betegségek megoldatlan problémái, hatásukban, csak a totális háború pusztításaival mérhetőek. A gyógyszeripar mozgatta betegsésgügyi betegség-ipar,

balhite oltárán, a halál orvosai közreműködésével, minden gondolkodás nélkül, áldozza fel emberek millióinak életét, amiből a gyógyszermaffia húzza a legnagyobb hasznot. Vagyis a hivatalos orvostudomány frázikus fejlődése sem más, mint a farmakonipar elképesztő reklámhadjáratának egy tömény félresiklása.

Az orvostudomány – mondja Kurt G. Blüchel, a népszerű német társadalomkritikus, író és orvosi szaklap szerkesztő – közvetlenül a szívinfarktus és a rák után az emberiség legveszélyesebb kórokozója lett. Egy átlag német ma körülbelül ötször annyi gyógyszert fogyaszt, mint közvetlenül a második világháború előtt. Vajon ettől legalább ötször olyan egészséges is? Természetesen nem.

Ellenkezőleg, a német lakosság átlaga ma sokkal gyakrabban beteg, mint azelőtt. Hirtelenül így lett egy olyan iparágból, amely azért keletkezett, hogy betegségeket gyógyítson, új betegségek kiindulópontja.³⁷

A valódi orvos- és táplálkozástudomány krémje, a másképp gondolkodó tényleges tudósok és igazi orvosok, a régiek és a maiak, a hiteles gyógyítók, a medicina korai és mai öntudatos szellemei, kíméletlen őszinteséggel a tudtunkra adják a terapeutikával kapcsolatos valóságot. E kiváló gyógyászok meg vannak róla győződve, hogy az embereknek nagyobb része nem betegségben, hanem a sok gyógyszertől vész el, mert szerintük a nyavalyák ellen nyújtott készítmények több pácienszt ölnek meg, mint maguk a kórságok, ezért, aki az egészségét szereti, kerülje a receptíró orvosokat és elixíreiket!

A pszichiátria úttörője, Carl Reinhold August Wunderlich egykori német orvosprofesszor szerint *„Nincs oly betegség, melyet gyógyszer nélkül ne lehetne gyógyítani s amelyeknél a gyógyszereket az értelmes orvos ezer más eszközzel ne tudná helyettesíteni!”*

"A mi legjobb orvosi eljárásunk – mondja Sir Samuel Wilks, brit neurológus professzor – a gyakorlatban véletlenszerű találgatásokon alapszik. Nem is ajánlatos szabályokról beszélni, melyek egyenként és együttesükben is hamis következtetésekhez vezetnek. Annak a ténynek a beismerése, hogy semmilyen elvekkel nem rendelkezik az orvostudomány, megalázó egyben felemelő tény is, mivel eme

37 Kurt Blüchel: Weisse Magier, Fischer Verlag, 1976. Az emberi szervezet tökéletes.

kijelentésemhez igazságérzetem juttatott. Most bátran kijelenthetem, hogy a gyógyszerek alkalmazásának következményeiről, valamint más orvosi kezelések alkalmazásáról semmit nem tudunk, mi orvosok. Volt egy időszak, amikor saját magamnak sem lett volna bátorságom beismerni ezt, azonban ma első alkalommal jelentem ki ezt a tényt nagy hallgatóság előtt."

„Egyetlen egészséges fiziológiai elvünk sincsen – mondja François Magendie francia fiziológus –, ezért ne csodálkozzunk, hogy betegeink kezelése káros következményekhez vezet. Elvonatkoztatva sértett hiúságoztól, ki kell jelentenem azt, hogy ostobaságunk a patológiának nevezett betegségekkel kapcsolatosan olyan mértékű, hogy jobb, ha semmit nem teszünk, a természetre bízva a beteget, mintsem magunkra vállaljuk olyan kezelések felelősségét, melyek következményeiről semmit nem tudunk. Minden esetben, amikor egy súlyos esettel találkozunk, mi csak súlyosbítjuk helyzetét, a páciens elmúlását siettetve. ... a gyógyszerek használata egyszerűen humbukk, és mi tudománynak nevezzük ezt a humbukkot, mely bármi másnak csak tudománynak nem nevezhető. Az orvosok egyszerű empirikusok, hogy elkerüljük a sarlatán kifejezést. Olyan ostobák vagyunk, amilyen ostobák általában csak az emberek lehetnek. Ki ismeri a gyógyszerhasználat jótékony hatásait ezen a földön? ... világosan ki kell jelentenem, hogy semmit nem tudunk a gyógyszerekről és nem is ismerek egyetlen embert sem a földön aki ismerné a gyógyszerhasználat jótékony hatásait. Mi csupán adatokat gyűjtünk és reméljük, hogy ezek felhalmozásával valamikor a jövőben utódaink, lerakhatják majd az igazi orvostudomány alapjait, mely ma még nagyon távol áll tőlünk. Ki tudja hogyan kezelhetők a migrének, a szívbetegségek, a köszvény ... Valóban senki nem tudja közülünk. ... sokan azzal érvelhetnének, hogy a betegeket az orvosok gyógyítják meg. Elismerem, hogy egyes betegek valóban meggyógyulnak. Miért? A legtöbb esetben a természet erejének köszönhetően, az orvosok sokat tesznek akkor, ha nem súlyosbítják a helyzetet."

Ludwig von Mises közgazdász, filozófus és író szerint a mi gyógyászatunk egy önmagát növelő tőke, amelyből valaha csak igen kevés orvos tudott megélni. Ma azonban, amikor a gyógyászat soha nem

látott magaslatokra jutott (?), mégis orvosok tömegének biztosít magas színvonalú megélhetést és szinte félisteni presztízst. S csak igyekezniük kell a jelenlegi bevett gyakorlatuk szerint orvosolni és „gyógyítani”, e tőke egészen addig még növekedni is fog, amíg ez isteni művészetük a tőkély legmagasabb fokára jutva, a világ nem lesz egyéb egy kórháznál, ahol az egyedüli úr az orvos, az ebédlő pedig a „gyógy-szertár” lesz.³⁸

A filozófus évtizedekkel ezelőtti szavai beteljesedni látszanak. Ne csodálkozzunk hát azon, hogy Stexasz kezében tartja és feladatának tekinti az egészségügyi szolgáltatást is, hogy megóvjon minket az egészségtől. Ebbéli igyekezetében mára odáig jutott, hogy valódi egészségügyi ellátásról már nem is beszélhetünk. Az ember-selejtezés korában már betegmegtekintés sincsen, a gyógyítás, a megelőzés és az egészséges életmód pedig csupán a merész álmok világa. Az intézmények java része felszámolva. A megmaradtak romokban. A működésképtelenség határáig csonkolt betegségügy legfőbb feladata pedig – a bürokrácia erősítése és oltalmazása mellett – a gyógyszergyártónak hazudott farmakon-ipar futtatása és menedzselése, valamint a hosszú távú káros hatások és betegségek tervezése és szabályozása lett, a legfőbb cél, az egészségtelenség teljes körű elterjedése érdekében. Ezért tiltja például az alternatív gyógyászatot meg az alternatív gyógyszereket, ezért tiltja a vitaminok korlátlan forgalmát, s kiáltja ki veszélyesnek a maga húzta zsinórja feletti nagyobb mérvű fogyasztását, és ezért üldözi és nevezi kuruzslónak és sarlatánnak a valódi gyógyítókat és azon kutatókat, akik e banditista világ aljas üzelmait leplezve az emberiségnek valós alternatívái lehetnek az egészségük helyreállításában és megőrzésében. A közrossz államának az egészség nem üzlet, hanem egy hatalmas veszélyforrás, amit minden eszközzel ki kell küszöbölnie, ezért mindent megtesz a betegség elterjesztésére, hogy alattvalója valamilyen gyógyító szernek hazudott farmakon-jának a függvénye legyen, úgy, hogy ezért még tetemes összegeket is fizessen.

A betegségipar nem ismer morált, se embert, csak üzletet és nyereiséget, mert az egészségtelenség megteremtése és fenntartása még a

38 A szó szerinti és lényegi idézetek Bicsérdi Béla: Az Élet Könyve című munkájából valók.

háborúnál is jobb üzlet, s a tetejébe még egy, a gyérítés szolgálatába is állítható kitűnő forrás. E kifinomított hatékony fontanát ezért, a bölcsőtől a sírig, gondosan ápolják. S már a csecsemőknél kezdik kiaknázni, amikor a védőoltásnak hazudott ismeretlen szerekek károsítják az immunrendszerüket. Ráadásul olyan betegségek ellen is adják, amelyek ma már nem is léteznek. De alkalmasak arra, hogy a szervezetüket már az életük kezdeti szakaszán legyengítsék vele. Miközben kutatások igazolják, hogy a szervezet veleszületett és adaptív³⁹ tényezőkből álló természetes immunrendszerének nincs szüksége ellenanyag-termelő vakcinákra, mert azok valójában nem ösztönzik, hanem épp ellenkezőleg, gátolják az immunrendszer ellenanyag-termelő képességét. Így a vakcinák voltaképpen károsítják a szervezet veleszületett immunitását.

Ennek ellenére, néhány éve egyre hangosabban és fenyegetőbben töltik a fejekbe a csinált veszedelmek elleni oltások szükségességét. „Nagylelkűen” elterjesztették az „ingyenes” oltásokat a megfázásos megbetegedések ellen is. Mivel ez évente visszatérő kórkép, ezért igen jól jövedelmez az oltóanyag gyártóknak, a forgalmazóknak, és mindazoknak, akiknek e hatalmas üzletben valamilyen érdekeltsége van. S amíg az immunrendszer legyengítését, és még ki tudja mit nem célzó vakcinákat „nagylelkűen”, „ingyen” adják, addig a valóban életmentő gyógyító szereket, egyre magasabb, sok esetben csillagászati árakkal, mind több érintett számára teszik elérhetetlenné. A legkevésbé veszélyes, jól bevált, hatékony és olcsón előállítható, de drágán kiváltható medicinákat⁴⁰ teszik vénykötelesekké, miközben a legveszélyesebbeket, amelyeknek a tetejébe még a terápiás és a mérgező dózisa is nagyon közel van egymáshoz, vagyis nagyon könnyen akár halálosan is túladagolható⁴¹, jó drágán, vény nélkül, még a benzinkutaknál is megvehető. Vajon miért?

S ha a gyógyszereknek nevezett farmakonjaik és oltóanyagaik hatékonyak lennének – miért van az, hogy minden évben egyre több és több a beteg ember?

39 a megváltozott életkörülményekhez alkalmazkodó

40 Például a metamizol tartalmú Algopyrin és társai.

41 Paracetamol vagy más néven acetaminophen tartalmú, Coldrex, Panadol, Rubophen és társai.

A betegségipar üzelmeinek köszönhetően, csak Magyarországon, évente mintegy harmincezer ember hal meg rákban, amikor a rák a legtöbb esetben megelőzhető és gyógyítható lenne. Ám a farmakonisták kizárólag abban érdekeltek, hogy a rák fennmaradjon, mert ez az egyik legnagyobb üzlet. Egyes becslések szerint évente ötszázmilliárdot hoz a konyhájukra. Eladdig kifelé azt mutatják, hogy évtizedek óta milyen nagy elánnal folyik a rák megszüntetésére irányuló lázas igyekezet. Százmilliárdokat fordítottak és fordítanak – jórészt közpénzekből – rákkutatásra, és tízezrek – köztük tucatnyian Nobel-díjjal a zsebükben – évtizedek óta keresgélnek a rák hatásos ellenszerét, ennek ellenére a rák minden formája mind jobban terjed. S ma már minden harmadik ember rákban hal meg!

A farmakonipar pénzeli hű csatlósait, a hivatalos orvosi tudomány díszpéldányait, a mindenre kapható politikusi bajhozókat, meg a nyaloncmédiát, amelynek ez óriási reklámbevételt is jelent.

Valójában a bank, a gyáripár és ezen belül különösen a farmakonipar állammal összeszőtt fasisztoid jellegű diktatúráját éled. A farmakonipar, a saját túlélése érdekében, ugyanazokat a módszereket alkalmazza, mint a despotikus politikai rendszerek. A közvéleményt folyamatosan félrevezeti és hamis ígéretekkel vakítja el. A saját tevékenységét védő törvényeket kreáltat, amelyek akadályozzák a hatékony természetes gyógy módok használatát.

Kitalálnak egy kitudja – vagy ők talán tudják – milyen veszélyeket rejtő szert, ráijesztenek az emberekre, hogy veszély fenyegeti őket, meggyőzik a politikusokat, hogy megmenthetik vele a lakosságot, majd reklámok és receptírók segítségével rásózzák a berezeltekre, aztán, ha valami gond lesz, sebj! arra majd egy újabb szert ajánlanak. S az ördögi kört csak a halál szakítja félbe, de csak az egyedben. A halálos ösztánc azonban kering tovább, s ha kell, embereken végzett előkísérleteket is lefolytatnak, még úgy is, hogy azok, arról nem is tudnak, s még akkor is, ha esetleg abba sokan bele is hálnak, s hogy történetesen csecsemő a kísérleti alany, az itt mit sem számít! Miként arról a napokban a hamburgi Der Spiegel magazin is beszámolt. A közrossz állama rezzenés nélkül eladja polgárait és prostituálja az egész országot!

A vakcinák és „gyógyszerek” biznisztét szándékosan úgy tervezték, hogy azok folyvást új ügyfeleket hozzanak létre. A médiák özöne nyakra-főre önti a kilúgozott agyakba, a másvilágba is könnyen röpitő pirulák bámulatos hatásait. Mindenre szedj valami csodaszert! Mint-ha egy betegségre valóban létezne olyan mesterséges ír, ami megszünteti azt. Orvosnak nem nevezhető, valódi sarlatánok pedig futószalagszerűen írják fel vényükre a betegséget meg a halált.

A valódi orvosok évezredek óta tudják, hogy a természet gyógyít, s nem a lombikban fogant mérgező vegyszerek. A közrossz állama pedig betegít, s a kórjait használja fel arra, hogy totális és nyílt diktatúrát vezessen be a társadalom felett. E célt szolgálja az egyik legújabb direktíva, miszerint *„Országos járvány esetén szükségessé válhat a jelenleg érvényben lévő törvények vagy (személyes) szabadságjogok felfüggesztése. Ilyen intézkedés lehet például karantén elrendelése (ami felülírja az egyén jogát a szabad helyváltoztatáshoz), magántulajdonban lévő épületek vagy kórházak igénybevétele, engedéllyel nem rendelkező gyógyszerek alkalmazása, oltások kötelező beadásának elrendelése vagy az alapvető szolgáltatások gyors átszervezése. Ezekhez a döntésekhez jogi keretre van szükség az intézkedések átláthatósága és létjogosultságuk indoklása érdekében.”*⁴²

S hogy tisztán lásd mi folyik itt körülöttem és mit művelnek az egészségeddel, illetve hogyan vesznek semmibe, hát ehelyütt külön is felsorolom a legfontosabb idevágó irodalmat: Eustace Mullins: Oltások gyilkosok; Ghislaine Lanctot: Az egészségügyi maffia; Lenkei Gábor: A cenzúrázott egészség; Neil Z. Miller: Védőoltások; Oliver Sacks: Ébredések. De lehet a neten is böngészni e témában. Sok ilyen „*eltévelyedett kuruzslónak*” minősített kutatóorvos és más szakember igyekezett és ma is igyekszik az emberiség szemét felnyitni, annak ellenére, hogy sokuknak meghurcoltatás és ellehetetlenítés a bére. Csak néhány név, a nagyobbak közül: Alice Stewart, Andrew Wakefield, Antoine Bechamp, Barbara Loe Fisher, Brunen Johann, David Kessler, Edward Yazbak, G. Edward Griffin, George White, Guenther Enderlein, Harris L. Coulter, Harold Buttram, Joel D. Wallach, Johanna Budwig, Kevin Mugur Galalae, Lenkei Gábor,

42 WHO, Jogi és etikai kérdések, 1.5.1 cikkely.

Légrády Péter, Litsek Ákos, Mark Randall, Matthias Rath, Ország József, Peresztegi Sándor, Pusztai Árpád, R. Swinburne Clymer, Robert Koch, Robert D. Morris, Russel Blaylock, Stephen T. Sinatra, Tullio Simoncini, Walter Schilling, Weston A. Price. Érdemes utánanézni az ő tevékenységüknek is!

A közrossz államának alapérdeke, hogy az alattvalói mind fizikálisan, mind mentálisan minél erőtlenebbek legyenek, mert ingatag uralmuknak ez az egyik talpköve, hiszen egy fizikálisan, mentálisan és létszámában is erős néptől egy percig sem ülhetnének hatalmi babérjaikon. Ezért minden törekvésük arra irányul, hogy a társadalom minél kiszolgáltatottabb, elesettebb, betegebb és kezelhetően alacsonyabb létszámú legyen.

Erre utal például ama 1979-ben, titokzatos körülmények között (?), ismeretlenek (?) által felállított georgiai (USA) Guidestones hatalmas gránittömbjébe vésett többnyelvű tízparancsolat, *„útmutatója egy értelmes kornak”*, melynek első pontja az emberiség ideális létszámát félmilliárd főben határozza meg.

A gyógyszeriparban is komoly üzleti befektetéssel bíró Bill Gates egy 2010-es konferencián kijelentette, hogy ha jó munkát végeznek az egészségügyben és az új vakcinák is sikeresek lesznek, akkor tíztizenöt százalékkal csökkenthetik a világ népességét.

Miért, és legfőképp milyen jogon akarják csökkenteni a Föld lakóinak számát?! Akkor, amikor a népesség drasztikus szaporodását – már amennyiben igaz ez a tételük – ők idézték elő! Hiszen a fogyasztói társadalom megteremtése azt is jelenti, hogy nemcsak minél többet, hanem minél többet is fogyasszanak, mert az az igazi üzlet.

Más nagyhatalmú „világféltő világvédő” még ennél is jóval tovább megy. A Szovjetuniót felszámoló Mihail Gorbacsov a népesség kilencven százalékos csökkentését tartja célravezetőnek, mert akkor szerintem nem lenne annyi ember, aki kárt tehetne az ökológiai rendszerben. Miközben az üzleten kívül senkire és semmire sem tekintő Pénzimpériumnál nagyobb környezetgyilkos nem létezhet!

Egy másik „környezetvédelmi apostol”, Ted Turner, a CNN alapító mágánya háromszázmillió főben határozná meg a Föld lakosságát. Dave Foreman, az Earth First (A Föld minden előtt) társalapítója pedig százmillióban. A neves tengerbiológus Jacques Cousteau pedig

egészen odáig ment, hogy szerinte a Föld érdekében naponta háromszázötvenezer embertől kellene megszabadulni!

A már korábban idézett Bertand Russel pedig minden nemzedék életében egy pestisjárványt idézne elő, mert akkor a túlélők nyugodtan szaporodhatnának.

A Római Klub egyik tagja, Howard Odum 1980-ban azt nyilatkozta, hogy az USA lakosságát az elkövetkezendő ötven évben kétharmaddal kell csökkenteni. (Ez mintegy kétszázmillió fő.)

Mennyi emberiségért aggódó önzetlen gondolat! Szinte már könyvezem. Sorsod formálják, élet és halál uraiként tetszelegnek előtted, mikor ők – a tetteik igazolják –, hogy csakis a saját politikai és gazdasági hatalmuk érdekében cselekednek. S emiatt úgy vélik, joguk van eldönteni, hogy szükség van e reád, vagy mehetsz a Csökkentőbe. Ahelyett, hogy saját magukat szüntetnék meg! Amihez, az emberiség öröme, egyedüli joguk van. Ám e selejtezését ők a „*hulljon a férge-se*”, pontosabban „*hulljon a gyengéje*” alapján másokkal teszik ezt. A génmanipulált és különféle ételadaléknak nevezett mérgekkel és radioaktív sugarakkal kezelt élelmiszerekkel, a fluoros és klórozott „ivóvízzel”, a különféle oltásokkal és „gyógyszerekkel”, és még ki tudja mivel nem.

Vagyis Te, csupán egy igazi valóságszó „Túlélő játékanak” vagy az abszolút jelentéktelen tényezője, ami a világ minden pontján egy időben, legfeljebb nem egyforma intenzitással zajlik. Így itt, a Kárpát-medencében is. Ezért **a túlélésed érdekében kerüld minden mérget, minden nem természetes anyagot! Táplálkozz egészségesen, kerüld a „gyógyszereket” s az oltásokat! Ha teheted termelj meg magadnak mindent! Kerüld el a sugárzásnak való kitettséget, meg az agyzsíbasztó propagandát, különös tekintettel a rádióra és arra a mágikus dobozra, amely folyamatosan tele víziót mutat neked, miközben totál hülyére vesz! Csak arra gondolj, ha már ezt is felhoztam, hogy miért működtetnek e médiákból egyre többet?**

Még a rendszerváltás előtt (1985-ben) megjelentek a bankok, hogy e tömeges pénzszivattyúkkal fellendítsék a romosodásnak indított magyar gazdaságot.

Hát jól fellendítették!

Aztán sorra szólaltak meg az éterben – a tetemes költségekkel működtethető – újabb és újabb rádióállomások is.

Vajon miért? És kinek, kiknek érte meg ezeket működtetni?

Talán annak, akinek ezzel valami nagyon fontos célja leend.

Magyarország Pénzimpérium által vezérelt jelentős lakosságcsökkentésére is vannak állítólag különféle elképzelések, ami akárcsak az ötszázmilliós modell szerint is szinte „szükségszerű”, de a források bizonytalansága miatt, ezt inkább nem részletezem. Az viszont tény, hogy a huszadik század egyik leggonoszabb zsarnokának nevével fémjelzett korszakban, a Rákosi-Rosenfeld érában még fontos volt a magyarországi népszaporulat, ezért azt, akkoriban páratlan szociális kedvezményekkel ösztönözték (szülés előtt tizenkét hét fizetett szabadság, szülés után hat hónap fizetett szoptatási idő), míg az abortuszt betiltották, a gyermektelen húsz és negyvenöt év közötti nőkre illetve húsz és ötven év közötti férfiakra négy százaléknyi adót vetettek ki, ha volt keresete, de gyereke még nem. Ekkor a jelmondat szerint *„Leánynak szülni dicsőség, anyának szülni kötelesség!”* volt. Eme intézkedéssorozat tíz év alatt mintegy nyolcszázezer fővel gyarapította az ország lakosságát. Ők a Ratkó-gyerekek.⁴³ A stexaszi közel negyedszázados uralom alatt viszont hivatalosan majd nyolcszázezer fővel lett a magyarság kevesebb, valójában azonban jóval többel! Ugyanis Magyarországon 9 937 628 embert írtak össze 2011-ben, és közülük 8.314.029-en vallották magukat magyar nemzetiségűnek. 2001-ben még 9.416.045-en. Vagyis csupán az elmúlt egy évtized alatt 1.100.000 magyarral lett kevesebb!

Ám ha visszakanyarodunk a Ratkó-korszakot lezáró 1956. június 4., az 1043/1956. számú minisztertanácsi rendeletig, amely az abortuszt jogszerűvé teszi, akkor azóta 2012-ig, hivatalosan Magyarországon a megfogant gyermekek negyvennégy százalékát, összesen mintegy 5.785.000 magzatot hajtottak el művi úton. Azonos idő alatt a megszületni engedett gyermekek száma közel 7.341.000 volt. A hetvenes évektől bevezetett fogamzásgátlókkal elhajtott magzatok számát viszont még becsülni sem könnyű. Így arra legfeljebb a fogamzásgátlók bevezetésével előállt csökkenések mértékéből lehet némileg következ-

43 A Ratkó Anna népijléti, majd egészségügyi miniszter nevééről és intézkedéseiről elhíresült jelző.

tetni. 1974-től a rendszerváltásig ez nagyjából kétmillió, 1989-től pedig napjainkig, újabb három millió magzatelhajtást jelenthet. Vagyis az elmúlt majd hatvan év alatt, körülbelül tízmillió magyar nem született meg! S amennyiben ez megtörtént volna, ma egy legalább harmincmillió, életerős nemzet lehetne a világ térképén. S ha ehhez még az összmagyarságot is hozzá veszem, akkor a legszerényebb becslések szerint is minimum ötvenmillió! Ez a történelmi Magyarország 325.411 négyzetkilométernyi területére vetítve fejenként jó hat hektárnyi földet jelent. Vagyis a mai pazarló életmód mellett is bősséggel fedezné az igényeket. És még akkor is elegendő lenne, ha a nemzetiségek a helyükön maradtak volna, mert az ekképp mintegy nyolcvanmillióra duzzadó lakosságra is még fejenként négy hektárnyi föld jutna. A mai magyarországi ökológiai lábnyomnak ez még így is majd a kétszerese! (Ami egyébként 2,7 hektár/fő.)

A magzatelhajtás azonban már nemcsak a regnáló állam megrázó eredménye és bírálata egyben, hanem a nép életerejének teljes hiányát is jelzi. Ugyanakkor kitűnően mutatja a mai hatalom népességszökkentő szándékát is, ami minden szinten, egyre nagyobb erővel folytatódik. Például, s ha már felhoztam, ama „Ratkó-gyerekeket”, akik a maiaknál még fizikálisan és mentálisan is lényegesen jobb pozíciókkal indultak az életbe, mára főleg a közrossz államának teher tétele teljesen szétforgácsolta közülük azokat, akik mindig a túlloldalon, a vesztesek térfelén álltak, és viselték az ország terheit, amiket ráadásul nem ők kelesztettek, akik a tetejébe még a szüleiktől, nagyszüleiktől egy teljesen más világképet örököltek, amely Stexaszra nézve ugyancsak végzetes lehetne. S már csak ezért is kell őket továbbfoglalkoztatni, hogy minél előbb felforduljanak. A sokat szidott „átkosban” (a szocialistának mondott társadalmi berendezkedés) a nők, akár tíz év szolgálati idő után is, ötvenöt évesen nyugdíjba vonulhattak, és vonultak, akkora nyugdíjjal, hogy abból, ha szerényen is, de elboldogultak. Most már minimum húsz év munkaviszony kell hozzá és hatvanöt éves életkor, amit akár 28.500 forintos nyugdíjjal is „honorálnak”. Akkor, amikor hivatalosan egy lakás fenntartási költsége, csak egy ötven négyzetméteres fészek esetében is, havi 22.500 forint. Vagyis a teljesen tönkretett idős ember éljen meg a fennmaradó hatezer forintból! A létminimum pedig, ami normális

megélhetésre ugyan nem elég: hatvanezer forint! (2012-ben.) És akkor a tetejébe az arcodba vágja az egyik nagykaparintó szétlátó, hogy 47.000 forintból meg lehet élni, a másik munkaúzó észér⁴⁴ pedig azt, hogy mindenki annyit ér, amennyije van! A harmadik pedig odáig merészkedik, hogy lemond az ellehetetlenített „koloncokról”, a többiek javára. Igen, a maffiaállam krémje javára.

Rezerváta⁴⁵

Hanem itt, sem ez, sem más nem számít! Ez vezetett oda, hogy napjainkra lényegében megszüntették az egész társadalombiztosítási rendszert azzal, hogy a munkaadói kötelezettségként befizetett huszonhét százalékos társadalombiztosítási járulékot átkeresztelték szociális hozzájárulásnak, vagyis adóvá változtatták, amit már nem kötelező nyugdíjakra és egészségügyi ellátásokra költeni. Így a jövőben már kizárólag a mindenkori döntéshozók jóindulatán múlik, hogy mennyit fordítanak ilyen célokra.

Vajon mi lehet ennek az oka, ha nem a tudatos népirtás? Mi ez, ha nem halálos ítélettel fűszerezett fosztogatás?

A társadalombiztosítás a társadalom tagjainak közös kockázatvállalása alapján – állami szinten működő, olyan öngondoskodó rendszer, amelyben a rendszer hatálya alá vont tagokat mindaddig, míg képesek önmagukról, saját munkájukkal gondoskodni, bevételeikből államilag elvont tartalékképzésre kötelezik. Ennek fejében betegség vagy munkaképtelenség idején, eltartó elvesztésekor, valamint más kockázatok fennforgásakor, jogosultak lesznek, a rendszer által biztosított ellátásokat igénybe venni.

Ezt az állampolgár és az állam közt kialakult társadalmi szerződést egy viszonylag normális hatalomnak nincs joga egyoldalúan felmondani, mert az a közösség monopóliuma!

Ám mivel itt csak hatalmi gőg, önkény és arrogancia van, ezért a Társadalombiztosítás alkotmányos alapjogot sem élvez, ezért nincs alkotmányos garancia sem arra, hogy az államtól bármilyen nyugdí-

44 mohó

45 biztosíték; biztosító intézkedés

jat, egészségügyi vagy szociális ellátást kapj. És mindebből már az is sejthető, hogy a most kapott járadék, alkalmasint bármikor elvehető, vagy épp bármilyen szintre lecsökkenthető!

S mivel nincs alkotmányos garanciád erre, nincs jogorvoslati lehetőséged sem, hiszen a kormány törvénysértést nem követ el – sic! De te annál inkább, ha nem tejsz neki. S míg kötelezően fizetheted a nyugdíjadót meg az egészségügyi adót, meg az összes többi hatvanhatféle adót, addig cserébe nem jár érte se nyugdíj, se egészségügyi ellátás, csak a hatalom urainak mindenkorai politikai számításaitól függő kiszolgáltatottság. Következésképpen, épp a legelesettebbek, a teljesen védtelenek azok, akikkel a közrossz állama bármit megtehet.

A nemzetvesztő latrok barlangjává sülyesztett Parlamentben egy gombnyomással elvették egy egész nemzet jogait, amit még a második világégés sem tudott megsemmisíteni, sőt a vérgőzösnek tartott kommunista gonosztevők inkább még kiteljesítették azt!

A maffista szörny, parlamenti nyaloncgépezetével, felült hűbéres csókjával ékes trónjára, miközben a magyar nemzet minden állampolgárát kisemmizte, és jövőjéből teljesen kiforgatta.

Miért nem harsogja ezt minden közszolgálati média?

Vagy szó sincs itt közszolgálatiságról?

Hát hogy is lenne!

És miért nem harsogja ezt minden „ellenzéki” és papíron nemzeti oldal?

Vagy nincs is itt igazi ellenzék és valódi nemzeti oldal?

Nincs, s tán nem is volt soha!

A köz szolgál is, miért hallgatnak? Miért nem világosítják fel és készítik fel következményeire az érintetteket? Miért engedik, hogy kegyelemkenyérre kényszerítsék a népet, jogos járandósága helyett?

Vagy nincsenek itt közszolgák, csak különféle bérú, undorító nyaloncok?

A magyar társadalombiztosítás félévezredes hagyománya lett itt szinte egyetlen gombnyomással összeomlasztva. Ugyanis az előrelátó öngondoskodás csírái már 1496-ban megjelentek, amikor is (a Fugereknek, s vele a pénzvilágnak utat nyitó) Thurzó János bányájában, a törekvő bányamunkások, az ínséges időket áthidalandó, úgynevezett bányatársuladákat alakítottak ki, amelybe a bányászok meg a bá-

nyatulajdonos, időközönként bizonyos összegeket helyeztek el, baj esetére. Minden bányász társládatag jogosult volt a segélyezésre. A pénzt a bányászlegénység kezelte, önkormányzati alapon.

Majd 1846-ban a budapesti kereskedők is megalapították az önkéntes társuláson alapuló Nyugdíj- és Betegápoló Egyesületüket.

1854-ben az öngondoskodás állami szintre emelését jelezte, hogy Ferenc József császár nyílt parancsban kötelezett minden bányatársaságot bányatársláda létesítésére.

1870-ben hozták létre az Általános Munkásbetegsegélyező és Rokkant Pénztárat, azzal a céllal, hogy a munkást *„betegségében illően segélytessék, rokkantság esetére fenntartassék és halála esetén temetkezési járulékot, hátramaradottainak gyámolítást nyújtson”*.

1907-ben alakult meg az önkormányzati elveken működő, s az egész országra kiterjedő és kötelező Országos Munkásbeteg-segélyező és Balesetbiztosító Pénztár.

1928-ban megalapították az Országos Társadalombiztosító Intézetet, az OTI-t. Hatáskörébe tartozott az ekkor bevezetett öregségi és rokkantsági biztosítás, meg az öregségi, rokkantsági, özvegyi és árvasági járadék-ellátás. 1938-ban pedig a gyermeknevelési pótlék bevezetésével a szociális gondoskodás és egészségügyi ellátásban olyan alapokat és modern szervezetet hoztak létre, ami akkoriban Közép-Európában egyedülálló volt.

A második világháborút követően a társadalombiztosítást államosították és a szociális biztonságért az állam vállalt garanciát. A különböző foglalkozási ágak és munkavállaló csoportok biztosítását szolgáló szervezetek fokozatosan beolvadtak az Országos Társadalombiztosítási Intézetbe.

Az 1975-ös társadalombiztosítási törvény mindenkinek alanyi jogon biztosította az egészségügyi ellátást!

A közrössz államának előretörésével azonban megindult a jól működő társadalombiztosítási rendszer szétzilálása. 1989. január elsejétől a társadalombiztosítást elkülönítették az állami költségvetéstől. Az Alap önálló, állami garanciát élvező pénzalapként kezdett működni, s a társadalombiztosítási ellátások és egyéb juttatások fedezetére szolgált.

1991-ben a Társadalombiztosítási Alapot két részre osztották: Egészségbiztosítási Alapra és Nyugdíjbiztosítási Alapra.

1993-ban felállították az Egészségbiztosítási és Nyugdíjbiztosítási Önkormányzatot, ezzel egyidejűleg megszüntették az országos Társadalombiztosítási Főigazgatóságot.

1998-ban feloszlatták az Önkormányzatokat. Az alapok felügyelete közvetlenül a Kormány kezébe került.

2012-ben a társadalombiztosítás félélévredes működése Stexasztól halálos döfést kapott.

Szitaszem

Stexasz már csak ilyen! Fájdalmas közhely. Stexasz lényege a pusztítás, a rombolás. Ámde Stexasz csakis azért teheti ezt, mert – nem győzöm újra és újra hangsúlyozni – Te is hagytad ilyené válni. Sőt, Neked is köszönheti létét! Hallgattál, hát azt hitte, joga van a létre. Hallgattál, mikor bontogatta szárnyát, hát azt hitte bátran repülhet. Hallgattál, mikor tett valamit, s ebből azt szűrte le, beleegyeztél, és ezt is lehet. Mígnem rájött, neki mindent lehet. Mindent meg lehet tenni, különösen az ángyrodottakkal⁴⁶, akik még csak védekezni sem tudnak. És Stexasz hozzájuk vonzódik a legjobban! Nem véletlen az ellenük irányuló ösztíz sem! Stexasz szárnyalásának akadémai ők, akiktől mihamarább meg kell szabadulnia. Akár úgy is, hogy miután például az időseket totálisan elesettekké tette, még tíz évvel tovább húzatja velük az ígát, s amikor időszerűvé válik az évtizedeken át levont járulékaik visszafizetése, nyugdíj formájában, akkor azon meszterkedik, hogyan tudja őket ettől megfosztani, és a visszatérítő kifizetéseket úgy állítja be, hogy e pénzeket a fiataloktól veszik el, így akaráván szembefordítani az ifjakat az idősekkel. Hát nem ördögi?! Aztán lehet egymást marni, éltesnek eshet a fiatal, merthogy – szajkók éneklik napestig, hogy jól rögzüljön – neki kell eltartania. Ami egyszerűen nem igaz! Még annyiban sem, hogy a fiatalabbaktól veszik el azt a pénzt, amit egyszer már az idősektől is elloptak, hogy betömjék

46 elesettekkal

vele a folytonos fosztogatások miatt tátongó újabb és újabb, nagyobb-nál nagyobb lyukakat. Ugyanis ők, ama pénzt is elorozzák, így azt, a fiatalok úgysem kapnák meg.

Át kéne látni e szítán, hisz ez is csak az oszd meg és uralkodj egy formája, hogy amíg az érintettek emiatt egymást marják, ők annál biztosabban üljenek a nyakukon, és a vérüket szívva, tovább gazdagodjanak.

A magyar nyugdíjkorhatár körül évente mintegy ötvenezer fő halálozik el. Legalább húsz évvel korábban, mint ameddig élhettek volna. Ez évente körülbelül ezermilliárd forint nyugdíjfizetési kötelezettségtől mentesíti a közrossz államát. Vagyis a megszűnt kifizetési kötelezettséggel Stexasznak évi ezermilliárd forintos bevétele keletkezik! Ám e tétel nem szerepel a költségvetés bevételi oldalán. Vagyis e titkos pénzt, különböző csatornákon keresztül, egyszerűen ellopják.

Olvasom az egyik nagyszarházi nagyvarázsló vagyonnilylatkozatát: Éves bevétel – bár életében még nem dolgozott – hatszáz valahány-ezer, éves megtakarítás kétmillió...

Hát ezért sem elegendő ide már a hatvanhatféle adó, legmagasabb Áfával, meg az összegészében és összegszerűségében is a mintegy nyolcvan-kilencven százaléknyi összelvonással!

Tehát a szörnyállam alapvetően érdekelt abban, hogy a magyarságot aljas módszereivel, „láthatatlanul”, kifinomult eszközeivel ekképp is gyilkolja. Az elszegényítés, az ellehetetlenítés és nincstelenítés, a butítás és a lebutítás, a félrevezetés, az elhallgatás, a környezetrombolás, a talaj- és vízszennyezés, a termőföld megszerezése és műtrágyázása, a pirulázás, az oltás, a vírusoktól és vegyszerektől mentes éltető ivóvízhez jutás akadályozása, a tiszta konyhasóval sózásról lebeszélés, a szervetlen mérges kálisóval ízesítés ösztönzése, a műanyagok elterjesztése és általánossá tétele, az ezerféle élelmiszeradalékok használata, a folyamatos pszichés nyomásgyakorlás, a folytonos fenyegetés és a fenyegetettség fenntartása, mind-mind az alattomban és lassan ölő gyilokszeres jól kifundált tömegeket pusztító arsenálja az új országhódítók kezében. Hatékony és szinte kimutathatatlan, és/vagy bizonyíthatatlan biofegyver, ellenségeid kezében. Ennek is szerepe van a magyarság létszámának folyamatos csökkenésében. Csonkahunban 1980-óta napjainkig, mintegy hárommillióval. Ám az

emberiség elleni gyilkos fegyvertárnak ez csak egy szelete. Hol vannak a tudomány szentséges oltárán elvéreztetettek és feláldozottak ismeretlen száma? A tudományos gőg meg a nemtörődömség ismeretlen áldozatai, akiket az állam nem védett meg. Ki tud például a zárt terek kockázatairól, a radon vagy az építőanyagok sugárzó veszélyeiről? S az atomipar kártételéről? Például a kiégett fűtőelemek fizikai viselkedéséről és visszahatásáról?

A fűtőelemek atomi szerkezetük szerint „negatív” uránatomok, amelyeket megfosztottak a „pozitív” energiájuktól, ezért a környezetükben lévő anyagokból veszik fel azt, elképesztő intenzitással, helyreállítva vele korábbi eredeti atomstruktúrájukat. Csakhogy ezzel a környezetükben lévő anyagok szerkezetét roncsolják el, melynek hatására azok porózusosakká válnak, legyen az egy fémtárgy, egy erős beton, vagy maga a földkéreg, s csak idő kérdése és megváltozik az atomi szerkezetük, szakadások, törések keletkeznek bennük vagy épp szétporladnak miatta. Vagyis hiába szabadítják fel az atom energiáját, előnyt remélve vele, amikor az, utána, beláthatatlan károkat okozva, tönkreteszi maga körül a Természetet, s benne az embert. E lángeszűiek valójában lángoló eszűiek, akik a csöpp eszűket is elhamvasztják tudományuk szentnek hitt oltárán, mindenhatónak vélt önelégültségükben. Valójában azonban nem tudják, mit cselekszenek. A szó szoros értelmében! Olyan istent játszó mindentudók, akik csak mindent rombolni tudnak. Mindent értenek, csak épp az anyag és a természet lényegét nem. Holott az Isten ismérve az alkotás, a teremtés, az építés, és nem a pusztítás. A Jentschura- és Lohkämper-féle intelligencia és felelősségtudat hierarchia modelljében az ember csak a középmezőnyben foglal helyet!⁴⁷ Vagyis semmi sem jogosítja fel, hogy Istent játsszon. Mégis elég ostoba ahhoz, hogy balga döntéseivel kiiktassa magát a Föld színéről. Önmagát sodorja veszélybe agyának gyöngécské teljesítményével, amely mára, sosem látott szintre emelkedett.

Energiát akar nyerni, nyerészkedésből, miközben energiát rabol. Miként szinte minden mással kifosztja a Természetet, amit persze nem tehet meg büntetlen. A levét issza. Vagy leginkább itatja a hozzá

47 Jentschura és Lohkämper: Teljes megtisztulás

még kevésbé értő ártatlanokkal. De annyira balga, hogy ezt sem éri fel ésszel. Vagy szándékkal teszi azt?

S hol van ilyenkor is az állam, amely nem védi meg polgárait?

Egyszer mindenért fizetni kell! Telhetetlen tehetetlenségében odáig züllik, hogy mivel a tudományával és politikájával az emberiség problémáit megoldani nem tudja és nem is akarja, inkább az emberiség kiirtására törekszik.

Valóban túl sokan lennénk? Vagy talán csak helytelenül él az emberiség?

Lassan visszatérnek a legyőzöttnek hitt fertőző betegségek. A mai orvosi tudomány képtelen meggyógyítani a betegeket. S amit tudna, azt sem akarhatja a politika és a farmakon-ipar szorításában. Helyette lassú halálra ítéli az embereket, alattomos gyógy szernek nem nevezhető készítményeivel. A szociális rendszerek és az államadósságok összeomlanak, mert a pénz éhe összeomlasztja.

Él és virul a modernkori adósrabszolgaság. Tápanyagdús élelmiszerek helyett, különféle, függőséget és betegségeket okozó mérgekkel, energia- és tápanyagrabló kémiai vegyületekkel etetnek Téged, amiket mindennek lehet nevezni, csak él-elmi szernek nem! Tested ápolására ugyancsak válogatott méregarzenált kínálnak fel.

1998. óta „szociálisan elfogadható a korai elhalálozás”. Szerintük. Csak kár, hogy nem ők pusztulnak el tőle először! Ettől kezdve már nyíltan kimondják, hogy az egészségügyi gondoskodás, az élet védelme és meghosszabbítása csak addig fenntartható, amíg meg tudod fizetni. Holott egy embernek normális körülmények között élete végéig alapvetően egészségesnek kellene maradnia.

Az elfogadható az lenne, ha a nagyon idős emberek (úgy száz év körül, vagy afelett) természetes halállal halnának meg, szenvedés nélkül. A valóságban pedig a formális „gyógyítók” azok, akik hibája miatt évente százezrek halnak meg. A hivatalos életkor statisztikák sántának tűnnek és ellentmondásosak. Például az erős dohányos és magas só fogyasztású japánok átlagosan 86 évig élnek. A kóser étrendű ortodox zsidók pedig 93 évig.

No és a magyarok?

És egyáltalán, a magyarok élete, egy átlag magyar élete, életnek mondható? S e probléma nem új keletű, hisz már Katona József is

ekképp fakadt ki magából: „Ők [a hatalmon lévők] játszanak, zabálnak szüntelen, úgy, mintha mindenik tagocska benne egy-egy gyomorral volna áldva: nekünk kéményeinkről elpusztulnak a gólyák, mivel magunk emésztjük el a hulladékot is. Szép földeinkből vadászni berkeket csinálnak, ahová nekünk belépni nem szabad. S ha egy beteg feleség, vagy egy szegény himlős gyerek megkívánván, lesújtunk egy rossz galambfiat, tüstént kikötnek, és aki száz meg százezert rabol, bírása leszen annak, akit a szükség garast rabolni kényszerített.”⁴⁸

És sajnos a helyzet azóta mit sem változott. Új nemzedékek jönnek, mennek, a probléma viszont marad, sőt súlyosodik, mert a mai tömegember nemcsak mindent elvisel, hanem még örömmel is zabálja fel azt a sok szellemi és fizikális moslékot, amit nagy kegyesen elé vetnek!

Fájdalom! És fájdalmasan émelyítő!

Paracelsus szerint nincs gyógyíthatatlan betegség, csak gyógyíthatatlan emberek vannak.

Albert Einstein mondja egy helyütt, hogy a világot nem a gonoszság fogja elpusztítani, hanem azok, akik a gonoszságot végignézve, eltűrve, nem tesznek ellene semmit sem.

Így hát inkább az ember embernek farkasa lett. Az alattomoság, az erkölcstelenség, soha nem látott méreteket ölt, amely sajnos ragályosan terjed. Az emberi társadalom totális leépülésben. És ez az, ami megengedhetetlen! Mert mindent mételyező emberállatokkal nem lehet egy emberi világot építeni, semmilyen formában sem.

Gondolom, Te sem ilyen világot akarsz magadnak!?

Erich Fromm filozófus szerint az ember romboló ösztönét az táplálja, hogy felül emelkedik vele a pusztta tárgyként való létezésen. S csak akkor nem lesz többé destruktív és szadista, ha nem kárhoztatják tehetetlenségre, ha termékenyen használhatja fel a benne szunnyadó lehetőségeket, a saját emberi képességeit, miáltal lehetővé válik számára, hogy örömet leljen az életben.

A biofil erkölcs szerint jó mindaz, ami az Életet szolgálja, s rossz az, ami a Halál útját egyengeti. A jó az Élet tisztelete, és minden, ami a

48 Tiborc panasza a Bánk Bánból.

kibontakozást segíti. A rossz pedig az, ami az Életet elfojtja, leszűkíti, darabokra töri. Ilyen egyszerű ez!

Laktáta

A közrossz állama nemcsak fonémikus és grafémikus alakban megjelenő mentális maszlagokkal eteti alattvalóit, hanem sajátos boszorkánykonyháján keresztül fizikálisan is, mert Hippokratész óta tudja, hogy az embernek gyógyulását a táplálkozásban kell keresnie. Ezért a stexaszi laktatás nagyon fontos része a rezsimnek, s emiatt, mi sem mehetünk el szó nélkül mellette. S bár e téma könyvtárnyi irodalmat megtöltene, mi azonban itt, csupán a baj érzékeltetésére, hozunk fel némi példát, egyfajta ízelítőnek.

Agrikuss!

A maffista materiális élelmezés gyökerei a mezőgazdálkodáshoz vezetnek, ahol „természetesen” szó sincs már gazdálkodásról, mert ott már csak pusztítás, herdálás és herdálkodás folyik.

A Pénzimpérium az életet keltő és tápláló Anyaföldet egy jól jövedelmező árucikké degradálta, egy pénztermő prédává tette, amelyből – termőképesége fokozásával, vagyis totális kizsárolásával – minél több pénzt lehessen kihozni.

A nyaloncértő agronómusok⁴⁹, meg az Istent játszó hibridizátorok és genetikusok, meg is tettek mindent annak érdekében, hogy minél nagyobbak legyenek a termés hozamok. Eközben csupán arról feledkeztek meg, hogy a nyáluk még nem fogja pótolni a televényből kifacsart tápanyagokat, s az még ahhoz is kevés lesz, hogy helyrehozzák vele az áldatlan tevékenységükkel felborított talaj bioökonómiai rendszerét. A szakdiplomásjukra támaszkodó kóciporos⁵⁰ szalivájuk⁵¹ pusztán ahhoz elegendő, hogy a laikusoknak megmagyarázzák a megmagyarázhatatlant. Például azt, hogy a termőföldet megszerezni

49 mezőgazdasági üzemi szakértő

50 gerinctelen szűsző-mászó

51 nyáluk

kell, hogy műtrágyának nevezett, olyan szervetlen sókkal kell termőre bírni, melyek kiegészítik azt, tönkretéve vele a talaj szimbiotikus élővilágát, s amely ezernyi új, addig nem látott problémát gerjeszt: többek között a kártevők inváziószerű megjelenését, amire persze szerintük – másfajta mérgező kemikáliákkal – egyszerűen orvosolható. A rezisztencia kialakulásával pedig lehet újabb „veszélytelenebbnél veszélytelenebb” vegyszerekkel újra és újra elnyomni azokat, hogy utána ismét még „kockázatmentesebb” kémiai vegyületekkel tegyék teljesen holtá az élelmet adó Anyaföldet.

Így aztán a gazdálkodó kisember szembesülhet a földjén azzal, hogy abban kémszerek nélkül már semmi sem terem meg. Az elültetett magvak harmadszorra sem biztos, hogy kikelnek, s ami mégis, azt valamely túlszaporodott kórokozó parazita viszi el. Ahol meg perme-
teznek, ott a vegyszerek persze annyira lebomlanak, hogy még a városi emberek szervezetében is megjelennek!

Egy egészen friss, tizennyolc európai országra kiterjedő vizsgálat szerint az emberek negyvennégy százalékában mutatták ki a környezetgyilkosok körében „népszerű” glifozát nevű gyomirtó hatóanyagát. A kísérleti vizsgálatokban résztvevők kivétel nélkül városi emberek voltak, akik sosem érintkeztek a glifozáttal.

Bezzeg minő öröm ez Stexasz báróinak! A bukszabarát farmakonisták rögvest „segítőkész” előállhatnak az így keletkezett károk kezelésére kinevezett újabb, de másfajta, gyógyítónak mondott, gyilkos szerekkel, az általuk ekképpen lebetegített emberi szervezetek „megmentésére”. Miközben a mezőgazdaságot uraló, mezőt dúló mezőherdálkodókat istápoló vegyipar nyeresége az egekben szárnyal. A halálon hízó, „emberiségért aggódó”, pénzimpériumi gazdáikhoz pedig hullaszag nélkül ömlik a hullapénz, s mivel nincs szaga és hatalmat ad, a bankó Stexaszban mindennél fontosabb. S hogy a termőföld és az emberiség belerokkan e nagy igyekezetbe?

A Zöld és Búz Bárók messziről köpnek arra, hogy útjukon halál és szenvedés terem. Egy a lényeg, hogy az emberi létezés összes mozzanatában megjeljen ama lehetőséget, ami nekik folyamatosan olyan profitot termel, amely minden egyes újabb tranzakciójával túlszsz korábbi önmagán. Magyarhonban jelenleg több ezer, hatóságilag engedélyezett, biológiailag aktív kémiai hatóanyagot és azok készít-

ményeit alkalmazza a mezőrontási kemizációs gyakorlat. Mégis a világon egyre gyakrabban törnek ki, és mind nagyobb bajt okoznak a növényi kártevők. Különösen a népelelmezés jelenlegi zászlóshajóit, a gabonaféléket lepik el a gombás eredetű fertőzések, a mikotoxikózisok.

Kalászbál

A mikotoxikózisok milliárdos károkat okoznak, veszélyeztetik az állatállomány takarmányozását és az ember egészségét. A legismertebb közöttük az igen erős rákkeltő aflatoxin, amely első lépésben aktiválja a sejtanyagcserét, módosítja a DNS állományt, szétrobbantja a makromolekula szintézist, amely sejt deregulációt, majd sejthalált okoz.

A nagy nyilvánosság előtt kevésbé ismert, de nem veszélytelenebb, az igen erős immunblokkoló, a deoxynivalenol, amely gátolja a fehérjeszintézist, felborítja a citokinin⁵² szabályozást, megváltoztatja a sejtszaporodást, és végül sejthalálhoz vezet.

Első számú közellenségnek számít még a fumonisin B₁, az ochratoxin, a T-2 toxin, vagy a zearalenon, amely például felborítja a nemi hormonok egyensúlyát; méh és petefészek duzzadást, méh előreesést és abortuszt okozhat.

E különféle, igen eltérő hatásmechanizmusú toxinok legnagyobb veszélye igazából abban van, hogy influenciájuk⁵³ a szervezetben összeadódhat, és egy több toxint tartalmazó étel vagy takarmány egyszerre több ponton támadhatja azt, eredményesen.

Azonban azt is tudni kell, hogy nemcsak klinikai tünetek léteznek, mert igen kis mennyiségű egy ppb (egy rész az egymilliárdból, ami érzéketlenül annyit tesz, mint három és fél vagon kukoricából egy szem) toxin is hatással van a szervezet egészségére!

Kutatások szerint az emberi immunrendszert már ötven ppb T-2 toxin, fusarenon-X, vagy nivalenol, már nyolcvan százalékig gátolja, ami huszonegyed része az élelmiszeripari célokra felhasználható

⁵² Citokinin: a sejtszétválást, a sejt differenciálódást, a sejtmegnyúlást, a gumók képződését és a színtestek érését serkentő növényi hormon.

⁵³ hatásuk

búza szemtermés magyar egészségügyi normájának (1.200 ppb, vagy 1.2 ppm).

Ugyanakkor azzal sem árt tisztában lenni, hogy egyedül az aflatoxin az, amelyre részletes határértékek vannak, azonban az összes többi toxinra nemhogy határérték nincsen megadva, de még csak említve sincsenek, mert a jelentős szigorítás az érintettek komoly ellenállásába ütközik. Talán nem véletlenül.

A mikotoxinok előfordulása általában igen kis mértékű, ami messze alatta marad az egészségkárosító szintnek, de ez mindössze a klinikai tünetekre vonatkozik. Ezért minden gabonafogyasztó egészsége valójában a gabonabárók kezében van.

A jelenlegi általános és kereskedelmi morál szerint az a gyakorlat, hogy a fertőzött terményt, a magtermelő országok, ha maguk már nem is használják fel, a világpiacon értékesítik. Gyakorlatilag a problémát exportálják. S valójában semmi és senki sem garantálja ma ezen tételek elzárását a takarmány- és élelmiszerpiactól.

Egy megoldás azonban létezik erre, az ellenálló tönkölybúza használata. Ám itt is vigyázni kell, mert hamisítják! Úgy, hogy a hagyományos búzával hígítják.

Itt azonban meg kell jegyezni, hogy az ember szervezete nem a gabona emésztésére lett kitalálva. A magvak alapvetően a madarak elesége, és nem az emberé, ezért valójában kerülni kellene. Kivéve az erjesztett magokat és a kovással készült kenyereket. Ellenben, aki mégis magokat akar enni, akkor már inkább, mértékkel, egye a vegyszer és gombamentes kölest, a hajdinát, meg az amarántot erjesztve, kásaként, vagy a megfelelő sósvizes áztatás, majd szárítás után, főleg a len-, a kender-, a tök- és a napraforgómagot, a dióféléket, a mandulát meg a török mogyorót, stb. Sajnos ezek ma egy átlagembernek hovatovább megfizethetetlenek, mert e kártyákat is úgy keverik, hogy azok a kisembereknek elérhetetlenek legyenek.

Lombikoszt

A közrossz államában a materiális laktatás törzsét az élelmiszeripar prezentálja, ahol helye nincs a természetes és egészséges emberi ételnek, hisz azt, az ellentettje tartja életben. Még akkor

sem, ha ennek ellenkezőjét a jól fizetett ügynökeik, minden létező kommunikációs fórumon és felületen, önelégült szakmai fölényükből adódó nagy vehemenciával igyekeznek bizonygatni azoknak, akiken könnyűszerrel át tudnak lépni. Eme érintkezési felület lehet a nagymédia, lehet egy könyv vagy kiadvány, de lehet egy sokkal hitelesebbnek tűnő blog, amit egy Béres Berzsán, vagy akármilyen más nevű ismeretlen „senki”, vagy pontosabban rendszerbérenc működtet. Ám utóbbi a veszedelmesebb, mert, neki az emberek sokkal könnyebben elhisznek mindent. De előszeretettel használják a megtévesztésekhez a különböző internetes fórumokat is, ahol véleményükkel próbálják terelni az odalátogatókat. És persze még számtalan más trükkel igyekeznek zavart kelteni és ködösíteni. Mert ne feledd: az ő jelszavunk, az erőszak és a megtévesztés!

Amennyiben az emberiség egészségesen táplálkozna, egész pontosan azzal, amit a szervezeti felépítése megkövetel és valójában igényel, akkor ezernyi üzleti lehetőségtől esne el a táplálkozásiparra szakosodott pénzimpériumi maffia.

Az egészséges táplálkozás ezért ma – pénzük révén – a gazdagok kiváltsága lehetne, de nem az, mert az ételek manipulálása szinte minden termékre kiterjed, ezért a drágább vagy a kimondottan drága élelmiszer, még nem garancia arra, hogy valóban egészséges.

A szomorú valóság az, hogy a szándékosan előidézett pénzszűke miatt ma mind többen kényszerülnek arra, hogy olcsó termékeket vegyenek magukhoz étel gyanánt, aminek azonban semmi köze a szervezetet tápláló egészséges ételhez. És itt lép a képbe a lombikban kosztot készítő stexaszi ételmi-vegyipar. Mert ez a gazdasági társulás az, amely megteremti azon filléres árukat, melyeket manapság élelmiszernek mondanak. Holott, ismét hangsúlyozom, valójában nem azok. Ám ez számít a legkevésbé! A lényeg, hogy hatalmas bevételek mellett biztosítja a nincstelenedők tömegének az éhcsillapítását, viszonylag alacsony áron, de ez, a tápanyag hiányában, sosem sikerülhet. Így marad a rejtett éhezés (a valódi mellett), a tápanyag nélküli gyomortöltés, mert a tápanyagmentes szervezet dörömböl a fájdalomtól. Ezért lép fel az állandó éhségérzet, meg a folytonos „zabálási” kényszer. Ám a kispénzüiek e körből kitörni nem tudván, már

csak emiatt is, lassan elhíznak, majd megbetegszenek. És jöhet a humán farmakonipar, a halálos gyógy írjeivel, problémát szaporítani.

Affixumok⁵⁴

A mindent igazgató pénzorientság hozta magával az affixumok, az adalékanyagok élelmiszerbeli használatát is, amelyek nemcsak lehetővé teszik a legolcsóbb termék előállítását, valamint a legpocsékabb áru szalonképességét és eladhatóságát, hanem megfelel a népességet gyengítő és csökkentő politikának is, ami egyenesen következik abból, hogy helyenként milyen ártalmas kémiai vegyületeket használnak.

A rendszergazdák lelketlen és komisz kürtősei persze ezt nem így látják, mert ők, vizsgálatokkal bizonygatják az adalékozás veszélytelenségét, ezért hivatalosan, hatóságilag engedélyezett anyagokról és gyártmányokról van szó. Azonban független szakértők szerint, kiket nem az érintettek alkalmaznak és fizetnek, ez egészen másként van.

Ők ugyanis egyre több termékről azt derítik ki, hogy milyen káros az egészségre. Számtalan affixumról pedig csak jóval később tudható meg, hogy baj van vele, ami azt is jelzi, hogy a hosszú távú hatások a legtöbb esetben ismeretlenek, vagy akár rejtve is maradnak, annál is inkább, mert azok következményét nem vizsgálták és nem vizsgálják, miként az egymásra gyakorolt, együttes hatásukat sem. S habár a letagadhatatlan esetek magukkal hoztak néhány tiltást, de ezeket leszámítva, igazából nem történik semmi sem! Ugyanakkor a tisztánlátás megnehezítésére gyakran egymásnak ellentmondó eredményeket közölnek, mintha csak egy egész apparátus agyalna azon, hogyan vezesse félre az érintetteket. A problémákra rávilágító, másképp látókat pedig, ha tehetik, mindenütt elhallgattatják, lejárattják, hiteltelennítik, vagy az egzisztenciájukban tönkreteszik, de szép számmal vannak olyanok is, akik mártíromságot szenvedtek és az életükkel fizettek, hisz itt hatalmas pénzekről és óriási hatalomról van szó, ami eltiporja azt, aki az útjába kerül. A számukra kedvező eredményeket publikálókat viszont előléptetik és lukratív⁵⁵ állásokkal honorálják.

54 adalékok, hozzákapcsolt módosító elemek

55 nyereségül kapott

Országgh József, a kémia tudományok professzora említi egy helyen, hogy a hosszú pályafutása alatt megfigyelte, a valóban eredeti kutatási javaslatokat rendszeresen visszautasították olyanok javára, amelyekről már előre lehetett tudni, hogy semmire sem vezetnek. Egy mai tehetséges kutató gyakran szembesülhet azzal, hogy vagy a jól kitaposott és terméketlen, de jól megfizetett területen kutakodik, vagy a tudományos intuícióját követve a karrierje holtvágányra fut – noha forradalmian új ismeretekre tesz szert.

Sajnos a tisztánlátás nem könnyű, mert itt többnyire szakmai dolgokról van szó, amit egy laikus nem igazán ért, sőt gyakorta maguk a szakmabeliek sem, ezért különösen a tájékozatlan többség, s azon belül is a legjobban lebutítottak, nagyon könnyen manipulálhatóak és félrevezethetőek a stexaszi elvárásoknak megfelelően.

Mondok erre egy példát: Újabban előszeretettel tesznek az élelmiszerekbe antioxidánsokat, amiket, feltételezem, sokan ismernek, méghozzá úgy, hogy azok nagyon egészséges szerek, hiszen megkötik a szervezetben a káros anyagokat (szabadgyököket). Ráadásul, ha aszkorbát van benne, ami ugye valami C-vitamin-féleség, az különösen dicséretes, és egy laikus elégedetten konstatálhatja, hogy még az értékes antioxidáns meg a C-vitamint is beleteszik, hogy minden fogyasztó minél egészségesebb legyen, hisz mindenünnen csak az hallható, hogy mennyire törődnek a „zemberek” egészségével. E „törődés” már pusztán abból is látható, hogy egyre több a beteg ember. Ezért a fizetett kurjancsok hivatalos kinyilatkoztatása ugyan nincs szinkrónban a valósággal, de eme antioxidánsok ezzel nem is igen törődnek, mert ők azért kerülnek az élelmiszerekbe, mivel a kémiai romlás folyamatát késleltetve növelik az eltarthatóságot. Tehát pusztán üzleti érdekeket szolgálnak. Azonban az is tudvalevő, hogy az aszkorbin, az aszkorbinsavval ellentétben egy só, egy nátriummal vagy káliummal vegyített só, ezért a neve sem aszkorbin sav, hanem aszkorbát só, amely egy lombikban készült szintetikus méreganyag, aminek semmi köze a jótékony C-vitaminhoz, mert ez a szer, kísérletek szerint, fejlődési rendellenességet és hólyagrákot okoz. A többi antioxidánssal is az a baj, hogy főzéssel vagy sütéssel méreganyag keletkezhet belőlük, a többi esetleges hátulütőiket pedig még nem is ismerjük. Ám mivel nem természetes anyagokról van szó, hanem

mesterséges, vagyis lombikban készült szintetikus szerekről – és ez vonatkozik a sátánian gyógyszerre magasztalt farmakonokra is – ezért az emberi szervezet ezeket – a hozzáértők szerint – nem ismeri fel és „méregként” azonosítja. Matthias Rath neves rákkutató szerint az összes szintetikus „gyógyszert” a májnak „méregtelenítenie” kell, vagyis kiszűrni azt a testből. A méregtelenítési folyamat pedig vitaminokat és más sejtanyagokat igényel, ami tartós használatnál nemcsak krónikus vitamin és tápanyaghiányt von maga után, hanem akár új betegségeket, sőt halált is okozhat. A szintetikus szerek, azáltal, hogy a tüneteket képesek elnyomni, még nem tekinthetők gyógyszereknek, noha sokan ebből arra következtethetnek, ami nem igaz. Hiszen a tünet nem azonos az okkal. Ha kigyullad egy kocsis alacsony olajsintet jelző lámpája, megteheted, hogy kiveszed az izzót, hogy ne világítson (kezelted a tünetet), de attól még a baj nem szűnik meg (vagyis a kocsi nem javult meg), hanem a vesztedbe rohansz, mert, ha az olajhiány miatt, aminek jelzőkészülékét kiiktattad, a dugattyúk bedugulnak, s Te máris jegyet kaptál a másvilágra. Csak egy liba hiheti azt, hogy a lámpa kioltása, vagyis a tünet kezelése, megoldja a problémát, azaz, meggyógyít. A tetejébe úgy, hogy a stexaszi etika a valódi gyógyszerekhez nem enged hozzáférést, mert azokat veszélyeseknek könyvelteti el.

A költői kérdés az, hogy e szintetikus szerek hatásmechanizmusáról az illetékesek nem tudnak? Vagy ilyen hatás nincs is?

Csakhogy, amikor egy notórius hazug mond valamit, annak többé nincs hitele még akkor sem, ha adott esetben netán igaza is lenne.

Így hát teljesen magadra maradtál. És keresheted a hitelesnek tűnő embereket, kutatókat, akiknek adni lehet a szavára, azokat, akiket a hazugok elnyomnak vagy elhallgattatnak. Ezért aki ismeri a hatalom természetét, az a saját jól felfogott érdekében kénytelen tájékozódni, ami azután legalább némileg felvértezheti a hazugságokkal szemben.

De mondok még egy más típusú példát is!

A halitscasi

A konyhasó (nátrium-klorid), eredeti magyar nevén a halit, használatát a kór-ipar hivatalos prófétái és fizetett recept gyárosai veszé-

lyesnek tartják, merthogy szerintük magas vérnyomást, agyvérzést és infarktust okoz, ezért az első és negyedik vezető halálok⁵⁶ hiteles képviselői, teljesen hiteltelenül látványos elámító intézkedésekkel szüntelenül azt szajkózzák, hogy a kálium (szilvit) javára mérsékeljék a nátrium fogyasztást! Unos-untalan azzal szédítenek és rezzentenek mindenkit, hogy a szerintük túlzott só fogyasztás bajt okoz, ezért a napi nátrium bevitel ne haladja meg a másfél grammot. Helyette edd inkább a jóságos káliumot, ami mostanság már majd öt gramm legyen naponta. (De ahány „szakkönyv”, annyiféle a javallt érték, és minél inkább jövőnk a mába, egyre alacsonyabb nátrium, és magasabb kálium adagokkal!) A pénzéhes gazdáihoz jóságos WHO (Egészségügyi Világszervezet) már napi 1.2 gramm nátriumot is elegendőnek tart. Ezzel szemben szerintük egy átlagpolgár 6.8 grammot fogyaszt belőle. Vagyis majd ötször annyit.

Ej, de renitens egy bagázs! Oly elfogult önmagával szemben, hogy miközben halálra kényezteti az ízlelőbimbóit, addig a vérnyomás, állítólag, rohan a központba gutát és más hasonló ramazúrit ütni, ahol ettől persze alaposan berezelnének az illetékesek, ha nem ismernék a nátrium-klorid meg a kálium szervezetben betöltött nélkülözhetetlen élettani szerepét, s annak egészséges mértékét!

A nátrium és a kálium biztosítja (más sókkal együtt) az idegi- és izomműködést, a vér sav-bázis egyensúlyát, a vérplazma állandó ozmotikus nyomását, ami a vér és a szövetek közötti anyagcserét teszi lehetővé. (A nátrium-kloridnak a gyomor sósavképzésében is jelentős szerepe van.) Sejtjeink a sejtek közötti térben lévő folyadékon keresztül érintkeznek. A sejten kívüli terek biztosítják a sejt működésének a feltételeit, a tápanyagok sejtbe juttatását és a bomlástermékek elszállítását. E sejten kívüli tér alapanyaga elsősorban a nátrium és klorid ionjait tartalmazó víz. A sejten belüli térben viszont a kálium az uralkodó fémion. A szervezet normális működéséhez, a világ legismeretebb, de általunk nem sokra értékelt, a doktorok bibliája szerint, kiegyensúlyozott körülmények között, mintegy nyolc gramm nátriumra⁵⁷, és körülbelül 0.4 gramm káliumra van szükség⁵⁸.

⁵⁶ Hatalom és orvoslás; a második és harmadik az infarktus meg a rák.

⁵⁷ Na a vérben: 136-145 mmol/liter a normális tartomány, vagyis $3.128 - 3.335 \text{ mg} \times 2.5 \text{ l} = 7.800 - 8.337 \text{ mg}$ – egy mmol Na = 23 mg.

Akkor most egy, netán kettő vagy nyolc gramm nátriumot igényel a szervezetünk? De, hogy ne legyen ilyen „egyszerű”, az orvosok bibliája, egy más helyen, nátriumból mindössze egy grammot ajánl, káliumból kettőt!

Egy régebbi (1977) magyar orvosi tankönyv veszedelmesnek tartja a napi 1.12 g káliumbevittelt. Akkor miért ajánlanak belőle manapság már 4.7 grammot?

Egy húsz évvel ezelőtti, nem épp elfogulatlan, egészségügyi főhatósági állásfoglalás szerint a vese fiziológiás kiválasztási kapacitásának korlátozottsága miatt naponta 1.4-3.6 g kálium képes kiürülni a szervezetből.

Figyelem! Ez nem jelenti azt, hogy ennyi valójában ki is ürül! Viszont azt jelzi, hogy az e fölötti mennyiség veszélyezteti az egészségedet. Általában ötven százalékos káliumbevitteli többletig (2.1-5.4 g) „csak” általános izomgyengeség, mozgáskoordinációs és érzékelési zavarok, szívritmus-zavar, szívtágulás, fertőzésfogékonyság, és leküzdésének zavara léphet föl. Nyolcvan százalék körüli többletnél (2.5-6.5 g) már szívmegállással kell számolni! Vagyis napi 2.5 gramm kálium már halált is okozhat. A fenti értékek 1/6-a (0.42-1.1 g) megelőheti a csecsemőket. Különösen veszélyes a gyors káliumbevétel. (Például a kálisó közvetlen etetése.) Ezek miatt a káliumbevétel racionális és még egészséges határait nem lehet sem napi átlaggal, sem átlagos kálium bevittel, fogyasztási értékekkel felelősen kijelölni.

– Így a Főhatóság!

De talán kiléphetünk az ellentmondások dzsungeléből, ha megnézzük a legyengült, táplálkozni képtelen betegeknek adott Ringer-féle infúziós oldat összetételét! Az talán már nem hazudik. Abban literenként 147.2 mmol nátrium és 4.0 mmol kálium található, amelyből naponta két litert kapnak a betegek. Ez napi 6.8 gramm ($147.2 \times 23 = 3.4 \times 2$) nátriumot (17.2 g halit) és 0.3 gramm ($4 \times 39.1 = 0.16 \times 2$) káliumot jelent. Ám azoknak a betegeknek, akik táplálkozni tudnak, a fiziológiás sóoldatot kapják (Salsol féle) infúzióban. Amiben még kálium sincsen, csak literenként kilenc gramm nátrium-klorid.

58 K a vérben: 3.8-5.0 mmol/l a normális tartomány = 148.5 – 195.5 mg x 2.5 l = 371 - 488 mg – egy mmol K = 39.1 mg.

Akkor most a legelső kérdés az, hogy hazudna a Ringer-oldat összetételi aránya, amelynek célja az volna, hogy a betegeket átsegítse a másvilágra? Amennyiben ez nem így van, akkor a kérdés pedig az, hogy a vérplazmában lévő 29:1 arányú nátrium-kálium koncentráció, miként lesz az amerikai ajánlás szerint 1:2 arányú?! És legfőképp, miért? Miért javallnak ennyire alacsony nátriumadagokat, és egy-szersmind ily magas káliummennyiséget?

Akkor, amikor ugyanezen amerikai szakkönyvben az áll, hogy 537.6 milligramm kálium már veszélyes, 753 milligrammnál pedig ritmus-zavar léphet fel és megállhat a szív!

A kérdés tehát megint csak az, hogy ha fél gramm kálium már problémákat okozhat, akkor miért ajánlják annak a tízszeresét? A tetejébe akkor, amikor pusztán a napi természetes szerves káliumbevitelünk bőségesen fedezi a 400-500 milligrammot.⁵⁹

Így hát a költői kérdésem újfent csak az, hogy miért javasolnak a fél gramm szerves kálium helyett fél dekagrammot? Akkor, amikor a szerves kálium fiziológiás szükségletének kétszeres mennyisége (0.8 g), egy órán belül a szervezetünkbe juttatva, már halált okozhat, mert megállíthatja a szívverést! Akkor, amikor felnőttknél napi 2.2 gramm szerves kálium (5 g kálium klorid), már az EKG-ban kimutatható zavart okoz. Akkor, amikor a túl sok szerves kálium tönkreteszi a sejtfalat és védtelenné teszi a szervezetet a betegségekkel szemben. Akkor, amikor a szerves kálium segítségével ölnék a Fekete Angyalok, s az USA-ban állítólag négygrammos kálium injekcióval végzik ki a halálraítélteket. Akkor, amikor orvosi beavatkozásnál kálium injekcióval állítják meg a szívet. Akkor, amikor a túlzott kálium felboríthatja a szervezet ionegyensúlyát, csökkenti a veseműködést és visszatartja a folyadékot, ami akadályozza a méregtelenítési folyamatokat. Akkor, amikor a túlzott kálium csökkenti a vérnyomást, átrendezi a keringő vér térfogatát, s a végtagokból a szív és a fej felé tereli. Akkor, amikor a túlzott kálium izom és idegrendszeri zava-

59 Mindössze napi tíz deka disznóhússal 442 milligramm szerves káliumot juttatunk a szervezetünkbe. Tíz deka csirkehússal 359, tíz deka virslivel 250, egy deka dióval 171, tíz deka főtt tésztával 100, egy darab almával körülbelül 200, egy banánnal mintegy. 1.000, fél kiló görögdinnyével 735, egy pohár tejjel 296, egy kisfejtű salátával legalább 500, tíz deka krumplival 340, egy deka ketchuppal 160 milligrammot.

rokat okoz, gyengeséget, kimerültséget, zavart állapotokat, a tapintás elvesztését, s végül bénulást idézhet elő. Akkor, amikor a szájon át ötszáz milliliter vízzel bevitt 0.22 g kálisó egészséges embernél a bevittelt követő egy-négy órában a felére csökkenti a vese vizelet-kiválasztását. A megivott ötszáz milliliter víz fele pedig a szervezetben maradt. A nagyobb kálium dózis pedig még nagyobb mértékben korlátozta a veseműködést.⁶⁰

Mindezek ellenére, az illetékesített illetéktelenek a káliumot nagy elánnal preferálják, s minden eszközzel hadakoznak a nátriumbevétel ellen. Akkor, amikor nátriumot az alapélelmiszerek messze nem tartalmaznak elegendő mennyiségben.⁶¹ Ezért azt külsőleg mindenképp pótolni kell! Hacsak valaki az „ételgyárak” kétes termékeit nem fogyasztja. Ám ott sem tudhatja, hogy nátrium- vagy kálium-kloriddal sóznak-e, mert harminchárom százalékgig a kálium eleve nem érződik ki a „konyhasóból”, másfelől a rafinált ízfokozókkal könnyen elnyomhatják még az esetleges többletet is.

A régi orvosi könyvek szerint a nátrium valódi referenciatartománya 140-144 mmol/l volt, a 140 mmol/l (3.2 g/l) alatti nátrium pedig már kórosnak számított. Miért vitték le ezt az értéket mára már 135 millimólra? Amikor a fiziológias sóoldat kilenc gramm nátrium-kloridot, vagyis három és fél gramm nátriumot tartalmaz literenként. Ez azt jelenti, hogy kiegyenlített táplálkozás mellett, két liter folyadék be- és kivitellel számolva, a szervezetnek naponta mintegy hét grammnyi nátriumra, azaz tizennyolc grammnyi nátrium kloridra van szüksége. S ha esetleg többet vesz be belőle valaki (de nem korlátlanul), az sem baj, mert a szervezetnek van ellene védelmi rendszere, és a vese kiüríti azt. A kálium, mivel a szervezetben fiziológiásan van jelen, ezért ellene a szervezet nem épített ki védelmi mechanizmust. Így a többlet nátrium könnyen, míg a kálium nehezen ürül ki a szervezetből, s az, már csak emiatt is veszedelmesebb.

60 Amennyiben sikerült magunkat káliummal megmérgeztetnünk, úgy azt a halit, a desztillált víz, a cukor és a savanyúság közömbösíti.

61 A szervezet napi nyolc grammos vagyis nyolcezer milligrammos nátrium-szükséglete mellett például a liszt tíz dekája három, a rizs nyolc, a krumpli és az alma négy, a káposzta tizenkettő, a banán huszonkettő, a disznóhús százharminc, a csirkehus ötven, a tej ötvenhárom milligramm nátriumot tartalmaz.

Vajon miért leplezik azt a számos vizsgálatot, amely szerint a halit mennyiségének csökkentése nemhogy értelmetlen, hanem egyenesen veszélyes?

Az agyunk különösen érzékeny a mindenkori nátriumkoncentrációra. Hiányának mértékében, előbb csak levertséget, zavartságot, kábultságot, izomrángásokat, görcsöket, majd végül kómát és halált okoz. Ugyanakkor szintén elhallgatott vizsgálatok tucatjai igazolják, hogy a magasabb nátrium-klorid bevitel nemcsak egészségvédő hatású, de védelmet is jelent bárminemű halálozással szemben.

Plinius az ókori Róma nagy tudósa a halitot az ember legfontosabb gyógyszerének nevezte. – A só mentes diéta teljes badarság! – mondja Batmanghelidj, a híres iráni-amerikai kutatóorvos. Hiszen a halit az oxigén és a víz után a test legfontosabb alkotója. Kísérleti tapasztalatok igazolják, hogy nagyon sok rákos beteg testében alacsony só szintet mértek. Tudományos kutatók – köztük Nobel-díjasok⁶² – tucatjai szerint a nátriumszegény, vagy kálium dús táplálkozás az állatokban és emberekben egyaránt mellékvesekéreg elfajuláshoz és a szervezet elektrolit-háztartásának súlyos zavarához vezet. Ennek következtében megnagyobbodik a mellékvese, elégtelenné válik a zsír- és cukor felhasználási képesség, a stressz tűrés; a kálium kiválasztása fokozódik, a nátriumé csökken, ami azután ozmózis zavarhoz vezet, mert többlet-víz vándorol a sejtekbe; csökken a keringő vérmennyiség és a viszkozitása, hisz besűrűsödik, s vele romlik a keringés; a vérellátási zavarok miatt csökken a vese szűrési, méregtelenítési képessége, ami idővel veseelégtelenséghez vezet; a bőr és nyálkahártya kórosan elváltozik; halálos Addison-kór léphet fel; szív- és veseelváltozásra, magas vérnyomásra, izomgyengeségre, nemi jelleg torzulásra és a nemi szervek daganatára lehet számítani.

Ezzel szemben a halit nemcsak a szervezet vízháztartásában és a sejt közötti információk áramlásában és feldolgozásban játszik nélkülözhetetlen szerepet, hanem az emésztésben és a tápanyagok felszívódásában is. De kiegyenlítő hatással van a szervezet természetes szabályozó folyamataira is. Az alacsony vérnyomást növeli, a magasat csökkenti. Élénkíti az anyagcserét, miáltal megkönnyíti a méregtele-

62 Edward Calvin Kendall, Philip S. Hench, Tadeus Reichstein.

nítést. Oxigént juttatva az agyba, elősegíti a tiszta gondolkodást. Befolyásolja a vegetatív idegrendszert, csillapítja a melankóliát, a belső feszültséget. Részt vesz a szerotonin- és a melatoninszint szabályozásában, amelyek alapvetően hatnak a közérzetre, a hangulatra, a gondolatokra, az önbizalomra. Gátolja vagy csökkenti a gyulladásokat, a csontritkulást, az ízületi lerakódásokat, a köszvényt, a vesekövet, a fogkövet, az izomgörcsöket, a hajszálerek és a visszerek repedését, a túlzott izzadást és a nyálkatermelést⁶³. Természetes altató és immunerősítő, antihisztaminként kiválóan segíti az allergia kezelését. Hatékonyan gyógyítja a légzőszervi zavarokat, tisztítja a tüdőt, a hörgőket, felszakítja a hurutot és az arcüreg lerakódásait, csillapítja a száraz köhögést. Növeli a tüdő vitálkapacitását, az izomerőt, a sportteljesítményt. És fontos a libidó megőrzésében is. Hiánya állítólag nyolcvanháromféle betegséget okozhat!

(Természetesen vannak só érzékeny emberek, akikre a sok só veszélyes lehet, épp úgy, mint a cukorbetegekre a cukor.)

A ma is hatályos⁶⁴ ipari miniszteri rendelet szerint csak olyan étkezési só hozható forgalomba, ami egyáltalán nem tartalmaz kálisót!

E jogszabály azonban nem elérhető! Vajon ennek is mi az oka?

És az is miért van, hogy nátrium-kloridot a patikákban 2011. márciusától nem lehet csak vényre, és tíz dekás kiszerelésben venni? (A hivatalos, hiteltelenek hazug magyarázatára nem vagyok kíváncsi! Azt ismerem.)

S hogy az illetéktelen illetékesek milyen mélyre sülyedtek lázas káliumozási igyekezetükben, jól mutatja az, hogy a Magyar Szabványt megkerülve, gyógy sóként forgalomba hoztak egy káliumtartalmú készítményt, s merthogy az nem konyhasó, nem vonatkozik rá az előírás sem!

Egy 1967-es orvosi tankönyv szerint a kálium klorid illetve a káliumcitrátok (kálisók) alkalmatlanok a nátrium-klorid pótlására. És aki ezekről beszélni merészel, az jóra nem számíthat! Egy hazug világban az igazság kimondása, szó szerint, életveszélyes.

A só ámitás nem mai keletű, kezdete messzire nyúlik. A halitot már jó száz évvel ezelőtt, 1904-ben gyanúba fogták, majd az ötvenes évek-

63 A túlzott nyáltermelés sóhiányt jelezhet!

64 30/1994. (XI. 8.)

ben George E. Meneeley patkánykísérletekkel igazolta, hogy extrém magas sófogyasztásnál ödéma és magas vérnyomás alakult ki. A hatvanas években Lewis Dahl mutatta ki, hogy a patkányok vérnyomása valóban emelkedik, amennyiben akkora dózist adnak nekik, ami egy felnőtt embernél fél kilogramm só bevitelnek felel meg! A kilencvenes években Derek Denton csimpánz kísérletekkel igazolta a só és a magas vérnyomás közötti összefüggést. Extrém magas só bevitelnél a csimpánzok vérnyomása valóban felment, amikor azonban visszavette az adagokat, a vérnyomás értéke ismét normális lett. Csakhogy eme kísérletek, mind extrém magas só értékről beszélnek, ámde arról mélyen hallgatnak, hogy a két kísérleti állat szervezete egyáltalán nem igényli a konyhasót! E vizsgálatok azonban mind a mai napig nagyon jó alapot szolgáltatnak a só veszély fenntartásához.

Ám láthattuk, a valóság egészen más! Tucatnyi átfogó kísérlet bizonyítja, hogy a só bevitel korlátozása az, ami elősegíti a szív és keringési betegségeket, s növeli a koleszterinszintet meg az elhalálozást. Egy húszéves megfigyelésre alapozott kutatás szerint egy sószegény diétára fogott ötezer fős magas vérnyomásban szenvedő vizsgálati csoport, akiktől a vérnyomáscsökkentő szereket is megvonták, minden tagja elhalálozott.

A magyarságot 1962-től etetik káliummal. Előbb csak a növényeken keresztül, mivel azokat káliumozták túl műtrágyával, majd később az ételeket is. Érdekes, azóta emelkedtek meredeken a szív és érrendszeri problémák is!

És akkor azt sem értik a „szakértők”, miért halnak hirtelen szívhalált fiatal, erős sportolók?

Atrópicerebri

E rendszerbiztos „avatottak” persze mást sem értenek. Mégis elvannak telve ama szemernyi tudásukkal, ami szinte a semmivel egyenlő, s az is szinte csak a károkozásra elegendő.

Csaknem mindenkit megszedít a technika óriásléptékű előretörése, miközben az emberi élet egyre elviselhetetlenebb. Ám a technikai tudás, még senkit nem vitt előrébb a boldogsághoz, a megelégedett-

séghez, viszont annál több szenvedést és halált hozott. Csakhogy az önhitt észláng, ezt nem látja.

Vak vezet világtalant, aztán e furcsa páros csodálkozik, ha valaki fi-gyelmezteti, hogy gödörbe jutott. Ott a hallásra való fül, az oktondi mégsem hallja a valóság nesztelen szavát; látásra való szemével bár néz, de mégsem látja az igazság és harmónia felé vezető árnyalatokat; gondolkodásra való agyával nem gondolkodik, mert az némi erőfeszítést igényel.

A fejlődés szajkó, vélt tudása önelégültségében, a fokozatos elbutu-lás útjára viteti. Ahol aztán futószalagon született húszéves számár-zsenik és ész zsenge, törékeny tanácsadók lepik el a porlasztott po-rondot, miközben önmagukat még ellátni is képtelenek. A bölcsnek tekinthető időseket pedig, a trendi, szenilis vén szaroknak tekinti, s aki csak teheti, életük maffiauradalmi megkoronázása gyanánt, na-gyokat rüg beléjük.

Kutatások igazolják, hogy a legértelmesebbnek vélt nyugati ember-boly fokozatosan elbutul. Mérések szerint e populáció általános intel-ligencia hányadosa évtizedenként 1.23 ponttal csökken. Ez azt jelenti, hogy az elmúlt évszázad során 14.1 ponttal lett kevesebb!!!

Vagyis az emberiség a „fejlődés” kikövezte folyamatos elhülyülés útjára lépett. Vele szemben ott a többi, általa megvetett, mégis több valóságismerettel rendelkező élő lény, aki összhangban él az Örök Erővel, a Természettel, melyből vétetett. Csak az önmagát istennek képzelő emberszerű véli úgy, hogy ő a Mindenség felett áll, és nem része, hanem ura a Természetnek. Így e tragikus káprázatának vilá-gában élve vezeti őt félre félelmetesen hiányos és végzetes ismerete. Mai tudása, lényegében, a nullánál is kevesebb, mert hazugságra épül. Amit tud, vagy pontosabban tudni vél, az épp ezért a javát sem szolgálhatja. Mintha csak átok fonná körül, hisz balsorsát építi seré-nyen, amikor a Természet törvényei ellen hajtja őt szinte minden cselekedete.

Így persze életműködése sem lehet más, csak folyamatos szenvedés és fájdalom. Holott a Természet Összhangja nem ismer betegséget, ezért rendjében nincs helye fájdalomnak és szenvedésnek, s ezért azok, akik életműködésüket mégis e folyamatok színterévé teszik, ki kell hogy selejteződjenek!

A Valóságban csupán egy betegség létezik: a diszharmónia, amely a törvénysértések módja és fokozatmértéke szerint különböző szimp-tómák útján jut kifejezésre.

És ez a Te civilizációd! A Tied?

Aprimitíva

Ám amennyiben eltávolodunk e kétes értékű cirádált civilizációtól, a fent taglaltakból, látszólag minden a feje tetejére, meg ki tudja hova nem áll, s még az is lehet, hogy minden a helyére kerül. Vagyis a primitíveknek mondott, aprimitív természeti népeknél minden merőben másképp működik, mint a bugris⁶⁵ bugyogósoknál⁶⁶. Következésképpen, amit eddig fejtegettem az orvoslásról, az a civilizációt nem „élvező” természeti népeknél – legalább részben – érvényét veszti.

Amiből adódik egynéhány kisebb-nagyobb kérdés! Egyes természeti népekről az a hír járja, hogy a természetes táplálékaikkal jóval több káliumot vittek és visznek be a szervezetükbe, a mai megengedettnél, nátriumot pedig alig, még sincs tőle állítólag semmi bajuk? Vagy igen? Akkor viszont mi az igazság?

Hazudna minden ilyen jellegű etnográfiai beszámoló és orvoscísérleti állítás? A jó szándékú, a pénzügyi és politikai köröktől mentes tudományos állítás is? Vagy olyan nincs is? Vagy ennyire gyerekcipőben járnak e „szaktudósok”, hogy valójában semmit sem tudnak az emberi szervezet működéséről? Vagy ahány ember és népcsoport, annyi reakció, ami nem átlagolható? Ami pedig oda vezet, hogy nincsenek általános érvényű megállapítások! Mert ami az egyik embernek kedvező, az a másiknak halálos ítélet is lehet.

A pápuák például állítólag napi 0.1 gramm halittal élnek, amit a táplálkozásukat alkotó növényekből vesznek magukhoz. E mennyiség, még a mai felfogás szerint is, csak az elhalálozáshoz elegendő. De nem! Mert a hozzáértők (?) szerint a pápuák veséje a sót visszaszívja és nem engedi elveszni. Vajon ez valóban létezhet? Vagy említhetném itt az eszkimók egyoldalú, szinte teljesen növénymentes táplálkozását

65 faragatlan, ostoba, durva

66 iskolázott, tanult, művelt; itt a két szó együtt: művelt műveletlenek, vagy ostoba iskolázottak

sát, mégsem szenvednek C-vitamin hiányban, mert a hozzáértők szerint a szervezetük előállítja azt. (Olvastam valahol, hogy az állatok mellékvesekérge nagyon sok C-vitamint tartalmaz.)

A bizonytalanság és ellentmondás tetten érhető a fehérjebevitel mértékében is. Ahány kutató és kutatás, annyi az építő és ártó javaslat. A szakértők a fehérjeigényt általában testsúlykilogrammonként 0.5-3 gramm közé teszik, miközben kimutatták már azt is, hogy az túl kevés. Egyes kutatók szerint a minőségileg kifogásolható fehérjét tartalmazó táplálkozásnál a szervezet olyan működésre áll rá, amelylyel alkalmassá válik a levegő szabad nitrogénjéből, bélbaktériumok segítségével, táplálékfehérjét kinyerni. Mese volna ez, vagy valóság? Sosem tudható meg, mert nincs kiben teljesen megbízni, nincs, aki hitelt érdemlően ellenőrizné, s ha kell újra bizonyítaná, ha kell, ezer-szer, kétséget kizáróan, eme információkat.

Hans Kaunitz és Hans Eppinger kutatók azt állítják, hogy az ép és egészséges élő sejt, az egészség fenntartása érdekében, képes a felkínált anyagok közül az önkényes válogatásra, aszerint, hogy a szervezetnek mire van szüksége, a nemkívánatosakat pedig ki tudja rekeszteni. Ez a rendezőelv azonban a betegség hatására csökken. Vagyis a választás képessége mindig az életerő és az egészség mértékétől függ. Ezek viszont az ember életmódjától és a bevitt táplálék minőségétől.

Vajon ennek is mennyi lehet a valóságtartalma? Vagy folyton mindenki csak a nagyközönség előtt valamilyen ismeretlen okból manipulálna? S az érintett csupán abban bizakodhat, hogy előbb-utóbb majdcsak felszínre kerülnek az igazságok, amiként például kiderült a hosszú életűnek beállított hunzákról terjesztett hazugságok is?

A Kasmír⁶⁷ északnyugati hegyvidékén élő hunzákról – Atilla hunjainak rokonai – például azt terjesztették el a világban, ostoba, vagy számító alakok, hogy a leghosszabb életű, betegségektől mentes, matuzsálemi nép, amely mindezt, az életmódjának meg a táplálkozásának köszönheti, ami alapvetően zöldség és gyümölcs alapú, főleg kajszi és annak magjából álló étrend. Emellett még gabonaféléket, tejet és tejterméket is fogyasztanak. Húst alig. Ivóvizük, ásványokkal teli tejfehér gleccservíz.

67 Pakisztán, de Indiával vitatott terület.

A valóság azonban az, hogy a hunzák se nem egészségesek, se nem hosszú életűek.

John Clark geológus volt az első, és egyetlen, aki hosszabb időt (húsz hónapot) töltött, munkája révén, a hunzák között 1950-51-ben, mely élményeiről könyvet is írt.⁶⁸ John Clark szerint a hunzák egy erős, intelligens és büszke nép, akiknek életkorát nem az idő, hanem a bölcsesség, a tapasztalat és teljesítmény határozta meg. Ez azt jelenti, hogy egy hunza lehet naptári év szerint ötven éves, de „érdemei” szerint ő, önmagát százötvennek tartja, amit a közösség is elfogad. Ugyanakkor egy életkorát tekintve ötven éves hunza, talán száznak is látszik. S miért, talán mert a hunza vidék zord terepe és éghajlata nem igazán alkalmas az emberi életfeltételekhez. Termőföld és legelő szinte alig. Kevés és kevésféle növény terem. Lakóházuk kőkunyhó, egy egészségtelen, ablak és kémény nélküli, füstös lyuk.

Étrendjük évszakokhoz igazodó. Nyáron és ősszel a kisarjadás meg a betakarítás szűkös eredménye fogyasztható. Jobbára zöldség és gyümölcs (sárgabarack, faeper). Kevés kását és lepényt biztosított gabonájuk: az árpa, a búza meg a hajdina. Télen jórészt tej és tejtermék volt a szűkös élelem, némi hússal, amit elsősorban az éhező állatok (jak, kecske és juh) levágásával nyertek. Tavasszal többnyire éheztek maguk is, mert nem volt mit enniük. Ilyenkor sokakat elvitt a különféle, elsősorban hiánybetegség, amely egyébként sem kímélte őket. Például: strúma, skorbut, vérhas, malária, tuberkulózis (fehérejihiányból eredt), tüdőgyulladás, szürke hályog, angolkór. Pedig a gleccsertej tele volt értékes életfontosságú ásványi anyagokkal. Ám ez is azt bizonyítja, hogy a szervezet szervetlen formában nem képes kiaknázni azt a maga számára. Clark szerint a hunzák halálozási rátája igen magas volt. A gyerekek körében mintegy harminc százalékos. Csak az erősek maradtak életben. Ám az is igaz, hogy a civilizációs betegségek elkerülték őket. A kérdés ezek után már csak az, hogy a hunza mítosszal még napjainkban is valakik továbbfertőzik és félrevezetik az emberiséget. Miért?

A válasz talán ott található meg, hogy a hunza mítosz valójában arra hajaz, hogy a lényegében vegetárius étel milyen egészséges. A ve-

68 Hunza – Lost Kingdom of the Himalayas

getáriánus életmód sulykolása számtalan formában érhető tetten. Más hosszú életű aprimitív és „fél civilizált” társadalmakat is vele próbálnak összemosni, ami számos kutatás szerint nem igaz.

Kétszáznál is több történelmileg tanulmányozott vadászó-gyűjtögető társadalom háromnegyede élelmének átlagosan a háromnegyedét, állati eredetű táplálékból fedezte. A történelmi és antropológiai kutatások szerint a vadászó-gyűjtögető ember jó egészségnek örvendett, kitűnő volt az erőnléte, s nem sújtotta a modern társadalmakra jellemző betegségek sorozata.

Az antropológiai kutatások azt is igazolják, hogy a korai ember egészsége meredeken hanyatlani kezdett, amikor áttért a vadászó-gyűjtögető életformáról a földművelésre. A vadászó népek csontmaradványai ugyanis arról tanúskodnak, hogy sokkal egészségesebbek voltak, mint a földművelő gabonafogyasztók.⁶⁹

Mégis, ma miért, és kik erőltetik a vegetáriánus táplálkozást, akkor, amikor az ember szervezeti felépítése nem növényevésre van berendezve? Az embernek nincs bendője, meg begye, de több gyomra sem.

Dr. Natasha Campbell-McBrid ideggyógyász és dietetikus klinikai tapasztalatai szerint a lányok és fiúk nagy részénél kialakult táplálkozási zavarok a vegetáriánus vagy vegán étrenddel kezdődött. A doktornőnek nincs kétsége afelől, sok kollégájával egyetemben, hogy a vegetáriánus étrend divatja a fiatalok mentális betegségeinek egyik legfőbb oka, mert komoly tápanyaghiányhoz vezet. A vegán étrend a gyermekbántalmazás egy sajátos formája, egy leplezett éheztetés, amely megfosztja a növekedésben lévő gyermeket a legtöbb létfontosságú tápanyagtól.⁷⁰

69 <http://www.proteinpower.com/drmike/low-carb-diets/nutrition-and-health-in-agriculturalists-and-hunter-gatherers/>
<http://www.tenyek-tevhitek.hu/foldmuvelok-es-vadaszo-gyujtogetok-egeszsegenek-osszehasonlitasa.htm>
<http://www.tenyek-tevhitek.hu/oseink-savasito-etrenden-eltek.htm>
<http://www.tenyek-tevhitek.hu/csaktagoknak/paleo-dieta-cukorbetegseg-szivbetegseg.php>

70 <http://www.tenyek-tevhitek.hu/csaktagoknak/oseink-taplalkozasa.php>
 Dr. Natasha Campbell-McBrid: GAP-szindróma – Az emésztés és a pszichológia kapcsolata. Kézikönyv a pszichológiai zavarok természetes gyógyításához.

Felmérések szerint az embereknek csak mintegy tíz százaléka lett étrendi megfontolásokból vegetáriánus. Azonban hosszabb-rövidebb idő után a vegetáriánusok mintegy hetvenöt százaléka visszatér a húsevéshez. Vajon miért?

A legtöbben azért, mert romlik az egészségük.

A vegetarianizmus valójában egy olyan káros ideológia, amely a táplálékon keresztül támadja meg az emberiséget.

A zsidó származású, bennfentes, futurista író, Alvin Toffler, aki egykor a Fehér Ház tudósítója is volt, s vezetési tanácsadó cége az amerikai kormánynak is dolgozott, valamint elnökségi tagja a Nemzetközi Hadászati Tudományok Intézetének, arról beszél *The Third Wave* (Harmadik Hullám) című művében, hogy az új világ, amit létrehoznak vegetáriánus alapú lesz, mert nem lesz hús...

Amikor valaki erről tudomást szerez, összeáll benne a kép, hogy miért szaporodnak gombamód a vegetáriánus szervezetek, miért papolnak a hús egészségtelenségéről, a hústermelés gazdaságtalanságáról, a húshelyettesítők propagálásáról, az ürülék és a szennyecsatorna sűrűjének ehetővé tételéről; hogy miért ösztönöznek a rovarévre; hogy miért dobnak be a köztudatba halálos veszedelmű állatbetegségeket (kergemarha-kór, madárinfluenza, stb.) és a többi, és a többi...

A hús ugyanis egy olyan „veszélyes” élelmiszer, amely az agy mérete és minőségére van hatással, pozitív értelemben. És ez a Pénzimumban elfogadhatatlan!

A közhiedelemmel ellentétben, a húsok, az állati eredetű ételek tartalmazzák a legtöbb vitamint, aminosavat, tápláló zsírt, ásványi anyagot és más tápanyagot, amelyre az emberi szervezetnek szüksége van. Ugyanakkor a legemészthetőbb formában vannak jelen és jutnak a szervezetbe.

Mivel az elfogyasztott ételek jelentős hatással vannak a szervezetre, különösen az agyra, a mentális és fizikai egészségre, ezért egyáltalán nem mindegy, hogy hogyan táplálkozik és milyen életmódot folytat valaki.

Amennyiben a mai természeti népek erősen lenézett életvitelét nézzük, azt láthatjuk, hogy az minden tekintetben elűt a „civilizáltakétól”, mert:

- szinte egész nap a szabadban tartózkodnak, a Nap életető és gyógyító sugarainak kitéve;
- szinte egész nap – életük végéig – mozognak;
- a magashegységekben élve, a civilizáció környezetszennyező hatásától többnyire távol, tiszta és oxigéndús levegőt szívnak, vizük friss és tiszta, termőföldjük nem mérgezett és tápanyagokban bővelkedik;
- víg kedélyűek, szeretetteljes kapcsolatban, közösségben, nagycsaládokban élnek;
- keveset esznek, de tápanyagokban gazdag, az évszaknak megfelelő friss, elsősorban állati eredetű, zsírokban bővelkedő természetes (kémiai adalékoktól mentes) élelmet fogyasztanak, amiből teljes tápértéke folytán kevés is elegendő. Nem azért élnek, hogy egyenek, hanem azért esznek, hogy éljenek.

Tehát a hosszú és egészséges élet titka, a mozgásban gazdag, kiegyensúlyozott, közösségi életvitel, a vidámság, a napsugárzás, a tiszta víz és levegő mellett a táplálék természetes keletkezési módjának és természetes értékei megtartásának a biztosítása az emberi szervezet felépítéséhez és igényeihez igazodva.

Avolúció

Arizonában (USA) kísérletekkel is igazolták, hogy a természetes életmód akár százhatvan életévet is engedne az embernek, aki a földi pályafutása végén betegség nélkül átaludna a másvilágba, mert az Isten, a Teremtő, vagy nevezd aminek akarod, minden lényt tökéletesre alkotott, akit nem kínoz élete nagy részében valamilyen kórság.

Ezzel szemben mégis mit tapasztalsz?

Aratnak a nyavalyák, egyre több a degeneratív betegség, ízületi gyulladás, csonttrikulás, Alzheimer-kór, sclerosis multiplex, epilepszia, emésztési zavarok, cukorbetegség, mentális zavarok, allergiák, fekélyek, vérszegénység, asztma, látásproblémák, születési rendellenességek, és a többi, és a többi. Egyre növekszik a tanulási problémával küszködő gyermekek száma, szinte már általános körükben a diszlexia, a diszgráfia, a diszkalkulia, a mozgáskoordináció zavara, a viselkedési problémák, a hiperaktivitás meg a figyelemzavar. De a

betegség-ipar és hivatalos orvosi tudománya eközben annyira „fejlődik”, hogy az egészségügyet mára már a teljes összeomlás fenyegeti.

Az orvosok bibliája bevallja, hogy a betegségek okát nem ismerik, de „gyógyítják”, kezelik a jól jövedelmező tüneteket, amibe aztán előbb-utóbb minden kezelt belevész. Ezért ma már természetesen mindenki tovább él, mert régen csak ennyi meg annyi volt az átlag-életkor...

Harsogják a legrövidebb ideig élő főhazugok, a rezsimhű kirurgusok⁷¹, mert ez sem igaz. Tudósok igazolják, hogy a régiek is éltek legalább annyit, amennyit a mostaniak. Michael Gurven és Hillard Kaplan néprajzkutatók kísérletekkel bizonyítják, hogy a hosszú élettartam velünk született hajlam, s nem a modern élet velejárója.

Mégis azt harsogják mindenfelé, hogy „hála az orvostudománynak és a fejlett egészségügynek”, az emberek, betegségeiket kitolva, egyre tovább élnek. A valóságban azonban, súlyosabbnál súlyosabb betegségeiktől szenvednek. Élükön az orvosokkal, akiknek például Amerikában ötvennyolc földi év adatott, a kezeltjeiknek valamivel több, a „renitenseknek” pedig a legtöbb, mintegy nyolcvanöt életév, ami azonban már – egyfajta intő jelként – negyed százada stagnál. S ami ma „normálisnak”, átlagosnak számít. Ezt azonban már a megújított Magyarországon ötvenöt-hatvanöt életévre redukáltak. Így zajlik errefelé a „fejlődés”, százhatvanból a hatvanba!

Vajon minek nevezhető az ilyen típusú életrövidülés, ha nem népiratásnak?

Amikor valaki mások életét valamilyen formában megrövidíti, az gyilkosságot követ el. Amikor ezt egy csoport követi el, egy másik csoporttal szemben, akkor azt népirtásnak nevezzük.

Ám itt rögvest felmerül az áldozat felelőssége is, hiszen ehhez a martalék többség, akarva-akaratlanul, folyamatosan asszisztál a hiszékenységgel, a nemtörődömséggel, a lustaságával, mert a kényelmét és a mindennapi, halálba hajtó élvezeteit nem áldozná fel semmiért sem. Emlékezzünk csak az államférfi és filozófus író, Edmund Burke szavaira: a Gonosz diadalához más nem kell, csak az, hogy a jók ne tegyenek ellene semmit sem! De – miképp már fentebb

71 orvosok

idézttem – Einstein is ugyanezt mondja más szavakkal. Ideidézem újra, hogy jobban rögzüljön, mert annyira fontos: a világot nem a gonoszság fogja elpusztítani, hanem azok, akik a gonoszságot végignévezve, eltűrve, nem tesznek ellene semmit sem.

Így azután nem csoda, ha különösen a laikus érintetteket előbb csak megvezetik, hogy később megbetegíthetők s akár az életük is megrövidíthető legyen, a mindenkori politika kívánalmainak megfelelően. Akár az okatlan állatok, akik bármilyen aljas kísérletre bevetethetők, és minden gond nélkül elpusztíthatók.

Ám a körütekintő vigyázók, akik nem restek, s még emlékezni, sőt logikusan gondolkodni is képesek, jól láthatják, hogy a teljesen hiteltelen illetékesek mennyire veszedelmesek is az emberiségre, akiket egyébként ugye szolgálniuk kellene.

Helyette e népítéletre már régen megérett soknyelvűek aztán mindent megtesznek annak érdekében, hogy az élelmiszeriparba bevezetett, jelenleg már közel ezer adalékanyag használatát is úgy indokolják, hogy azok a Te javadat szolgálják.

Én pedig azt mondom, hogy a Te érdekedet kizárólag az szolgálja, ha az élelmiszereidben egy sincs belőle! Az emberiség évezredekig jól meg volt nélkülik. Miért kellene ennek ma másképp lennie?

A „más világ van most, mint régen”, és bármilyen más érv sem indokolhatja az emberiség tudatos irtását. Mindenkinek csakis és kizárólag önmaga kiirtásához van „joga”!

Ókulinária⁷²

A hivatalos táplálkozás-egészség-védelem egészen a 19. század végéig markánsan tetten érhető volt, pedig a Pénzimpérium előretörésével az 1900-as párizsi higiénikusok kongresszusán már felmerült a vegyszerek élelmiszeripari használata, de az egészségre ártalmas voltuk miatt nem engedélyezték azokat. Az akkori táplálkozási szakértők még úgy látták, hogy nélkülik is kitűnően lehet konzerválni. Ám velük annál inkább palástolható az élelmiszerek romlottsága. Jól tudták azt is, hogy nincs egészségre veszélytelen dózis, mert ami An-

72 konyha, szakácsművészet

nak nem okoz semmi problémát, az Bét megbetegítheti, mert más és más a szervezeti felépítése, a genetikai adottsága, és ezért más és más a vegyszerekkel szembeni érzékenysége is, és azt, befolyásolja még, a kor, a nem és a mindenkori egészségi állapot is. Miként azzal is tisztában voltak, hogy a vegyszerezés gyakorta károsan változtatja meg az élelmiszerek táplálóanyagainak a sajátosságait.

Árpád-kori őseid még – a téli és egyéb nehéz időszakokat átvészeleendő – megbízható élelmiszertartalékaik biztosítására különféle tartósító eljárásokat dolgoztak ki. Elsősorban szárítással, aszalással, pácolással, fermentálással és savanyítással konzerváltak, de ismerték a füstölési eljárást is, bár azt, az atlantiakhoz képest, mértékkel használták. A nyugati népeket több ezer évvel megelőzve, szárították a húst, és tejport készítettek.

Matteo Villani XIV. századi itáliai történetíró szerint eleink a sós vízben megfőtt húst kemencékben megszáritották, majd porrá zúzták. A hadjáratoknál e húsport vitték magukkal, ami a főzőüst vízében megdagadt, s egy-két maréktól megtelt az edény. Nagy volt a tápláló ereje, és így, hosszú ideig erőt adott nekik.

A tejporukat, tehén- vagy juhtúróból, hasonló módon készítették. A megfőtt túrót megszáritották, majd porították. Az ekként előállított terméket, csurának vagy csurónak nevezték, ami akár két évig is elállt.⁷³ S míg a húsokat Európában füstölték, addig a magyarok aromás füvekkel pácolták.

Vagyis a konyhájukban kiemelt szerepet betöltő növények, füvek, és fűszerek nemcsak az ízesítést és színezést szolgálták, hanem a tartósítást is. Ételeik elkészítésében az öt íz (édes, savanyú, sós, keserű és csípős) harmóniájára törekedtek. Ezek voltak a természetes és egészséges „ízfokozók” és színezőanyagok, szinte már gyógyszerek, amelyekből nagyon sokfélét ismertek és használtak.⁷⁴

73 A tejet nem itták, mert tudták, hogy egy emészthetetlen anyagot tartalmaz, ami egy ragasztószerű anyag [a kazein], s ami rátapadva a gyomorfalra megakadályozza az emésztést. Ezért tették felhasználhatóvá erjesztéssel. Itt azt már nem is részletezzük, hogy a nagyüzemi tejgyártás és a házi tej, két különálló fogalom. Előbbinek ugyanis semmi köze sincs az igazi tejhez, amiből eleid tejfölt, túrót, sajtot és vaját készítettek.

74 S hogy fogalmad legyen erről a nagy számról, hát itt egy kis ízelítő belőlük: áfonya, bazsalikom, cickafark, citromfű, csalán, csombor, fehér

Az ízek változatosságát és fokozását, valamint a minél változatosabb tápanyagbevitelt segítették elő azzal is, hogy az ételeiket különféle kőzetekkel meg fémekkel és legalább nyolcféle (!) vízzel főzték.

Sűrítő és kötőanyaguk is természetes anyagból, főként a tej savanyításával nyert tejfölből és túróból készült.

Mindezekből is jól látható, hogy őseid sokkal egészségesebben éltek mint a mai kései „utódaik”. Kutatások bizonyítják, hogy magasabbak és erősebb testfelépítésűek voltak, s az agyuk is nagyobb volt a maiakénál. Nem ismerték sem a cukorbetegséget, sem a rákot, sem a szívbetegséget, mert ezek a helytelen életmód és táplálkozás, valamint az újkori meződülés meg az adalékanyagok használata miatt alakultak ki. Az életkorukat sem a krónikus, vagy degeneratív betegségek befolyásolták, hanem az extrém időjárás, a különböző balesetek, a fertőzések, meg a ragadozó állatok.

A régieket az örökös aktivitás jellemezte, s a környezettel való teljes harmónia. Természetes életet éltek, természetes biológiai közegben. Természetes eredetű öltözetben jártak és természetes, a szervezet felépítéséből adódó módon táplálkoztak. Testünk valódi szükségleteihez igazodó természetes eredetű ételeket fogyasztottak, génkezelés, „nemesítő” átalakítás, gyors termesztési és tenyésztési eljárások és kémiai lombikok nélkül. S míg szervezetük, egészséges életmódjukból adódóan, értékes tápanyagokkal volt tele, amely biztosította testünk maximális energiával való ellátottságát, ami lehetővé tette feladataik maradéktalan ellátását, addig a maiak szervezetébe már csak a korcsulásukat és halálukat siettető, testőlő mérgek jutnak. S hogy miképpen? Nézzük meg néhány példa segítségével!

Menzazanza

Elöljáróban le kell szögezmem, hogy az illetékes hatalom azzal menti magát, hogy a nagyüzemi eljárás, meg az alacsony ár, kényszeríti az

mustár, fehér üröm, fekete ribiszke, fűszerkömény, fokhagyma, galagonya, gyömbér, ibolya, kakukkfű, kamilla, kapor, komló, koriander, körömvirág, krizantém, lestyán, lucerna, majoránna, medvehagyma, mezei katáng, mezei sóska, mezei zsázsa, petrezselyem, pipacs, pityang, rozmarin, szurokfű, tárkony, turbolya, tyúkhúr, vasfű, vizitorma, vöröshere, zsálya, zeller.

„élelmiszeripart” az élvezeti érték szempontjából felesleges összetevők használatára. Ami így egyáltalán nem igaz! Ugyanis a nagyüzemi termelés még nem szükségszerűen hozza magával a sokféle adalékok, és különösen a bizonyítottan káros, kétes vagy rövid és hosszú távú hatásaiban ismeretlen anyagok használatát. S hogy ez mégis így van, ez kizárólag a profit vezérelte, népirtó politikával hozható összefüggésbe.

Ami pedig az alacsony árat illeti: Ezt azzal indokolják, hogy egyre nagyobb tömegű törpekuncsaft jelenik meg a fogyasztási piacon, akinek már nincs pénze csak a legolcsóbb portéka megvételére, és akik már éhen vesznének, ha egy „normális” árú terméket kellene megvenniük.

És miért nincs pénze az embereknek? Ki tehet erről, ha nem a mindenkori országirányító hatalom? Amely Magyarföldön olyan gazdasági játékkeret biztosít, ahol az emberek egyre nagyobb tömege jut nincstelenségre.

Így azután, amíg a legszegényebbek étlapján főként a félig egészséges koplalás szerepel, amibe viszont néhány héten belül bele kell halni, addig a szegényeket ilyen veszély nem fenyegeti, mert ők, papíron nem éheznek, csak szervezetenként. Ezért rájuk még csúnyább halál vár. Az ő menüjük alfája és ómegája valamilyen agyonkutyult műtermék, mint például a szójaságok, a multista böllérmixtúrák, meg a margarinos vagy a „zsíros kenyér”.

Szójajajj!

A szegényekkel és balgákkal „etettet” szójáról azt harsogják, hogy egy zsiradéktól mentes, kis kalóriatartalmú, könnyen emészthető, kiváló húshelyettesítő fehérjeforrás. Egy valóságos csodaszer, ami megelőzi a csonttritkulást, a szívbetegségeket, sőt még a rákot is! Ám az efféle Nagyetetők számára nehezen emészthető, s ezért elhallgatatandó, hogy a szóját, a nagy toxintartalma miatt, még néhány évtizede emberi fogyasztásra alkalmatlannak találták. Ugyanis a szója gátolja az enzimek működését, ami hasnyálmirigy-betegségeket és rákot okozhat. De a szója a növekedést is gátolja, meg a pajzsmirigy működést. Akadályozza az alapvető ásványi anyagok felvételét, ami

máris ellene mond annak a reklámroffentésnek, hogy megelőzi a csontritkulást. Rögösíti a vért is. Ennek ellenére folyvást a kínaiakra hivatkoznak, ami nem állja meg a helyét, hiszen ők csak erjesztve fogyasztják (a többi Távol-Keleti néppel együtt), ami valamelyest csökkenti a toxintartalmát, de épp ezért csak kiegészítő ételként és egészen kis mennyiségben használják. Egy japán felmérés szerint napi átlagban hét nyolc grammot. (Ez kevesebb, mint két kávéskanál.) S miközben a szója javára írják, hogy Japánban kevés a nemi szervek rákja, addig elhallgatják, hogy e szójaevő térségekben jóval gyakoribb a nyelőcső, a gyomor, a hasnyálmirigy, a máj és a pajzsmirigy rákja. Pont azok a szervek, amiket a szója a legjobban terhel.

A kérdés ezek után csak az, hogy miért kap százmillió dollárnyi pénzt a szójareklám, és miért teszik bele szinte minden „élelmiszerbe” a különféle kivonatait? Az esszenciálás során ugyan csökken a szója szójasága és vele az eredeti toxikussága, viszont e gyártási folyamatban új mérgeanyagok keletkeznek és jutnak be a szójaszerűségbe, ami a végeredményt tekintve a szója mérgezettségét nem szünteti meg, csak módosítja. S a következmény: Szinte az egész szervezet működése zavart szenved. Immunrendszer, pajzsmirigy, agyalapi mirigy, érzelmi és viselkedészavarok, kis súllyal születő utódok, korai ivarérés, terméketlenség, emésztési problémák, elsavasodás, értelemszerűen, fehérvérűség, rák.

És, ha ez még mind nem elég, akkor manapság már a szója még egy génkezelést is kap, hogy még „értékesebb” legyen. Ezzel új fehérjék, gének kerülnek a „táplálékba”, amik közvetetten vagy közvetlenül, további veszélyeket rejtenek. A génkezelt termékek hatásai pedig beláthatatlanok.⁷⁵

E szójakivonat pedig belekerül a multista böllérmixtúrába is, mint fontos adalékanyag!

A multista böllér mixtúra alatt értem mindazokat a multinacionális nagyüzemi mezőrombolási, hús- és vegyi ipari kooperációban készült

75 Lásd erről Pusztai Árpád - Bardócz Zsuzsa: A genetikailag módosított élelmiszerek biztonsága című tanulmányt! Pusztai Árpád biokémikus professzornak a gondolkodás, és a kutatási tapasztalata, az egzisztenciájába került.

<http://www.sulinet.hu/eletestudomany/archiv/1999/9920/pusztai/pusztai.htm>; vagy <http://www.kincseslada.hu/gaia/content.php?article.17>

termékeket, melyeket „élelem” gyanánt, felvágott néven, felkínálnak a nyomorba taszítottaknak.

Vegyünk e böllérmixtúrából egy „népszerű” felvágottat, a vörösárúk családjába tartozó párizsit, s mint állatorvosi lovat, elemezzük ki az összetételét!

Parizelver

Amíg egy eredeti vagy igazi párizsi frissen vágott öreg bika húsból, ipari szalonnával, vízzel és fűszerekkel készült a vágást követően, azon melegében, addig a mai utódját már a kihűlt merev húsból gyártják, aminek eleve rossz a vízfelvevő képessége, ezért mindenképpen vízfelvevőképességet javító adalékot igényel. S mivel az Élelmiszerkönyv szerint ma már elegendő bele hat százaléknyi hús, a többit megoldják a vegykonyhaművész-bűvészek, meg az áldott kiegészítő anyagok, a gazdaságosságon alapuló üzletfilozófia segédelmével, ami megkívánja a költségek minimalizálását és a nyereség maximalizálását, ezért a töltelékárú gyártás alapja az élelmiszerkönyvi maximális víztartalom (71%) mellett a minimális fehérjetartalom (10%) biztosítása. Így kerülhet a párizsiba, fehérje gyanánt, például csont, porc, ín, szója, borsó, nátrium-kazeinát, tejpor, tojáspor, savópor, vérplazma, melyek jó része még kiváló vízkötő is. De az egyik legjobb hússzaporító puffer anyag a Soluprat⁷⁶, ami a súlyának minimum a tízszeres vízmennyiségét képes felvenni, amit sütés, főzés füstölés hatására sem enged ki magából.⁷⁷ A biztonsági adatlapja szerint a szoluprát maradéka veszélyes hulladéknak minősül. Szem, bőr és légúti irritációt okozhat. Róla kémiai biztonsági értékelés egyelőre nem készült! A gyártó által megadott információk a jelenlegi tudásukon alapul! Ám láss csodát! Mert a szoluprátot az orvos diagnosztika is alkalmazza, és ott lehetséges problémaként a következőket közlik: *„A mellékhatások az alábbi gyakoriság szerint fordulhatnak elő: kiütés, fejfájás, fülesengés, értágulat, émelygés, szédü-*

⁷⁶ szoluprát: E450i dinátrium-difoszfát [dinátrium-pirofoszfát]

⁷⁷ A foszfátok a kalciummal komplexet képeznek, ami csökkenti a szervezet kalciumellátottságát.

lés, zavartság, a kar és az arc duzzadása, vörösödés, viszketés az injekció helyén, veritékezés, alacsony vérnyomás, szívritmuszavar.”

Az Izotóp Intézet szerint: *„Radionuklidot tartalmazó készítmény (a suluprat) nem adható terhes vagy szoptatós anyának, kivéve, ha a diagnosztikai információ megszerzésének fontossága felülmúlja a sugárterhelésből eredő kockázatot.”*

Mivel e minimalizált húsú mixtúrának ki tudja milyen íze lenne, ezért kerül bele a nátrium-glutamát nevű ízfokozó, ízesítésre. A nátrium-glutamátról⁷⁸ tudható, hogy a legizgatóbb idegméreg, amiből minél több van egy élelmiszerben, annál finomabbnak tűnik, és annál többet akarsz enni belőle. Miközben megannyi súlyos betegség forrása. Számtalan néven kerül forgalomba, mintha csak az volna a cél, hogy a fogyasztó ne ismerje fel.⁷⁹

A csökkentett hústartalom hozománya a színezékek használata is, amely a hús színét hivatott prezentálni. A párizsiban, de más hús alapú termékben is előszeretettel használják a kármint, a kokcsinella nevű színezékanyagból nyerhető vörös vagy bíborszínű festéket, amit a bíbortetű nőstényeinek porítmányából vonnak ki. Minél kevesebb egy termékben a hús, annál több színezéket, aromát és ízfokozót igényel.

Mivel az „élelmiszeriparban” a természetes fűszerek szennyezettségük okán ezer veszélyt rejtenek, ezért ma már az olcsó és mikrobiológiailag veszélytelen (steril), titkos összetételű fűszeraromák váltják fel őket, így a párizsiba is azokat teszik. A titkos összetételt, üzleti és szabadalmi okokra hivatkozva nem tudhatjuk meg, ezért forgalomban maradnak az időnként felröppenő rémes összetételek, a kőolaj-származékoktól az állati spermáig bezárólag.

⁷⁸ monosodium glutamate = MSG vagy E621

⁷⁹ E szándékra utal, és ezt támasztja alá az is, hogy egy termékre, amelyre ráírják, hogy „nem tartalmaz MSG”-t, még nem jelenti azt, hogy nincs benne! Ilyen az aroma azonos ízesítés, az autolizált élesztőkivonat, búza-kivonat, glutamin sav, a hidrolizált fehérje, hidrolizált kukorica és hidrolizált szójafehérje, ízfokozók, a kalcium kazeinát, a maltodextrin, mesterséges ízesítés, minden, ami autolyzed, autolizált, monopotassium glutamate, nátrium-kazein vagy sodium caseinate, szabad glutamán, szójalecitin vagy szójakivonat (a glutamát legveszélyesebb formája), tejsavó-izolátumok, texturált-fehérje, zöltség-fehérje kivonat, zselatin.

A gyártási idő minimalizálása, illetve a mikrobiológiailag megbízható és az eltarthatóságot jelentősen megnövelő műbél alkalmazása miatt, a klasszikus füstölés helyett, ma már füstoldatot használnak. Az eltarthatóságnak nyújt felbecsülhetetlen segítséget a vízmegkötőképességet, valamint az íz, szín és állományt is javító élelmiszerbiztonsági nagyágyú, a mostanáig erősen mérgezőnek tartott, cukorral vagy más redukáló szerrel robbanóelegyet képező E251-es jelzésű nátrium nitrit (nitrozamin), vagy ismertebb nevén, salétromsó, amely azonban nemcsak a töltelékárúk és pácolt vagy füstölt termékek első számú konzerválószerre, hanem a vegyipar egyik kitűnő oldószere is, a műtrágyák, a robbanószerkezetek alapanyaga, de rakétákat is hajtanak vele, meg üveg- és cserépzománcozáshoz is használják. A nitrites pácsó állítólag a húsban erősen rákkeltő nitrozaminokat hozhat létre, melyek hő hatására (forró füstölés, hússütés) még fel is szaporodnak. A szervezetbe vitt nitritek az oxigénszállításért felelős hemoglobint, oxigénszállításra képtelen methemoglobinná alakítják, ezért a szervezetben oxigénhiányos állapot lép fel, amely a koncentráció függvényében, akár halálhoz is vezethet. Aki ilyen termékeket eszik folyamatosan, az a szervezetét teljesen legyengíti, s csak idő kérdése, és pusztulásra ítéli.

S hogy semmi se legyen teljesen egyértelmű, vannak kutatások, amelyek viszont azt támasztják alá, hogy a salétromsó nemhogy veszélyes, de inkább egy egészséges szer, merthogy jótékony hatással van az immunrendszerre, a szív és keringési zavarokra, a magas vérnyomásra meg az infarktusra. Itt tehát valaki feltehetően hazudik. Vagy a tudomány emberei annyira magas fokon állnak már, hogy csak összevissza blabláznak. Ami viszont arra kiváló, hogy az embereket bizonytalanságban vagy félelemben tartsák. Ami ugye, Stexasz egyik alapvető érdeke. Így tehát a salétromgyben az igazságot egyhamar aligha fogjuk megismerni. Ám az biztos, hogy a régiek nem használták tartósításra a salétromot.

A mi „párizsinkra” visszatérve, abban még legalább negyvenötvenféle ketyegő adalékot találhatunk, gyártója válogatja, hogy valójában mit és mennyit, de ezek a gyártási titokra hivatkozva nem publikusak. Vagyis igazából nem is tudod, hogy mit eszel.

Általánosságokban azonban elmondható, hogy a sózáshoz legtöbbször nátrium sókat használnak, kis mennyiségben nátrium-kloridot, amit, tudjuk, harminchárom százalékban íz változás nélkül kálium-kloriddal helyettesíthetnek.

A foszfát sokat is elsősorban vízkötésre használják. Ám a túlfoszfatozott termék gumis állományúvá és szappanos ízűvé válhat tőle. Németországban egyébként tiltott vegyszernek minősül.

A tartósítási (és még ki tudja milyen) megfontolásból túlsózott termékeket aztán cukorral (dextróz és rokonaival) kell semlegesíteni, hogy kevésbé érezzük, mennyire szerelmetales a mi párizsit készítő különös szakácsunk.

A Glicinát a vízkötést javítja, de több országban nem engedélyezett termék.

A keményítőket ugyancsak a vízkötésre használják. Az egyik legjobb vízkötő.

A sok országban nem engedélyezett Karragenát (E-407) a legjobb vízkötő, tömegének a húszszorosát képes megkötni, de gumissá teszi a sonkát, az ember beleit pedig gyulladásba hozza.

A laktátok, a tejsav sói, a tartósítást szolgálják.

A Te érdekedet vajon a fentiek fényében, ki és mi szolgálja?

De menjünk tovább, és nézzük meg miből készül a szegények „vaja”, a margarin!

Margarígat

A margarint állítólag III. Napóleonnak köszönheti (?) a világ, aki az 1850-60-as évek háborúskodásai következtében megcsappant állatállomány miatt általánosan fellépő vajhiány pótlására, elsősorban a hadsereg speciális igényei (hosszú utakra elvihető és nem avasodó zsiradék), valamint az alsóbb néprétegek zsírszükségleteinek kielégítésére százezer aranyfrankot ajánlott fel annak, aki képes előállítani egy a vajnál olcsóbb és jobban eltartható, új kenhető anyagot. (Hogy ilyesmi egyáltalán miképp tud valakinek az ép agyában megszületni, az felfoghatatlan!) Ezt elsőként a francia Hyppolyte Mège-Mourièsnek sikerült megvalósítania átalakított marhafaggyú, marhatőgy és sovány, fölözött tej keverékéből, amiből a vajköpüléshez szükséges

zsiradékot már gondosan eltávolították a fizetőképes néposztályok számára, 1869-ben. A vajhoz hasonlatos, gyöngyházfényű terméknek, amelyben az alapvetően zsiros közeg apró tejcseppeket ejt rabul, a görög gyöngy szó (margarites) után a margarin nevet adta. Találmányának jelentőségét a holland Simon Van den Berg és Anton Jurgens (a későbbi Unilever cég) vajkereskedők hamar felismerték és 1871-ben megszerezték a gyártási jogát. 1872-ben került először kereskedelmi forgalomba. Majd az 1800-as évek végén, szerte a világban megépültek az első margaringyárak és elkezdődik a profit vezérelte nagyüzemi margaringyártás. Az első majd a második világháború kifejezetten kedvezett az elterjesztésének, mivel a vajkészletek ekkor jelentősen megcsappantak. Ám a háború után, 1964-ben, talán mert lanyhult iránta a kereslet, megkezdődött a margarin reklám-hadjárat, melynek sajnos sokan estek „áldozatául”, és tértek át, időlegesen, vagy végérvényesen a margarinfogyasztásra, mert elhitték orvosaiknak, sok mással együtt (só minimalizálás, a sójajahasználat hús helyett, a Nap kerülése, a melanóma meg a rák miatt, stb.), hogy a vajjal és a disznózsírral szemben a napraforgóból készült olaj meg a növényi zsiradék, a margarin, az egészségesebb. Ám amikor jöttek a hírek, hogy valójában miből és hogyan készül, az ízében a vajat meg sem közelítő margarin, hát az ébereknek alaposan elment tőle a kedvük. És mondanom se kell, de ettől kezdve, a magukat legalább félisteneknek tekintő, s gyakorta megalázóan viselkedő orvosoktól is. Aztán csodálkoznak, hogy nem népszerűek az emberek körében. Ám ez, a félisteni tévképzetüket sajnos azóta sem ingatta meg.

A margarint akkoriban állítólag faggyúból, marhatógyból és különféle élelmiszeripari hulladékzsiradékokból készítették, számtalan, veszélyesebbnél veszélyesebb kémiai folyamatban, és káros, illetve kétes adalékokkal. Ám valójában ma sem tudható, hogy miből készül, hiszen a gyártók azt hétpecsétes titokként őrzik. S nekik, természet-szerűleg, egyedüli érdekük, a termék fényezése és dicsérete.

A Pénzimpérium világában a fogyasztásra szánt termékek soha nem azzal a szándékkal készülnek, hogy azok a javadat szolgálják, hanem a gátlástalan, és mindenén átgázoló profitérdekekből. És az, nem egy életbiztosítás!

Sajnos a margarinszakértők álláspontja ismert, hisz a margarin zöld utat kapott az emberiség „táplálásában”. Az ő véleményük már alaptól nemcsak hiteltelen, de a stexaszi működésből következően egyenesen életveszélyes is lehet! Ám azokat sem biztos, hogy komolyan kell venni, akik a margarint (vagy bármit) a sárba döngölik, mert nem tudhatjuk, ki vagy kik állnak mögötte; esetleg a konkurencia, akik így akarják a versenytársakat lejáratni és kiiktatni. Vagy csak a politika egyik, megtévesztésre, elbizonytalanításra, vagy félelemkeltésre szőtt aljas és perverz játéka?

Egy bizonyos, hogy a laikus könnyen megvezethető, aki érdemben már csak azért sem tud eme ügyhöz hozzászólni, mert nem ismeri a margaringyártás pontos technológiáját, de ismerhető mindazon kémiai reakció és nem titkolt eljárás, ami a margaringyártás alapját képezi, s melyet – amennyire csak lehet leegyszerűsítve – csupán azért mutatunk be, hogy érzékeltesük vele, milyen bonyolult folyamatok sokaságával és veszélyes segédanyagok használatával készül eme étkezésre szánt bizarr vegyipari termék.

A margarinkészítés alapja valaminő zsiradék vagy olaj, amiből a szappanfőzéshez hasonlóan mindent kilúgoznak. Az így hátramaradt, elektromos töltését veszített, természetellenes anyagot, hogy megsűrűsödjön, és ne tudjon megromlani, félig hidrogénezik, majd különféle adalékok, vegyi ízesítők és színesítők⁸⁰ segítségével vajszerűvé, illetve fogyaszthatóvá teszik. E zsiradék, cége válogatja, szinte bármi lehet: olajos magvak⁸¹, bogyók és diók, szilárd trópusi növényi zsírok⁸², vagy különböző állati zsiradékok.

Vagyis nagyon egyszerűen és röviden: a margarin zsírok és olajok, valamint különféle adalékok és ivóvíz stabil keveréke, emulziója. A gyártástechnológiának az a feladata, hogy eme fura emulziót létrehozza, és úgy stabilizálja, hogy a létrejött termék forgalomba hozható legyen. A legalacsonyabb költségráfordítással és a legnagyobb nyereség kitermelésével.

80 tejsavópor, citromsav, emulgeálószer, színezék, só, aroma, kálium szorbát

81 szója, repce, kukorica, gyapotmag, pórsáfránymag, pálmamag, napraforgó, len, olíva, stb.

82 pálma és kókusz

A zsírsavak előállítására általában olcsó pálma-, szója- vagy repceolajat használnak.

A szója és a szója-lecitin ma már szinte kizárólag genetikailag módosított. A lecitin kifejezetten előnyös táplálkozási tulajdonságú lehetne, ha nem szójából készülne, hiszen a lecitin serkenti az idegrendszer működését és jótékony hatást gyakorol az anyagcsere folyamataira.

A repceből valamikor világító olajat, szappant és különböző kenőanyagokat készítettek. Az olajkészítés során visszamaradt repcepogácsát a disznóval próbálták megetetni, de a húsát és zsírját rossz ízűvé tette, ezért felhagytak vele. A benne lévő mérgező eruka- és eikozénsav miatt táplálkozásra nem alkalmas, rosszul emészthető, csökkenti a növekedést, az izom-és májsejtekben, a vesében kóros elváltozásokat, szívbetegséget, tüdőtágulást meg légzési nehézséget okoz, és rákkeltő. A mitokondriumokat⁸³ szinte megfojtja. A génmódosított kanadai repceolaj rendkívül népszerű, holott a manipuláció végeredménye még közel sem ismert.

A pálmaolaj a világpiac messze legolcsóbb növényi olaja, ezért hatalmas mennyiségben termelik. S miközben a pálmaolaj az egyik legjövedelmezőbb üzletág, addig a pálmaolaj miatt hatalmas esőerdőket irtanak ki, ami nemcsak az üvegházhatású gázok jelentős kibocsátásához járul hozzá, hanem a Föld élővilágának fajtákban leggazdagabb élettereit is megsemmisíti. A trópusi erdők irtása miatt évente tízezernyi állat- és növényfaj hal ki. Köztük is a legveszélyeztetettebbek az elefántok, az orángutánok és a szumátrai tigris. Az esőerdők kipusztításával az ott élő embereket is elűldözik a földjeikről, akiknek így elveszejtik a saját életterüket. A pálmaültvények permepezésével elmérgezik és tönkreteszik a talajt, a folyókat és a tavakat. Ráadásul, ahová egyszer olajpálma-ültetvény kerül, oda soha többé nem nő vissza sem az eredeti növényzet, sem más erdő, mivel az olajpálma a gyökereiben olyan gátlóanyagot termel, amely kiöl minden más növényt, és évtizedekig a talajban marad. A finomított pálmaolaj, mint minden finomított olaj rákkeltő zsívsavésztereket tartalmaz.

83 Az energia ellátásban szerepet játszó sejt szervecské, itt van a DNS is.

A margaringyártás első lépései megegyeznek az olajgyártás folyamatával. Ennek menete a következő: magroppantás, aprítás, sajtolás, kioldás (hexánokkal vagy más nevén benzinnel), nyálkátlanítás, szagtalanítás, íztelenítés, színtelenítés (foszforos savazással), savazás semlegesítése lúgozással, a lúgok eltávolítása, újabb szagtalanítás után az illó anyagok és a kivonáshoz használt oldószer maradványainak eltávolítása (e folyamatban káros transz-zsírok keletkeznek), majd a szilárd anyagok és viaszok perlites⁸⁴ kiszűrése, amelyek befolyásolhatják az olaj küllemét és üledéket képezhetnek.

Ekkor az olaj- és margarinkészítés folyamata kettéválik: az olajat palackozzák, a margarinnak szánt olajból pedig nikkal katalitikus hidrogénezéssel kemény zsiradékalapot készítenek, miáltal egy barna színű, büdös massa keletkezik, amiből szűréssel és derítéssel kivonják a bizonyítottan mérgező és rákkeltő nikkelt, a melléktermékként keletkezett szappannal együtt. Ekkor ismét transz-zsírsavak keletkeznek, amelyek érrendszeri betegségeket, magas vérnyomást, szívinfarktust és agyvérzést okoznak, növelik a cukorbetegség, az érelmeszesedés, a szívelégtelenség és a hirtelen szívhalál kialakulásának a valószínűségét. Gyulladást keltenek, és még ki tudja mit nem okoznak!?

A hidrogénezett, finomított kulimászt katalizátor jelenlétében átészterésítik⁸⁵, majd a katalizátort inaktíválják és a víz oldható anyagokat is eltávolítják. Ezután vákuumban szárítják, derítik, majd kis mennyiségű olajjal keverik, és nátrium-metanoláttal katalizálják. Ez a nátrium-metanolát nemcsak egy tűzveszélyes erős mérge, amely belélegezve, bőrrel érintkezve vagy lenyelve súlyos sérüléseket okoz, hanem egy olyan katalizátor, amely különböző nemkívánatos mellékreakciókat gerjeszthet: például tönkreteszi az E-vitamint és acetonizálja⁸⁶ a szervezetet. E veszélyes katalizátort végül inaktíválják, ám ekkor szappanfélék keletkeznek, és zsírsav-metilészter, amiket eltávolítanak a sűrítmenyből. Az átészterésítéskor is-

84 Vigyázat! A perlit származása miatt radioaktív lehet!

85 Vagyis kivonva belőle a glicerint, beállítják a zsírtartalmát.

86 Az aceton mozgáskoordinációs zavart, kettős látást, hányingert, hányást okoz, csökkenti a vércukorszintet és a vérnyomást, emiatt görcsöket idézhet elő. Súlyosabb esetben légzési és keringési elégtelenséget, majd halált.

mét transz-zsírsavrészletek jönnek létre, ha kisebb arányban is, mint a hidrogénezésnél, és olyan trigliceridek, melyek nem fordulnak elő az élő szervezetekben és az ember számára ártalmatlanok. Az átészterezés után kapott kellemetlen szagú masszát diacetillel, azaz mesterséges vajaromával szagtalanítják. A szintetikus diacetil, a vajban is megtalálható természetes vaj aromáját igyekszik utánózni, ám ennek előállítása egy olyan veszélyes folyamat, amelyben a dolgozónak maszkot kell viselniük, mert belélegezve tüdőbajt okozhat. A diacetil koncentrált állapotban megtámadja a szemet és a légutakat, illetve kis mennyiségének huzamosabb ideig történő belélegzése gyógyíthatatlan tüdőbajt okoz, melyet csak tüdőátültetéssel lehet orvosolni.

Végre megvan a zsiradékalap! Ezután kezdődik az igazi margarinyártás. Első lépésben vízoldható adalékoldatot készítenek só, citromsav, konzerválószer⁸⁷ és tejszármazékok segítségével. Itt az erős savnak tekinthető citromsavat⁸⁸ kell külön is megemlíteni, mert általában biotechnológiai úton, mikroorganizmusok segítségével állítják elő, főképp az *Aspergillus niger* nevű penészgomba segítségével. Így a penészgomba-allergiában szenvedő embereknél allergiás reakciókat válthat ki. Míg a természetes citromsav veszélytelennek számít, a szervezet teljes mértékben hasznosítja.

Eközben elkészítik az olajoldható adalékoldatot is, emulgeálószer⁸⁹, aromák⁹⁰, mesterséges vitaminok, színezőanyagok segítségével.⁹¹ Majd a zsíralapot a vízoldható és zsírolható adalékokat vízzel összekeverik. Az így kapott emulziót hőkezelik, hűtik, stabilizálják, pihentetik és végül margarinként csomagolják.

Ez az alapanyagában lévő esetleges értékes összetevőitől teljesen megfosztott margarin aztán hódító útján többféleképpen árthat a

87 kálium-szorbát E-202 és szorbinsav E-200

88 pH-ja = 3

89 szójalecitin E-322, di-és monogliceridek E-471, a glicerinnél és rozinolsavból előállított apoliglicerinnél poliricinoleát E-476

90 diacetil

91 A szintetikus vagy mikroorganizmusok segítségével előállított béta-karotinnak (E-160a ii) legfeljebb színező hatása van, de provitaminnak, művi volta miatt, alkalmatlan. Épp úgy, mint a margarinba tett A, D, E mesterséges vitaminok. Hosszú távú hatásukat pedig még nem ismerjük.

szervezetnek. Annak ellenére is, hogy a margarin apostolai ennek az ellenkezőjét bizonygatják, ami szerint a margarin nem tartalmaz koleszterint, ami igaz is, viszont a máj, mihelyt e bajt hozó elektromos töltés nélküli méreganyag bekerül a szervezetbe, leállítja az anyagcserét, emiatt a máj védekezéséppen felemeli a vér koleszterin tartalmát, hogy azzal a margarin káros hatását mérsékelje. Joanna Budwig Nobel díjra hétszer jelölt német biokémikus szerint a transz-zsír tartalmú hidrogénezett olajok és származékuk: a margarinok, már nem élő, hanem olyan holt zsiradékok, amelyek halált hozhatnak a felhasználójuknak. Ezen olajoknak 20 éves bomlási idejük van! s amikor bejutnak a sejtekbe, megsemmisítik a sejtek elektromos töltését. A töltés nélküli sejtek pedig elkezdenek “fulladni” az oxigén hiánya miatt. (Az oxigénhiány rákosít!) Mivel a margarinnak (miként a finomított olajoknak is) nincsen elektromos töltése, azt az érfal nem ismeri fel, ezért a margarin ott helyben rakódik le. Miközben felborítja a hormonok egyensúlyát, ami érszűkülethez és vérrögösödéshez vezet, hogy előrehaladott állapotban szívinfarktust okozzon. Tehát a szívbarátnak hirdetett margarin a szív egyik legnagyobb ellensége. De nemcsak a szívé, mert Joanna Budwig szerint a margarin rákkeltő hatású, és felelős a II. típusú cukorbetegségért is. Nem csoda, hogy a zsiradékot (szalonnát) „kedvelő” egerek a margarinhoz nem nyúlnak, mert érzékelik, hogy az nem étel.

A margarinok gyártásához azonban nem feltétlenül szükséges a káros hidrogénezett olajok felhasználása, mert a gyártók döntik el, üzletpolitikájuktól vezérelve, hogy milyen zsiradékot alkalmaznak. A jó minőségűnek tartott és drága margarinok állítólag nem tartalmaznak hidrogénezett növényi olajokat. Ezeket elsősorban kókuszszírból készítik. Csakhogy akkor már sokkal inkább a jótékony, hidegen sajtolt kókuszszírt vagy szűz kókusz olajat kell használni, mindenféle margarinszerű kutyulmány nélkül, mert így biztos kifejti áldásos hatásait: megelőzi a szív és érrendszeri betegségeket, erősíti az immunrendszert, gomba, baktérium és vírusölő, stb. Bár a köztudatban hosszú ideig feketelistára került az amerikai szójababrók rosszvoltából, akiknek az érdekeit veszélyeztette és veszélyezteti e kitűnő hatású, gyógy táplálék. Egy baja van csupán, hogy a kispénzű embereknek elérhetetlen. Így néptápláléknak marad a rendkívül összetett és ter-

mészetellenes élelmiszer-vegyipari folyamatban készített kétes értékű margarin. Vele szemben pedig ott van, a korábban a jólét szimbólumának számító, de a kókuszvajtól némileg olcsóbb, s már az ókorban is használt, jó öreg vaj, amihez nem kell tucatnyi cifra művelet és nem igényel veszélyesebbnél veszélyesebb, kémiai úton előállított szereket sem, hogy ehetővé váljon, mert az mindössze valódi tejből készül, köpülés útján. Ilyen egyszerű ez! A vaj adalékanyagokat nem, de zsírban oldódó vitaminokat (A, D, E) és rákellenes hatású linolsavat annál inkább tartalmaz. Könnyen emészthető, mert olyan zsírsavak is vannak benne, amelyek a felszívódási zavarok mellett is hasznosulnak, ezért gyomorbetegék és idősek is fogyaszthatják. Mivel ez az értékes élelmiszer könnyen romlik, ezért sózással, derítéssel (a felforralt vajat alacsony hőfokon (90°) addig hevítik, amíg elpárolog belőle a romlandóságért felelős maradék víztartalom), vagy mélyhűtéssel tartósítják. A derített vaj, amit Indiában ghinek neveznek, mi-felénk pedig jászvajnak, jobban bírja a sütést is.

Kencemente

Azok, akik nem engedhetik meg maguknak még a vajat sem, ehetnek zsíros kenyeret. Ehetnének, ha lenne valódi zsír és valódi kenyér, mert, amit ma e néven forgalmaznak, ugyanis nem az.

Így hát előbb nézzük csak miből készül a mai disznózsír! Disznó szalonnából. Csakhogy a mai disznó nem szabadtartásban és makkon hízott, hanem tápnak nevezett kitudja min. Emellett, hogy a kitudja mi, ne okozzon a levágásig nagyobb galibát és gyorsan elérje a vágósúlyt, kap még ezt azt, leginkább nem tudni mit, de úgy hírlik főleg antibiotikumot és különböző növekedésserkentőt. Ezek gyártástechnológiai titkok, amit nem osztanak meg veled, mert, vélik, nem rád tartozik. A cél, hogy a disznó minél előbb minden gond nélkül meghízzon. Minél rövidebb idő alatt, minél nagyobb vágósúlyt produkálni, minél nagyobb haszonnal. S ha megveszed e minél gazdaságosabb pénzpiaci terméket, sajnos azt kell mondjam: meg is érdemled! Tudom, a pénzhíány is közrejátszik ebben, de magad választottál magadnak olyan főkolompot, aki mindig félreveri a harangot, amire hivatkozva aztán semmit sem oszt vissza neked. Ám, ha nem veszel

részt a Mozgatók gyilkos játékaiban, akkor azt mondom, Te arra születél, hogy tégy eme embertelen rendszer ellen, a tehetséged szerint. Egyébként meg pechhed van.

A fentiekkel kapcsolatban pedig egyvalamit jól vess az eszedbe, és gondold át! A mai disznó, és a legtöbb állat, nem a saját szervezeti felépítése megkívánta élelemhez jut. Amennyiben takarmánymagokkal, gabonákkal etetik a disznókat, ők már akkor is egészségtelenül táplálkoznak. Egyfelől, mert a takarmánymag madáreledel, másfelől e magok, magvédelmi okokból (nehogy idő előtt kicsírázzanak) természetes méreganyagokat tartalmaznak, melyet csak forrázással és utána legalább egynapos áztatással szüntethetünk meg, de nem teljesen. Egy másik még súlyosabb probléma, hogy a takarmánymagok különösen gombafertőzöttek lehetnek (de az emberi élelmézésre szántak is), amitől képtelenség a magot megszabadítani. Tehát egy szerre többféle káros anyag kerül a hízódisznó emésztőrendszerébe. S hogy ezt kivédjék, már, ahol erre odafigyelnek, ott különféle vegyszereket vetnek be mentesítésre. Vagyis csöbörből vödörbe kerülsz vele. Így a hús íze és minősége mindig attól függ, mivel etették. De a mai körülmények között tartott és etetett állatoknál, valódi állat- illetve itt most jelesül: disznóhúsról már ne is álmodozz! Például egy ötven évvel ezelőtti hús minősége, íze, és tápanyagtartalma össze nem hasonlítható a maival. (De az ötven évvel ezelőtti sem a száz évvel korábbival.) Ám javíthatsz valamit ezen – vagy akár sokat is, attól függően, hogy milyen körülmények között hizlalták –, ha nem nagyüzemben nevelt disznó húsát veszed.

Ezek miatt, a zsírnak szánt zsírszalonna sem az már, ami régebben volt, de, még mindig különb az abból kisült zsír, mint a bolti. Ezért magad készíted el úgy, hogy összeaprítva tűzön kisütöd. Tehetnél bele tejet, hogy a tepertője szebb legyen, de nem teszel, mert neked a színezés nem érhet meg annyit, már pusztán azért sem, mert a mai kereskedelmi forgalomban lévő tej számtalan veszélyt rejt magában. Frank Aram Oski neves gyermekgyógyász szerint a tej számtalan emésztő-, szív- és érrendszeri problémát valamint vérszegénységet, légúti- és nőgyógyászati betegséget okoz, elősegíti a csonttrikulást, a fogromlást, a meszesedést, a vesekő képződést. Számos, az emberi szervezet számára más táplálékból származó fontos ásványi anyagot

megköt, gátolva vele a felszívódásukat. A tejbe kerülő tucatszámú idegen anyag a gennytól a rovarirtószerig, a hozamfokozó és növekedést serkentő anyagok, antibiotikumok és hormonok számtalan egyéb betegséget és a tejet nem fogyasztók körében elképzelhetetlen elváltozásokat okozhatnak.

Tehát ez a zsiradék, így magában, tej és minden tartósító anyag nélkül, valamikor egész évig kitartott a száraz és hűvös kamrában, hiszen a zsír (az olaj is) önmagában egy konzerváló hatású szer. Amiben régente például sült húst tároltak. Az üzletben forgalmazott zsír erre miért nem képes? A tetejébe a legtöbbjében a bélzsiradék is be van olvasztva, ezért a bélsár szaga és íze érződik rajta, hacsak nem nyomják el nátrium-glutamáttal, de minden zsiradékba tesznek valamilyen tartósítót. Például butil-hidroxi-toluolt (E321), ami károsítja az immunrendszert, a pajzsmirigyet és a májat, emellett egy veszedelmes rákkeltő anyag, ezért az emberibb országokban, mint például Japán, Svédország, Ausztria, betiltották azt, sőt még a lebecsült Romániában is!

Mi ez, ha nem tudatos népirtás?!

Zsurmabufta⁹²

A zsíros kenyér másik összetevője, a legalapvetőbbnek tekintett élelmiszer, a kenyér. Sajnos a mai kenyér különösképpen része a burkolt és lassú népirtásnak. Egyfelől, mert alapból egy nemcsak teljesen értéktelen finomított gabonaszemből készül, hanem e csupasz fehér por számtalan olyan alkotót rejt magában, amely önmagában egy jelentős egészségügyi kockázat. Sajnos a teljes kiőrlésűekkel még más baj is van, mert a magház tartalmazza a magvédő méreganyagokat meg az esetleges gabonagombákat. A tetejébe, a korpa megemésztése értékes tápanyagokat rabol el a szervezettől.⁹³

Az, amit én kenyérnek nevezek, az már évtizedek óta nem is létezik, de van helyette egy, legalább negyven-ötven, de lehet, akár kétszázféle anyagból készített, kenyérnek látszó rakásnyi méreg és hulladékhalmoz. Ugyanis a valódi kenyeret mindösszesen három összetevő

⁹² hulladékenyér

⁹³ Bővebb információ a megadott irodalmak segítségével. Pl. Szendi Gábor.

alkotja: liszt, víz és só. Egész pontosan igazi, gomba, vegyszer, műtrágya és génmanipulációtól mentes, teljes értékű liszt (ilyen elsősorban a tönköly), méreganyagoktól mentes (klór, fluor és egyebek), nem vezetékezett, tiszta kútból kihúzott, valódi ivóvíz; és káliummentes, hamisítatlan „piszkos” és nem finomított konyhasó, azaz „szennyezett” nátrium klorid. E valódi kenyeret – s ez rendkívül lényeges! – nem élesztő, hanem kovász keleszti, amely szintén csak valódi lisztből és valódi ivóvízből áll. E kenyér beszerzésére ma már szinte senkinek sincs módja, mert hiába vesz valaki „házi kenyeret” egy pékségben, az még, ha drága is, nem valódi kenyér! (Egyébként már az is önmagáért beszél, hogy sok sütőde látványpékségnek nevezi magát.) Ám a legolcsóbban megvehető kenyérnek látszó látványtermékek, a legegészségtelenebbek, mert bennük vannak azok a lisztfinomságúra őrölt tömeggyarapító hulladék anyagok (toll, gyapot, növényi szárazak és a kitudja mik), amelyek a kenyeret olcsóvá teszik. Csakhogy, már emiatt is, különféle vegyszereket kell adni hozzá, hogy a kenyér látszata megmaradjon. Az ehetőség és az íz, meg már a „csodás” nátrium-glutamáttal könnyen megoldható, hisz az, még a fekáliát is ehetővé varázsolja, s ugyan valódi kenyér ízt produkálni nem képes, de az már nem is fontos, hisz a valódi kenyér ízére már csupán a legöregebbek emlékeznek, vagy már azok sem. Elkészíteni pedig még kevesebben tudják, már csak az alapanyagok minőségtelensége miatt sem.

Kolbitang

Így minél szegényebb valaki, annál inkább, még csak mosléknak sem nevezhető valamivel próbálhatja éhét csillapítani, mert minél olcsóbb „élelemnek” látszó valamit vásárol, annál több, nem moslék, hanem méreganyag van benne. A moslékot ugyanis egykor nem méregnek tekintették, hanem egy olyan, nem romlott ételmaradéknak, amin a szegény ember malacai, más takarmány mellett, felhíztak és a maihoz képest sokkal egészségesebb és összehasonlíthatatlanul jobb ízű ételmezt adtak.

Azért mondom, hogy a maihoz képest, mert miként azt fentebb már említettem, az állatok, köztük a disznók is, eredetileg kinn legeltek,

ők főként a makkosban, és az volt a táplálékuk, amit ott összeettek. Nem toxinokkal agyonterhelt, gombafertőzött⁹⁴, vagy agyon vegyszerezett, és nem génmanipulált gabona, s ki tudja milyen minőségű egyéb mezőgazdasági hulladék volt az eledelük, és nem kaptak különleges „étrend kiegészítő” antibiotikumokat, nyugtatókat és növekedésserkentő szteroidokat sem, és még ki tudja mi mindent nem, ami azután a hús minőségében is óhatatlanul megjelent, és megjelenik.

Mégis a maihoz képest ezek, a még moslékkal is etetett és takarmányon hizlalt állatok húsa is, egészen más volt. A mai húsnak mondott valamihez képest még az is hús volt, valódi, bár nem az eredeti, amelynek az ízet ma már talán senki sem ismeri.

Így az abból készült töltelékek is azok voltak, amit a nevük takart. A párizsi, párizsi volt, párizsi illattal és ízzel. Ma a jó drágán árusított, nagy víztartalmú, hagyományos párizsinak mondott termék, köszönő viszonyban sincs az eredetivel. (Sajnos a maiaknak erről már fogalmuk sincsen, hisz megszokták a gyilkos nátrium-glutamát keltette ízeket.) A valódi párizsi nem volt összekeverhető más vörösáruval sem. A szafaládé íze sem volt azonos, sem a krinolin, sem a virsli, sem a párizsi ízével. A valódi húsból készült kolbász is kolbász volt, és nem egy trutymó, amit manapság a középkategóriás, vagyis nem a legszegényebb fogyasztóknak felkínálnak. Ugyanis a valódi kolbász száz százaléka, ízlés szerint fűszerezett, zsírtartalmában változó sertés- és marhahúsból készült. A közönséges konyhasó, az, amelyik még nátrium kloridból állt, illetve valamely keményfa hideg füstje konzerválta, akár az idők végezetéig, s nem faecet (műfüst) vagy a ki tudja milyen fának a rákkeltő forró kaminja. Nem volt szükség hozzá különféle ízfokozókra, stabilizátorokra és tartósítókra sem. Nem kellett vákuumfóliában vagy hűtőben tartani, nehogy idő előtt, az eladás előtt, elrothadjon.

Ezzel szemben – másik állatorvosi lovunknak – egy mai alsó-középkategóriás (1.600 forintos) lángolt vagy füstölt félszszáraz kolbásznak csak mintegy a hatvan százalék hús. A fennmaradó negyven százalék sertés húsfehérje, ipari szalonna, sertésbőrke, burgonyakeményítő, étkezési só, szőlőcukor, fűszerek, színezék: paprikakivonat;

94 deoxynivalenol, zearalenon, fumonisin B1, aflatoxin B1, ochratoxin A, tenauzonsav, stb.

savanyúságot szabályozó anyagok: glukono-delta-lakton, nátrium-acetátok; ízfokozó: nátrium-glutamát; stabilizátor: nátrium-alginát, polifoszfátok; tartósítószer: nátrium nitrit; antioxidáns: nátrium-(D-eritro-aszkorbát)... És még ki tudja mi nem?

A furcsaságok sorát a húsfehérje kezdi. Ha van benne hús és szalonna, akkor a húsfehérje miért kerül bele, és vajon mi lehet az? Csak nem valami burkolt glutamát féle? Persze, mi már azt is tudjuk, hogy a húsfehérje a hús manipulálhatósága miatt kerül bele, amit viszont a gazdaságosság mozgat. Vagyis csak így tudnak előállítani, elfogadható árú, középkategóriás terméket.

Eszembe jut erről a férgekől, rovarokból, sőt a fekáliából(!) kivont fehérjék és húсок szép új világa, mert bármily hihetetlen, mégis a mai valóság az, hogy korunk semmitől vissza nem riadó „táplálkozástudományi” ilyen és hasonló forrásokat is keresnek az emberiség etetésére, a mind nagyobb mérvű éhezés megfékezésére ürügyén.⁹⁵ Sőt az ENSZ Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezete a fejlődő országok korgó gyomrú milliárdjait már intimálták⁹⁶, hogy egyenek rovarokat, mert a szakértők szerint a rovarok nagyon táplálók. Miközben nehezményezik azt, hogy a fejlett országok lakói előítéletesek a rovarok fogyasztásával szemben, ezért őket még nem szőlították fel semmire sem.

Nem bizony! Hanem olyan feltételeket teremtenek, amelyek majd rávezetik őket is a rovarézésre, hacsak nem akarnak vegetábiáliakon⁹⁷ élni.

A kérdés csak az, hogy a javaslok miért nem rovarokkal kényeztetik a saját ízlelőbimbóikat? A példaadásban talán nem nekik kellene élen járni? A szerencsétlensorsúakat pedig nem kell felszólítani és biztatni semmire sem, mert körükben az éhség oly nagy úr, hogy már rég rávezette őket e kitűnőnek vélt falatokkal való éhségcsillapításra...

A sertésbőrke, a burgonyakeményítő, szőlőcukor, a színezék, a savanyúságszabályozó, mint kolbásztartozék egyenesen elképesztő! A bőrke sajt-, májas- és hurkaalap, ha már nem készül belőle kesztyű vagy lábbeli. Persze a kolbászban olcsó tömeget képez, csakúgy, mint

⁹⁵ <http://bit.ly/jImmu2>

⁹⁶ felszólították

⁹⁷ növényi táplálékon

a burgonyakeményítő, amely megköti a vizet is. Vagyis nemcsak a kolbász súlyát gyarapítja, hanem megakadályozza azt is, hogy míg el nem adják, napról napra ne legyen könnyebb. A szőlőcukor már attól gyanús, hogy miért e drágaságot tesz bele, az olcsó mezei cukor helyett, az aszpartám filléres előállítási áráról már nem is beszélek! A szőlőcukor (cukor, amire még visszatérek) egyébként színezi a met-szésfelületet, de akkor minek bele még külön színezőanyag is, a ki tudja minő, szintetikus paprikakivonat? Egyáltalán, miért kell színezni a kolbászt, amikor annak megvan a maga jellegzetes színe? (Persze, e nélkül idővel elszürkülne, s hogy ez ne a vásárlás előtt következzon be, maradandóbban kell tetszetőssé tenni.) A mesterséges színezékek⁹⁸ élenjárnak a rákkeltésben, de itt csak egy vérlázító példát hozok fel: Míg a piros 3 jelű színezék pajzsmirigy rákot okoz és használatát betiltották a kozmetikumokban, addig az élelmiszerekben még engedélyezve van. Ez a szörnyállam szempontjából dicséretes, a gyártót pedig csak egy dolog érdekli, hogy a portékája ettől még tetszetősebb és még kapósabb legyen, hogy mihamarabb megvegyék! Igen megvegyék, hogy megegyék a némely országban tiltólistán lévő „ártalmatlan” színezéket is, és mindazt, ami ilyen-olyan szándékkal e közkedvelt töltelékárúban még benne van. A savanyúságszabályozó sem azért került bele, mert a kolbászgyártók nem tudják, hogy készítményük nem savanyúság, és az nem való oda, hanem mert hivatalosan, és formailag, egy kolbász, amit péháilag is stabilizálniuk kell, nehogy az idő megsavanyítsa, és labilitása megingassa a maffiahatalmat. E savanyúságszabályozók, a Gazda öröme, károsan befolyásolják a szervezet kalcium anyagcseréjét, megakadályozhatják a szervezet kalcium felvételét, és kedvezőtlenül befolyásolhatják a gyermekek nyugalmát és kiegyensúlyozottságát (hiperaktivitás). A savanyúságszabályozó glukono-delta-lakton a testünkben cukorrá bomlik, amivel a szervezet, korunkban vészesen magas cukorterhelésre tesz még egy lapáttal. A cukorban nemcsak az a félelmetes, hogy egy méreganyag, egy rákkeltő, immunrendszer-romboló alattomos gyilkos, amely hetvennyolcféle (!) módon rombolja az egészséget, amikor a testünkbe jutva megakadályozza a szervezet méregtelenedését és

98 Általában kőolajból, fagyállóból és ammóniából készült szintetikus petrol-kémiai vegyületek.

megfosztja a létfontosságú vitaminoktól és ásványi anyagoktól, hanem egy függőséget okozó drog is. Emiatt száz éve még kizárólag a patikában forgalmazták, kis porciókban. A régiek ugyanis csak természetes édesítőszereket használtak, gyümölcsöt és mézet.

Itt említendők a mesterséges édesítőszerek⁹⁹, a fő sejtfullasztó és mutáttató vegyületeket. Édes ízük trójai falóként csapják be a szervezetet és teszik azt nemcsak beteggé, hanem függővé is.

Az aszpartámot kiemelt veszélyessége folytán külön is meg kell említenem. A népcsökkentési politika egyik csodaszere, a nátrium-glutamáttal egyetemben. Felfedezése után az amerikai Gyógyszerellenőrző Hivatal (FDA) nem engedélyezi a forgalmazását, mert egy súlyos idegméreg, karcinogén, vakságot, veseeléaállást és halált okozhat. Majd amikor Ronald Reagan elnök színre lép, leváltják az FDA vezetőjét, s az új seprű rögvést „hódító” útjára engedi. Az amerikai légügyi hatóságok azonban ennek ellenére sem engedélyezik pilótáiknak, még akár egyetlen aszpartámos rágógumi elfogyasztását sem, arra hivatkozva, hogy az súlyos látászavart vagy epilepsziás rohamot okozhat, akár egyik pillanatról a másikra.

A másik savanyúságszabályozó a nátrium-acetát nemcsak a pH-értéket és a szervezet hőháztartását befolyásolja, hanem egy ízfokozó is, hogy minél többet falj! abból, amiben benne van. Emellett egy olcsó konzerválószer is. De akkor minek még bele más ízfokozó és tartósítószer? Talán mert az egyébként ehetetlen ízű valamiknek, ízt és szagot kölcsönözzenek, amivel elnyomhatják a rossz ízeket, ami már csak azért is öröndetes, nekik, mert az, egy egyébként eladhatatlan portékát, így eladhatóvá teszik. Vagyis a Trutymóból egy kapós Trutyettát varázsolnak. Ám e szereket, a könnyebb kezelhetőségért, számos más anyaggal is vegyítik, emiatt még több kemikát juttatnak a gyártmányaikba. S az eredmény: szaporodási zavarok és tanulási nehézségek. Tehát ne szaporodj és ne legyen eszed, hogy ne lehessen belőled egy értelmes ember, olyan, amilyennek eredetileg a Jóisten megteremtett, mert akkor könnyebben átláthatsz a stexaszi mocskos szitán! A nátrium-glutamátról a párizsinál már volt szó, így erre itt nem térek ki.

99 Aceszulfám-K, NaturaSweet, szacharin, szukralóz, szorbit [oltóanyag összetevő is], Truvia, stb.

A stabilizátorok sűrítenek, zselésítenek, és emulgeálnak, azaz lehetővé teszik, az egyébként egymással nem vegyíthető anyagok (pl. víz és a zsír) összekeverését, úgy, hogy stabilizálják a keverék állagát. Mivel megkötik a vizet, amelyből nagy mennyiséget tudnak megtartani, így lehet vízzel „sűríteni” és nehezíteni a tölteléket, hisz a víz még ehhez elég olcsó. Az emulgeátorok biológiai rendszerekben feletébb hatékonyak, ezért használatuk nagy óvatosságot igényel. Megváltoztatják a sejtmembrán áteresztőképességét, miáltal a káros anyagok számára átjárhatóvá teszik azt. A nátrium-alginátot (E401) veszélytelennek tartják, ám a vele kapcsolatos vizsgálatok is nagyon hiányosak, és legtöbbször maguk az előállítók készítik azokat. A végbélben bomlik el, nagyobb mennyiségben gátolja a kalcium, a vas és más nyomelemek felvételét. A polifoszfát stabilizátorok (E452) megzavarhatják az anyagcserefolyamatokat, hormonális szinten is.

A nátrium nitrit hatásáról fentebb már szót ejtettünk.

Az állatorvosi lovunk ugyan nem tartalmazza, de előszeretettel használt tartósítószer a nátrium-benzoát (E211) is: ez a tűzijátéknál is felhasznált vegyi anyag lehetetlenné teszi a baktériumok és gombák szaporodását, de csak savas közegben tudja hatását kifejteni, ezért többnyire csak savanyú alapú tartósított termékekben¹⁰⁰ használatos alattomos gyilkos. Károsítja a DNS-t, aktív sejtelhalást okoz, ami idegrendszeri károsodáshoz vezet. A Parkinson-kórral és a hiperaktivitással is összefüggésbe hozzák. Mégis annyira természetes vegyszernek tekintik e rákkeltő benzolszármazékot, hogy még a „természetes” élelmiszerek címkéjén is szerepel. Tehát látszólag itt is azért használják, mert ilyen és ilyen előnye van, de a hátránya a lényeg, mert az pusztítóbb. Régen nem volt ezekre szükség, mert az alapos sózás, füstölés, savanyítás, dunsztolás stb. megoldotta azokat a problémákat, amelyekre hivatkozva ma minden szinten és folyamatosan mérgeznek Téged. Ha annyira egészséges, akkor a kutya és macskaledelből a nátrium-benzoátot miért tiltották ki?

100 savanyúságok, saláták, gyümölcslevek, szószok

Lombikshó

A nagy kérdés ezek után már csak az, tényleg azért kerülnek bele ezek a lombikban készült szintetikus adalékok a kolbászba s az egyéb „élelmiszerekbe”, hogy ott valóban a javadat szolgálják?

Akkor, amikor e mérgező szerek, elfogyasztva, megfosztják a sejteket az oxigéntől és a tápanyagoktól, ami a sejtek mutációját előidézve, tökéletes tápja lesz a rák kifejlődésének.

A sejtek életét és gyarapodását az oxigén biztosítja. Az adalékok szinte szó szerint megfojtják azokat. Egy tápanyagtól fosztott sejttől csoda lenne, ha egészségesen tudna működni, ezért miért is lepődnél meg, ha a szervezet erejétől függően, előbb-utóbb leterít majd valamilyen kórság.

Természetesen a fentieket az illetéktelen illetékesek nemcsak megkérdőjelezik, hanem el is tagadják, ha tehetik. Magyarázat persze, ha kell, mindenre van, és ez benne a sátáni, mert, akik nem elég éberek és nem néznek a dolgok mögé, nem látják a hazug világ valóságát. Azoknak hazudhatnak „*reggel, délben, meg este*” meg bármikor, az elérendő cél érdekében.

Gyakran azzal is védekeznek, hogy e szerek némelyike a természetben is előforduló természetes anyag. Ennek csak az a szépséghibája, hogy ezen anyagokat viszont mesterségesen állítják elő. És a kettő nagyon nem ugyanaz! Olyan ez, mint a kőolajból készült málnaszörp, ami ugyan hasonlíthat a málna ízére, de semmi köze nincs a valódi málnából készített termékhez. Ezért bár hihetőnek tűnik, de mégis sánta minden érvelésük. És a nagy kérdés az, miért sánta?

Vízrí

Égvíz

Az ősi tanítások szerint a Fény megszüli a vonzást (az oxigént) meg a taszítást (a hidrogént), hogy lég nemükben egyesülve, s meggyuladva, tüzet keltsenek, amely átalakítja őket égi (szellemi) és földi (anyagi) vízzé, s azóta az Ég a Földdel a vízen át érintkezik.

Így vált a víz közvetítő közeggé, s az élet szimbólumává, az emberi létezését alapvetően meghatározó öt elem (napsugár, levegő, víz, talaj, táplálék) egyikévé.

Az égből érkező, örök körfolyamatban lévő víz termékenyít, táplál és fenntartja az életet. Ennélfogva az embernek is teremtője, táplálója és életének fenntartója.

A víz nemcsak alkotód és éltető, hanem ebből következően a szervezet működésének egyik legfontosabb mozgatója. Tápanyagokat szállít a sejtekhez és salakanyagokat, mérgeket mos ki a sejtekből, optimalizálja a test tisztulási tevékenységét; segíti az összes anyagcserefolyamatot, az emésztést, a vesék működését; megakadályozza a gyomor elsavasodását; erősíti az immunrendszert, a szívet és a keringést; aktiválja az idegrendszert és csökkenti a stressz hajlamot; növeli a koncentráló- és teljesítő képességet; ápolja és fiatalon tartja a bőrt, megőrzi frissességét és rugalmasságát; hajlékonnyá teszi az ízületeket; párásítja a belélegzett levegőt, verejtékezéssel segíti a testhőmérséklet szabályozását; rugalmas védőburkot alkot a legfontosabb szervek körül; megvéd a kozmikus és egyéb sugárzástól, s egyben tárolja azokat; szabályozza a sejtek elektron- és protonszintjét, és a többi, és a többi.

Lévíz

A víz alatt mi természetesen az éltető, s nem a különféle módon elszennyezett, káoszba döntő vizet értjük. Ama vizet, melynek minden cseppje az Ég, a Természet Áldása. Ama vizet, amelyet „pogány” eleid „szentként” tiszteltek, mert az élet forrásának tekintették, s amely víztiszteletnek a mai napig nyomai megtalálhatóak a magyarság hagyományaiban. Például a húsvéti termékenységvarázslásban, a locsolásban.

Csángó testvéreid azt is tudni vélik, hogy amikor eljő a világ vége kiszáradnak a kutak, s csak az Antikrisztusnak lesz vize, mellyel az embereket magához fogja csábítani. S mintha csak efelé haladna a világ, még átvitt értelemben is!

Becslések szerint a földfelszín hetvenegy százalékát kitevő víznek mindössze két és fél százaléka édesvíz, zömében gleccserekbe fagyva.

A maradék, mintegy fél százalék (kb. 8 km³) elenyésző hányada a légkörben szennyeződik, a többi (3%) a felszíni vizekben (folyók, tavak). A döntő része (97%) azonban a felszín alatt található, különböző mélységekben, a talaj vagy a kőzet szennyezésétől különböző mértékben terhelten.

A „kulturált” Európában, és Magyarföldön is, az elszennyezett vizeket a folyókba engedik, majd e különös újkori pancsot azután – ivóvíz céljára – különféle szűrők és vegyszerek (klór, fluor) segítségével, vagy sugárkezeléssel, „újrahasznosítanak”. Az így kezelt fluidum (cseppfolyós anyag) később ismét a folyóban köt ki. Egy olyan hosszú folyamtnál, mint a Duna, ez többszörösen is megtörténik. Vagyis az alsóbb szakaszokon egyre szennyezettebb folyományt hasznosítanak újra meg újra, ivóvíz céljára.

Ma a Földön emberek milliárdjainak nincs elegendő egészséges ivóvize. Évente milliók halnak meg fertőzött ivóvíz miatt. Újmagyarmatországon papíron – mint minden másban is – minden a legnagyobb rendben. A hivatalos Magyar Szabvány a víz minőségének mérésére a környezetben található százezernél is többféle szennyeződés közül mindössze hatvannégy paraméter vizsgálatát írja elő, melyből valójában csupán tizenegyet mérnek rendszeresen.¹⁰¹ Ennek ellenére a vízminták harmada, még így is, egészségre ártalmas anyagokat tartalmaz!

Mi lenne, ha mind a hatvannégy paramétert vizsgálnák?!

És a százezret...?

Ezért aztán az sem csoda, hogy rendszeresek az ivóvízbotrányok.¹⁰²

A kárpáti ivóvízkészletek veszélyeztetettsége Európa élvonalába tartozik. A mellőzött tudósok a vezetékes víz fogyasztását veszélyesnek, vagy aggályosnak minősítik. Ám az illetéktelen illetékesek szerint a csapvíz biztonsággal fogyasztható, mert „*A víz az első számú élelmiszerünk, ezért csak szigorú minőségellenőrzések után érkezik meg a felhasználási helyekre.*”

A vízszolgáltatókat kormányrendelet kötelezi az ivóvízzel szemben támasztott követelmények határértékeinek betartására. Sőt az Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálat szakemberei is rendszere-

¹⁰¹ Az EU direktíva huszonötöt ajánl.

¹⁰² Balatonfüred, Dunabogdány, Esztergom, Miskolc, Szekszárd, stb.

sen vizsgálják az ivóvíz minőségét. „A csapvizet tehát bátran ihatjuk: tiszta, egészséges, ellenőrzött.” Ezért aztán a kitermelt vizekben – a vízszolgáltatók saját méréseik alapján (!) – rendszeresen kimutatják, hogy mind a tizenegy paraméter határértéken aluli. Sőt a vízben található anyagok pozitív tulajdonságait is felsorolják, hogy mi minél elégedettebbek legyünk.

No, akkor nyugodtan fordulhatsz a másik oldaladra!

Csakhogynem ott bizony fordulhat ama tény, hogy a vízminőségi adatokat, nem egy mindenkitől független laboratóriumtól kapod meg, hanem a vízszolgáltatásban gazdasági megfontolásból érdekelt féltől, akit persze papíron, szigorúan ellenőriz (évente talán egyszer!) a – tapasztalatok igazolta – ukázra vagy csengő ércre könnyen kacsintóképes hatósági illetékes. S e különös furdancs akkor bök beléd még egy jó nagyot – nyugodt álmodat végleg elvesztve – amikor egy számvevőszéki jelentés vetül elé, amelyben az olvasható, hogy **a vízszolgáltatók „az üzemeltetési költségeik csökkentésére törekedve a vízellátás biztonságát és a víz minőségét veszélyeztetik...**

A vízművek felügyelete a KHVM-hez (Közlekedési Hírközlési és Vízügyi Minisztérium) tartozik, a KHVM-nek viszont, csakúgy, mint az ÁNTSZ-nek (amennyiben közvetlen egészségkárosító hatást állapítanak meg az ivóvízben) nincs szankcionálási, felelősségrevonási jogköre...(!!!)

A vízmintavételek, a vizsgálatok száma anyagi okok miatt évről-évre csökken...

Az ÁNTSZ adatai a vízminőség romló tendenciáját mutatják...

A vízművek által szolgáltatott víz minősége számos paraméterben nem felel meg a magyar szabványnak és messze elmarad az EU, valamint a WHO direktíváitól...

Az abszolút védettnak hitt nagymélységű vízműutak vizében is kimutattak olyan szennyeződést, mely a felülről történő beszivárgás következménye...¹⁰³

¹⁰³ Az Állami Számvevőszék 1997. októberi jelentése.

E felülről történt beszivárgás döntő hányada a mezőgazdaság által használt vegyszerek és műtrágyák használatából ered. De a mélyebb rétegekben a víz szennyeződhet az ott található ásványok és különféle vegyületek jelenléte miatt is. Lásd itt elsősorban az arzén problémát!

Arzenália

A görögök vakmerő arzenikosza, az arzén, eredeti magyar nevén, mireny, ma légykő, a földkéregben egy természetes, de rendkívül mérgező anyag, egy félfém, amely Magyarországon főként az ártéri üledékekben (Dél-Alföld) halmozódott fel. S ma (2011) az ország több mint 300 településén, legalább egymillió ember ivóvízkészletét érinti és az életet is veszélyeztetve, szennyezi. (S ez csak az arzén! A többi „kevésbé” súlyos természetes szennyezőkre, mint például a bór itt nem térünk ki.)

Az arzén az egyetlen olyan természetes anyag, amelynek rákkeltő hatása egyértelműen bizonyított, s melyet a Nemzetközi Rákkutatási Ügynökség (IARC) első csoportú humán rákkeltő anyagnak minősített. Igazoltan bőr-, gyomor-, hólyag-, máj-, tüdő-, vastagbél- és veserákot okoz. Ám már az egészen kis mennyiségű szerves arzén is megzavarja a sejti anyagcsere-folyamatokat, és főként az emésztő-rendszert, az idegrendszert és a csontvelőt támadja meg. Különböző bőrelváltozásokat, szív- és keringési problémákat, perifériás és központi idegrendszeri zavarokat, fejlődési rendellenességeket, máj-, vese- és cukorbetegséget indukálhat.

E káros hatások legtöbbször csak hosszú évek múltán jelentkeznek, például úgy is, hogy az érintett körben élők között sok a degenerált, vagy az alacsony intelligenciájú, buta, gyenge képességű vagy beteges, gyenge fizikumú ember. Netán agresszív, vagy bármi más, nem látványos egészségügyi vagy jellembeli, személyiségbeli eltérés észlelhető náluk. Az agy, s különösen a fejlődő gyermeki agy, nagyon érzékeny a mérgező anyagokra. Ami azután alacsony IQ-ban, vagy serdülő- és fiatalkori daganatos megbetegedésekben nyilvánulhat meg.

A 2011-es adatok szerint a Magyarországon vizsgált ivóvíz harmadik részét a WHO Nemzetközi Ivóvíz Szab-

vány arzénhatárérték követelményének, amely 2003. december 25-i hatállyal minden tagállamra kötelezően tíz mikrogramm literenként. És csak azért nem kevesebb, mert az ettől alacsonyabb érték kiszabása technikai és pénzügyi nehézségekbe ütközik! Holott a legújabb vizsgálatok alapján hosszútávon már a literenkénti 0.17 mikrogramm arzén is rákkeltő lehet! Ezért az USA Tudományos Akadémiája arra szólít fel, hogy az arzénkoncentrációt a lehető legalacsonyabbra kell leszorítani! Vagyis nincs biztonságos arzénbevitel, mert a legkisebb mennyiség is, hosszú távon káros lehet, mivel a vízben található szervesetlen arzén a szervezetben felhalmozódik – a szerves arzénnal ellentétben, mely nagyobb mértékben elsősorban a halakban található. Tehát az egészen kis tételek is, az időben előrehaladva megsokszorozódnak, és így okozzák a bajt. Egyéni érzékenységtől függően.

Az ember – egyszerre bevitt – halálos arzéndózisának alsó határát száz milligrammra becsülik. A csongrádi Eperjesen több mint száz mikrogramm az arzéntartalom! De kiugróan magas az arzéntartalom Hódmezővásárhelyen és Makón is.

Még az ÁNTSZ adatai szerint is, évente háromszáz ember halála hozható összefüggésbe az arzénmérgezéssel. Ők évtizedeken át arzénos vizet ittak.

Ennyi baj láttán mégis folyik a mismásolás és a bagatellizálás, a hivatkozás bármire, sőt, még a jótékony hatását is kimutatják és domborgatják. Csak épp a probléma nincs megoldva, immár tíz éve erre kötelezve! Jóllehet 2008 óta létezik egy – Schremmer László nevéhez kötődő – magyar szabadalom, amely megoldaná e nehézséget, mert a feltaláló gabonapelyva szűrője literenként három(!) mikrogrammra csökkenti a víz arzéntartalmát. A korábbi méregdrága berendezésekhez képest a pelyvaszűrő víztisztító berendezés olcsó, sorozatgyártásra érett, a vízmű rendszerbe könnyen integrálható. E víztisztító konténer egy ezerhatszáz fős település ivóvízellátására alkalmas, s bárhol könnyen és gyorsan telepíthető. Mégsem történik érdemben semmi. Miért?

Az EU már három határidőt is adott (2006., 2009. és 2012.), de a szemfényvesztő pótcselekvéseken, meg a félrevezető nyilatkozatokon kívül (pl. a 2015-ig kapott újabb határidő hazugsága), mégsem történik semmi. Miért?

Mire lehet itt gondolni, ha nem a szándékosságra?

A huszonegyedik században lajtos kocsin osztanak, tiszta víznek mondott rendkívül fém ízű, ki tudja milyen összetételű folyadékot, arzénos víz helyett.

Hát azt is igyák azok életfogytig, akik erre kényszerítik az „ivóvízüiknek” kiszolgáltatót embereket! Akik a tetejébe még ezért a gyilkosan mérgező vízért horribilis vízdíjat is követelnek.

S vajon mi van e vérlázító vízügyi politika mögött, ha nem a népir-tási szándék?

A regnáló rezsimre nem vonatkozik semmilyen törvény! De próbálj Te megszegni egy parányinál is kisebb, rád lőcsölt szabályt, amit ők előírnak Neked. Mondjuk ülj le az út menti parkoló melletti fűbe és fogyaszd el az uzsonnádat, vagy ne legyen nálad az igazolványod, máris ötvenezres bírságot sóznak rád, vagy, ha biciklivel szabálytalanul közlekedsz, fizethetsz akár százötvenezret is!

Ez egy ilyen állam, és olyan, ahol ez a bírság egy közmunkásnak nevezett rabszolgának több, mit három havi bére! Ők meg milliók életével és egészségével játszhatnak büntetlenül, úgy, hogy ezért horribilis pénzeket markolnak fel havonta, vezetés, irányítás címen. Hivatalosan immár tíz éve folyik ez a fajta népirtás, miközben ez idáig 240 milliárd forint folyt el arzénmentesítés címen! S most állítólag, újabb 140 milliárd van erre szánva. Vagyis 380 milliárd forint. Ez is a Te zsebedből! Mint minden más is, abból van kifizetve.

Hány egyedi, kismélységű kutat lehetett volna ennyi pénzért ázni, vagy főzni, amelyekből valaha tiszta iható víz tört föl. S amely vízbázist a kapzsiság mára annyira tönkretett, hogy talán már kivitelezhetetlen. S míg a haszon a Pénzimpériumé, a terhek az egyszerű embereké, vagy pontosabban, a teherhordó barmoké, mert az ország népét olyanok irányítják, akiknek a vezetettek sorsa és élete semmit sem jelent. Ahol senki és semmi sem számít, különösen, ha az emberek egészségéről vagy az életéről van szó. S ezt jó, ha az eszedbe vésed!

Igen, ez a Te úberelhetetlen banditaállamod!

Ám ha a dolgok mélyére nézünk, végül is mindent megérdemelsz! Csak azt kapod, amit abban a bizonyos fülkében beikszeltél a jövőd „javára”. Hisz aki hóhéra bízza magát, az jóra ne számítson! Olyan a kormányod, amilyenre rászolgáltál, amilyet most már öt kanyarban

választottál magadnak. Ami persze nem igazolhatja e pusztító ember-telenséget!

Halvanylé

A stexaszi Vizi kaland azonban itt még korántsem ér véget, mert az érted aggódó langeszű szakértők az ivóvizet egy erős méreggel, a klórral, vagy a régi magyar néven halvannyal fertőtlenítik. Akkor, amikor a halvanyról tudható, hogy egy veszélyes idegméreg, amit az első világháborúban harci gázként vetettek be. Akkor, amikor a klór megtámadja a természetes bélflórát és az emésztőrendszer legfontosabb és leghasznosabb baktériumait. A kártékony baktériumok, vírusok és gombák viszont a nagyobb ellenállóképességük folytán megvédődnek és ellenállóbakká válnak. Akkor, amikor a halvany a vitaminokat is eltünteti a szervezetből, mert azokkal vegyi reakcióba lép. Eloxidálja, és hatástalanítja a jótékony antioxidánsokat. Akkor, amikor kutatások számolnak be arról, hogy a klórozott ivóvíz megterheli az immunrendszert, s szerepe van a cukor- és szívbetegség, valamint a szaporítószervek betegségeinek a kialakulásában. Akkor, amikor a halvanyozott ivóvíz különféle daganatokat¹⁰⁴ okozhat. Robert D. Morris orvos, rákkutató mikrobiológus Kék halál című könyvében azt állítja, hogy, akik negyven évig klóros vizet ittak, vagy abból készítették ételleiket hetven százalékkal nagyobb eséllyel betegszenek meg rákban, mint azok, akik klórmentes tiszta vizet ittak.

Egyenesen felfoghatatlan, miként jut el egy „emberi” elme odáig, hogy egy nyilvánvalóan halálos mérget, ivóvíz fertőtlenítésre használjon! Már a pusztá gondolata az, amely zavaró! S rögvest ama képzet alakul ki egy kívülálló s elmélkedő érintettben, hogy e mögött csak valamilyen hátsó szándék lehet! Ugyanis elképzelhetetlennek tartom, hogy épelméjű emberben az olyan gondolat felmerülését, amely valakit a vízben lévő esetleges baktériumok elpusztítása arra ösztönözzön, hogy egy halálos mérget tegyen a saját ivóvizébe, vagy a gyerekeibe, vagy bárkiébe. Ez csak egy súlyosan beteg vagy egy végtelenül gonosz (esetleg a kettő együttvéve) elme agyszüleménye lehet!

104 (nyelőcső-, gége-, tüdő-, húgyhólyag-, végbélrák)

Így aztán szembesülhetsz azzal, hogy az ivóvizedet nyíltan mérgezik egy halálos méreggel. A lakosság egészségéért aggódó illetéktelen illetékesek megfogalmazása szerint a vízben terjedő járványos megbetegedések és egyéb kórokozók ártalmatlanítására.

A dolgok ilyenén alakulása láttán azonban joggal vélelmezhetjük azt, hogy a bajok elkendőzött szaporítására találták ki a víz klórozását, immár jó száz éve (1907). Sőt 1972. óta az illetékesek azt is tudják, hogy a víz, kisebb-nagyobb mértékben, különböző szerves szennyezőanyagokat tartalmaz, amelyekkel a klór kémiai reakcióba lép, aminek következtében még veszélyesebben mérgező, rákkeltő és mutagén vegyületek keletkeznek, amelyek képesek az emberi génállományt is átírni. E trihalogén-vegyületek¹⁰⁵ a kísérletek szerint maguk is kialakítják, vagy tovább fokozzák az allergiás kórképeket, daganatokat¹⁰⁶ valamint a szív- és érrendszeri betegségeket is.

De e veszedelmes trihalometán szabadul fel a klóros vízből főzéskor is.

A Birminghami Egyetem tanulmánya szerint, amelyben közel négy-százezer kisgyermek egészségügyi adatait elemezték, azok az állapotos asszonyok, akik olyan klóros vizet ittak, amelyben a trihalometán-vegyületek átlagos koncentrációja tartósan meghaladta a literenkénti húsz mikrogrammos értéket, hatvan százalékkal nőtt a veszélye annak, hogy a kisbaba lyukas szívvel (!) születik, és ötven százalékkal annak, hogy farkastorokkal, vagy agyfejlődési anomáliával jön a világra. Egyes becslések szerint Angliában csaknem minden hatodik háztartásban ilyen magas a trihalometán vegyületek szintje.

Az Országos Környezetegészségügyi Intézet (OKI) illetékesek szerint hazánkban a nemzetközi normáknak megfelelően tartalmazhatja a vezetékes víz a klórt és annak különböző szerves származékait. A trihalometán vegyületek megengedett határértéke az Unióban literenként száz mikrogramm. Magyarországon pedig ötven! Holott már az angliai tapasztalatok szerint a húsz mikrogramm is pusztít! Ám aggodalomra semmi ok (sic!), hisz az előírt adag nincs túllépve, sőt csupán a fele annak! S hogy ez tisztességesen átlépi az imént említett pusztító Angliait, az miért is számítana? (E magas értékek egyébként

105 Klórozott szénhidrogének, metánszármazékok, klóraminok, kloroform.

106 Főleg emésztőrendszeri daganatok, hólyagrák, prosztatatarák.

főleg ott fordulnak elő, ahol felszíni vízből nyerik az ivóvizet. Például Budapest, Szeged és a Balaton környéke.) Csakhogy a Fővárosi Vízművek szerint nem lépi át, mert a trihalometán-származékok átlagos mennyisége literenként nem éri el a húsz mikrogrammot. Így akár meg is nyugodhatnánk! Azonban eme adattal mindössze a szenteknek nincs baja, mert nekik természetsszerűleg maguk felé hajlik a kezük. Az OKI illetékese mégis bízik e szentekben – a vízben már kevésbé – mert azt javasolja, hogy a terhes anyák, a daganatos betegek, az idősek és a kisgyermekesek feltétlenül érdeklődjenek a helyi szolgáltatóknál a vízminőségi adatokról – így a trihalometánok koncentrációjáról is. S amennyiben valaki a literenkénti húsz mikrogrammos értékkel találkozott, akkor az, a vizet fogyasztás előtt, forralja fel, mert az illékony trihalometánok a forralással gyorsan lebomlanak, ekképp egészségkárosító hatásuk sem érvényesül. – Mondja az illetékes, mi meg csak hallgatjuk, de nem hallgatjuk el, hogy más információk szerint viszont forraláskor a halvány a vízben található egyéb szerves anyagokkal reakcióba lépve újabb rákkeltő vegyületet szabadít fel. Vagyis a klórtartalmú víz forralásával, s főként a főzéssel, meg többszöröződik a karcinogének száma.

A klórozott víz hatása tehát mérsékelhető lenne, ha csak a klórgázt kellene a vízből állás révén elpárologtatni, de a vízben keletkezett veszedelmes klórvegyületektől ily módon már nem lehet megszabadulni.

A halvány káros következményével azonban nemcsak a fogyasztásakor kell számolnunk, hanem a fürdéskor is, sőt akkor százszor jobban, mivel a bőr felületén keresztül jóval több méreganyag szívódik fel a szervezetbe. A tetejébe, amikor valaki halványos vízben fürdik – Ország professzor szerint – a nedves bőr két oldala között száz-kétszáz millivolt potenciál különbség keletkezik, ami az elektronokat valósággal „kiszivattyúzza” a szervezetből, ami az immunrendszert lassan leépíti. A legyengült immunitású szervezet pedig a fürdés után különböző allergiás reakciókkal válaszol.

A csecsemők és a kisgyermekek – a vékony bőrük, meg a kis tömegük miatt – a klórozott vízre még fokozottabban érzékenyek, ezért fürdéskor a szervezetük elektronaktivitása jelentősen csökken, a vé-

delmi rendszerük pedig nagyon gyorsan leépül. Emiatt látni gyakorta olyan csecsemőket, akik egyik betegségből a másikba esnek.

Hanem, ha már itt tartunk, nem árt tudnod, hogy Ország professzor szerint minden vízben élő mikroorganizmus, csak a számára kedvező elektrokémiai körülmények között képes tenyészni. Csak egy bizonyos pH és rH_2 értéktartományban tud élni és szaporodni. A legtöbb fertőző betegség kórokozói redukáló, semleges vagy gyengén bázikus vizes közegben, a vírusok pedig inkább a bázikus, de oxidáló környezetben. A jó egészségben lévő egyén vére gyengén bázikus vagy semleges, rH_2 értéke pedig 21 és 24 között van, ami lehetetlenné teszi a vírusok és más egyéb fertőző betegségek kórokozóinak az elszaporodását. Vagyis képtelen megbetegedni!!!

A mai tapasztalatok azt mutatják, hogy az „egészségesnek” minősített személyek vérének az rH_2 -je növekedő tendenciát mutat, ami fogékonyabbá teszi az emberi szervezetet a különböző vírusos, rákos és allergiás megbetegedésekre. Úgy tűnik, mintha a szervezet „elektron készlete”, valójában elektronaktivitása, megfelelő redukáló kémhatású élelmiszerek¹⁰⁷ hiányában, fokozatosan csökkenne. A növekedésre pedig a „sterilizált” éledelek világában esély sincsen, hiszen azok elektronaktivitása igen alacsony. S ha valaki csak ilyeneket fogyaszt, annak a szervezete aktív „elektron készlete” lassan, de biztosan kimerül.

Ország professzor szerint a klórral kezelt víz elektronban szegény, ezért az elektronaktivitása igen alacsony. Vagyis az rH_2 értéke magas, erősen oxidáló kémhatású. (Épp úgy, mint a betegséget gyógyítani hivatott orvosságok zöme.) Az ilyen víz rendszeres fogyasztása és külsőleges használata – hosszútávon – a szervezet bioelektronikai koordinátáinak kedvezőtlen irányú eltolódásához vezet. A halvannal fertőtlenített víz bioelektronikai koordinátái ugyanis megegyeznek a betegségének az utolsó szakaszában lévő rákos beteg vérének a koordinátaival. Ez persze nem jelenti azt, hogy pár liter klórozott víztől rákot lehet kapni. Ám a rendszeres fogyasztása és a benne való mindennapos fürdés, a szervezet elektronkészletét, a pozitív folyamatokat erősítő mágneses energiáit – amelyből egyébként a negatív reak-

107 A víz is élelmiszer!

ciókat erősítő elektromos energia túlterhelése miatt is, hiányt szenved – lassan felemészti. E folyamat évekig, sőt évtizedekig eltarthat, de megfelelő étrend hiányában, előbb-utóbb, igen súlyos egészségkárosodáshoz vezethet. S hogy ez ne következhesen be, a Magyar Szabvány ekképp „óv” Téged a halványos víztől: *„A fogyasztóhoz jutó víz aktív klór-koncentrációja az a legkisebb érték legyen, amelyet a hatásos fertőtlenítés és az újraszennyeződés megelőzése érdekében feltétlenül tartani kell”*. Vagyis sehogy sem véd Téged, sőt a „*nesze semmi fogd meg jól!*” tipikus esete szerint, még csak korlátot sem tesz eléje, hiszen nincs semmilyen érték hozzárendelve. Ezért aztán minden vízszolgáltató annyi halványt tesz a vízébe, amennyit akar. A saját biztonsága azt kívánja, hogy minél többet. E többet azonban sajnos nehéz kimutatni, egy esetleges baj közvetlen okaként.

Az emberiség sorsáért tenni kész igazi tudósok pedig hiába figyelmeztetnek, a szavuk a legtöbbször el sem jut a legfőbb érintettekhez – e mesterkedés szenvedő alanyaihoz.

Ország professzor szerint a csapvíz klórozása a közegészség és a környezetvédelem rovására történő, tudományosan is téves nézet. A klórozással ugyanis kiölik ama parányi élőlényeket is a vízből, amelyek az emberi élet egyfajta „tartozékai”, a szervezetünk védelmi mechanizmusának stimulánsai és edzőpartnerei, amelyek folyamatosan karbantartják és erősítik azt Merthogy az immunrendszer olyan, mint az izom, amely az állandó működtetéstől acélosodik, ám elsorvad, ha nem használjuk. Amikor a védelmi rendszerünknek van módja fellépni az esetleges kórokozókkal szemben, akkor növekszik az ellenállóképességünk is, amikor viszont egy steril közeget alakítunk ki magunk körül, akkor a védelem feladat nélkül marad, ezért fokozatosan meggyengül, majd felmondja a szolgálatot. A védelem nélkül maradt, kórokozóknak ellenállni képtelen szervezet pedig megbetegszik, vagy a legapróbb behatást is túlreagálva, egyre gyakrabban indokolatlanul „felpörög” és allergiás reakciókat okoz. A higiénia pasteuri szemlélete – mondja Ország professzor – valójában hadat üzent minden embert övező káros és hasznos mikroorganizmusnak, s vele az Életnek. A fertőtlenítők általánosításával az egészségügy problémáit nemhogy megoldották volna, hanem azt továbbfokozva, még nagyobb bajt zúdítottak az emberiségre. A klórozással elhárított,

könnyen kezelhető fertőző nyavalyák helyébe ugyanis a hosszútávon súlyos egészségkárosodáshoz vezető gyógyíthatatlan, vagy nehezen kezelhető betegségek kerültek. S ezek ama tények, amelyekről valamiért a nyilvánosság előtt szó soha nem esik. Vajon miért? S vajon miért üldözik az egész bio-elektronikát?

Folyanylötty

Nem kötik az orrodra a fluorvizi kelevényes folyany folyamat sem, amit az impérium kifogástalan helyein akként éltetnek, hogy az ivásra szánt vizet nemcsak klórozzák, hanem fluorozzák is. (Hacsak nincs benne eredendően.) A nem skóciai impériumi skótok viszont – a klórt mellőzve – „csak” fluort használnak.

Az elemi fluor, vagy magyar nevén: folyany, a fluor-hidrogén, és a vízben oldódó szervesetlen fluoridok, nagyon mérgező és maró hatású vegyületek, amelyek szerves anyagokkal érintkezve, abból hidrogént vonnak el, miáltal bőrt bontó hidrogén-fluorid keletkezik, amely – ellentétben más erős savakkal – a bőrfelületben egyre mélyebbre hatolva veszélyesen elroncsolja azt, sőt az idegvégződéseket és a csontokat is károsíthatja. Ennél is veszélyesebb, hogy megköti a szervezet kalciumát, ami szívritmuszavart és szívmegállás okozhat.

Ennek ellenére még 1939-ben egy amerikai borult elme azzal állt elő, hogy, ha a folyany ennyire mérgező, akkor az emberi szervezetnek kis mennyiségben bizonyára a hasznára lehet. A hasznára is lett, a saját és pártolói politikai és főként pénzügyi karrierjének, merthogy egy jó magas lóra ültették, s elkezdhette – az emberiségre nézve – áldatlan kampányát a fluoridizáció mellett, amit a körülötte lebzselő döglegyek hamarosan el is ismertek, és a holt javadra bevezettek.

Történt ugyanis 1950-ben, hogy az amerikai fémipar és főként az alumíniumgyártás vezér barbárai a melléktermékként keletkező nagy mennyiségű és eladhatatlan, igen toxikus folyanytól, úgy próbáltak megszabadulni, hogy azt a közeli folyókba és az óceánba vezették, ami a halaknak annyira nem volt az ínyére, hogy abba hatalmas tömegével sorra belepusztultak. Amiért azután az arra illetékesek a mamutcéget úgy megbírságotlák, hogy ettől kezdve a naponta felgyü-

lemlő veszélyes fluoridnak új hulladéktemetőt kellett keresniük. S aki keres, az talál is!

A folyany kisebb részét sikerült a patkány- és rovarölő piacra bevezetni, a nagyobbik felét viszont a kitűnő negóciumi (üzleti) érzék a humángazdasággal szívatta fel, fogszuvasodást kezelő és ivóvizet fertőtlenítő szerként, mivelhogy a fluor minden természetes ételmszerben előfordul, ezért arra kis mennyiségben a szervezetnek szüksége van.

Ám mi, eme újkori egyetemi katedrára illő okfejtéssel messzemenően nem vagyunk képesek azonosulni, viszont a folyany természetes előfordulását – vegyület képében – persze elismerjük, hiszen egészen kis mennyiségben előfordul a talajban, a növényekben, az állatokban, a vizekben, a levegőben, és ennek okán az ételmszerekben és az ivóvízben is. A tengervíz átlagosan 1.2 milligramm fluoridot tartalmaz; a földkéreg, jobbára folyópát és apatit formában, 0.95 milligrammot. A talajban 0.33 milligramm található átlagosan. A légkörben 0.6 mikrogramm, de a városokban 50 mikrogramm is lehet, amely végül az ember szervezetébe kerülve tüdőrákot okozhat.

A fluor veszélyességét csak fokozza, hogy nem lehet megsemmisíteni (miként a tüzet sem lehet eloltani), csak átalakítani.

A fizetett lexikonáriusok szerint – szervezeti szinten – a fluor csak az emlősök fogzatának felépítésében vesz részt, mint nyomelem. Vagyis egészen minimális mértékben.

Az orvosok bibliája e rendkívül mérgező fluoridot egy nélkülözhetetlen tápanyaggá lépteti elő, amely erősíti a csontokat és a fogakat, melynek a hiánya fogszuvasodáshoz vezet, ezért naponta 2.5 mg fluoridra van szüksége egy felnőtt szervezetnek.

A rezsimhú orvosok szervezetének minden bizonnyal szüksége is van ennyire. (Nem véletlen, hogy ők alkotják a legalacsonyabb élettartalmú réteget a társadalomban.) Másoknak viszont aligha, mert e pusztító toxinból tápanyaggá avanszáltatott fluor, az elhallgatott kutatások szerint, még egy milligrammos mennyiségben is súlyos károkat okoz. Ugyanis a folyany folyamatos felvétele lassítja az ellenállórendszer DNS javító enzim termelését, rákossá teheti az egészséges sejteket, zavart okozhat a közvetítő idegsejtek termelésében, növelheti a szélütés, az agykárosodás, meg a különböző agyi rendellenességek

és értelmi zavarok esélyeit; az agy vérellátását csökkentve képtelenné teszi az egyén ellenállását bármiféle külső pszichikai kényszerrel szemben. Hangulatváltozásokat, látomásokat kelthet, illetve gyötrő fejfájást és hányingert. Megváltoztathatja a kromoszómák szerkezetét, mutációkat, genetikai zavarokat idézhet elő. Maradandóan gátolja a növekedést. Leszorítja a spermiumszámot, nőknél csökkenti a teherbeesési képességet, károsítja a magzatot, rendszertelen légzést és általános bénulást, vese és szívbántalmakat okozhat. S mivel a máj nem képes a fluoridot lebontani, ezért az epében leköti azt, ami később epecsatorna elzáródáshoz vezethet, a mérték és az adott szervezet állapotának függvényében. Máig, mintegy százötven tünetet hoztak vele összefüggésbe.

Soós József patofiziológus, táplálkozástudató professzor, 1942-es kiadású Kórélettan című könyvében a fluor káros hatásait közli: fog fluorózis (foltos fogak), csontosodási- és ásvány anyagcserezavar, szénhidrát-anyagcserezavar, relatív jódot és C-vitamin hiány, termékenység csökkenése, öregedési jelenségek.

Samuel Epstein, orvos, biokémikus szerint a fluor az egyik legnagyobb és legveszedelmesebb rákkeltő vegyület.

Az amerikai Orvosok Szövetsége 1943-ban még a fluoridokat általános protoplazma mérgeknek tekinti, még egészen kis mennyiségben is (1 mg/l), mert bizonyos enzimek megbénításával megváltoztatják a sejthártya áteresztőképességét.

Az amerikai Fogász Szövetség 1944-ben még azt állítja, hogy a fluorid egy rendkívül mérgező anyag, amely fejlődési rendellenességet okoz.

Egy amerikai sörgyár tulajdonosát 1945-ben börtönre ítélik, mert a sörben literenként fél milligramm fluorid volt.

Egy 1950-es amerikai Gyógyszerkönyv szerint a fluoridok minden élő szövet számára erős mérgek, amelyek, sok egyéb mellett, kicsapják a szervezetből a kalciumot, légzési elégtelenséget és bénulást okoznak. Ennek ellenére mind több amerikai városban vezették be az ivóvíz fluorozását. Minek eredményeként San Franciscóban 1952-ben beomlott egy utca, mert egy csaknem új fővízvezeték szétpattant. A laboratóriumi vizsgálatok kiderítették, a fluorid marta szét.

Mégis mindezek ellenére 1950-ben, a fogszuvasodást előidéző amerikai cukorcégek a fogszuvasodás elkerülésére megbízták a Harvard Egyetem Táplálkozási Tanszékét, hogy oldják meg a fogszuvasodás kérdését a cukorfogyasztás korlátozása nélkül...

Így jelentek meg a piacon a halált hozó fluorizált fogkrémek. (Például 1974-ben egy brooklyni [New York] hároméves kisfiú kapott első fogorvosi vizitje után halálos adagban fluoridot.)

Karl-Heinz Wagner a Giessen-i Táplálkozástudományi Egyetem igazgatója szerint a vízdékony fluorid nagyon gyorsan felszívódik és szétoszlik a szövetekben, miközben végérvényesen felhalmozódik a szervekben, a vérben, az anyatejben és a csontokban, sőt a placentán is áthatol. A fluor eme tulajdonsága allergiához, az enzimblokkoláson keresztül szívizomsérülésekhez, csont elváltozásokhoz és vérkép károsodásához vezet, foggyulladást gerjeszt, gyengíti a fogzománcot és a fog nyakát; kilazulnak tőle a fogak, a körmök törékenyebbé válnak, és abszolút nem előzi meg a szuvasodást. Holott volt idő, amikor ezért gyermekeket etettek fluoridos tablettával!

Még a természetben előforduló szerves fluor is komoly kártételre képes, hiszen ott, ahol magas volt az ivóvíz eredeti fluortartalma, ott még a fiatalok is alig tudtak járni, viselők holt magzatokat hoztak a világra. A negyvenévesek aszott véneknek hatottak, mindenki izomgyengeségben és csontbetegségben szenvedett, csontjaik üvegként törtek szét.

Amerikai tapasztalatok alapján a fluorozott ivóvíz az idősök körében vese és szívbántalom miatti elhalálozásokat okozott, a fiatalok között viszont elsősorban csont és ízületi rákot.

Dr. Charles Eliot Perkins biokémikus, fiziológus kutató szerint¹⁰⁸ az ivóvizet azért fluorizálják, hogy csökkentse a tömegek ellenállását, ellenőrizhetővé tegye őket és megtörje a szabadságukhoz való ragaszkodásukat, mivel a fluorid károsítja az agy egyéni öntudatot vezérlő szektorát. (E gondolatnak volt első ismertebb kísérleti terepe a múlt században az oroszországi hírhedt Gulág.) Minden ember – mondja Eliot Perkins –, aki fluorozott vizet ivott már egy hosszabb ideje (egy

108

http://www.fluoridationfacts.com/education/propaganda/870000_perkins.htm

év), soha nem lesz ugyanaz a személy sem szellemileg, sem fizikailag, aki korábban volt.

A Nobel-díjas Albert Schatz a fluoridozást a legnagyobb átverésnek tartja, amelyet az emberiség történelmében valaha is kitaláltak, és szerinte e a galádságnak több ember esett áldozatul, mint bármi másnak.

Az ellenhangok nyomán manapság már több országban betiltották a víz fluorozását, de a fogkrémek zömében még mindig benne van. Miként sajnos egyre nagyobb mennyiségben található az egyik legelterjedtebb környezetszennyező anyagként a természetes vizekben, a talajban és a levegőben is. És bizony a fluoridokra bukkanhatunk például a szójatermékekben, a bonbonokban, a rágógumikban, a teákban, a palackozott ásványvizekben, az alkoholos és alkoholmentes italokban, a konyhasóban, a tejben és a tejporban, a „gyógyszerekben”, az injekciókban, az érzéstelenítőkben, az antibiotikumokban, a különféle háztartási termékekben, a teflonban, a matracokban, ahonnan gáz formájában szabadul fel. S még ki tudja miben nem!? De konkrétan hol, melyik országban, mibe és mekkora mennyiségben teszik bele, az kizárólag a helyi körülményektől és politikától függ, amiről viszont, a fluorozást elszenvedő érintettek még csak nem is tudhatnak.

A kérdés tehát az, hogy mit keresnek e veszedelmes anyagok az ember használta készítményekben? S orvosok százai... ezrei...? – a veszedelmei ellenére – vajon miért ragaszkodnak a fluorhoz?

Nem lehet véletlen, hogy a hivatalos állásfoglalás (és ennek folyamánként az egészségügyi is) fluorid-párti, miként az sem lehet véletlen, hogy a fluorid-ellenes tanulmányok nem kerülhetnek napvilágra. S hogy Magyarországon mit fluoroznak?

Ezt tudni jó lenne, de erre őszinte, egyenes választ hivatalos helyről itt aligha kaphatsz!

Violíta

A bizonyos orvosi körökben rögeszmés vegyi fertőtlenítés mellett, újabban egyre többfelé alkalmazzák a nagyenergiájú ultraibolya (UI vagy UV) sugaras fertőtlenítést, a vízben esetleg szűrés után még

megmaradt baktériumok elpusztítására, amely válogatás nélkül megöl minden mikroorganizmust: az ártalmatlanokat, a hasznosakat és a nélkülözhetetleneket is. Ezzel azt is elmondtam, hogy a besugárzott víz az egészségre már csak emiatt sem lehet kedvező hatással. És az is tény, hogy az UV sugarak megváltoztatják az atomok rezgési-, valamint a molekulák forgási energiáját, vagyis a vizes közeg élettani tulajdonságait meghatározó víz polimer szerkezetét. Az így gerjesztett állapotba hozott víz élettani tulajdonságai megváltoznak. A víz elveszti rendezettségét, amely többé már nem nevezhető „éltető” minőségűnek. A kérdés csupán az, hogy a sugárkezelt víz mennyire káros az egészségre?

Egy bizonyos, hogy az iváson kívül a háztartásban nincs szükség sem vegyi sem pedig sugárzással vagy mindkettővel fertőtlenített vízre. Azt a kevés mennyiséget, amire szüksége van az embernek, egy egyszerű kerámiaszűrővel is meg lehet tisztítani. A fordított ozmózissal kezelt víz pedig a legszigorúbb szabványoknak, és a benne lévő oldott ionok elégséges száma miatt az „éltető” víz kategóriájának is megfelel. S vajon miért nem ezt az utat szorgalmazzák az „érted aggodalmaskodók”?

Vizitimany

Az ivóvized manipulálása azonban még mindig nem ér véget, mert a vízben oldott vegyületek okozta opálosság csökkentésére még nagymennyiségű alumínium-szulfátot (az alumínium kénsavval alkotott sóját) is használnak, amely a vízben az összetevőire: alumínium-ra és kénsavra bomlik.

E hivatalosan veszélytelennek mondott szer a magyar biztonsági adatlapja szerint izgathatja a légutakat, a bőrt, a szemet, és mérgező a vízi környezetre. Karcinogenitását nem ismerik, toxikológiai tulajdonságait teljes körűen nem vizsgálták, kémiai biztonsági értékelés róla nem készült, emiatt hosszú távú káros következményei sem ismertek.

Am egy másik hivatalos minősítés, a Nemzetközi Kémiai Biztonsági Kártya (ICSC) adatlapja szerint Magyarországon bejelentett veszélyes anyag, amely nem engedhető meg, hogy a környezetbe jusson,

mert a vizek élővilágát megmérgezi; rövid idejű hatása súlyosan izgatja a szemet, a légző-, a gyomor- és bélrendszert, enyhén irritálja a bőrt. Hosszan tartó vagy ismételt expozíciója a központi idegrendszer károsodását okozhatja.

Ezek után mit is lehet gondolni?

Ami egészen bizonyos, hogy az alumínium, régi magyar nevén: timany, az oxigén és a szilícium után a harmadik leggyakoribb elem a Földön, amely a természetben jobbra vegyületekben, agyagásványokban van jelen. S bár az alumíniumnak nincs szerepe az emberi sejtműködésben, azonban a különböző szennyezések következtében nyomokban mégis megtalálható az emberi szervezetben. Ám aggodalomra semmi ok (sic!), hiszen a hivatalos források szerint a testedbe jutó timany nagy része (?) a vizelettel eltávozik!

És a maradéka?

A maradéka viszont felhalmozódva különféle bajokat okozhat. A magasabb koncentrációja különösen a vesebetegekre nézve kockázatos. Ámde kedvezőtlenül hat az életfontosságú kalcium és magnézium felszívódására is, mivel megakadályozza azok beépülését a csontozatodba. Továbbá a vasat is kiszoríthatja a transferrin komplexből¹⁰⁹, amivel vérszegénységet idézhet elő. A vér-agy gát működésének megváltoztatásával károsítja az idegrendszert, elősegíti az agysejtek zsugorodását, amivel memória- vagy elmezavart okozhat, s akár a rettegett Parkinson- vagy az Alzheimer-kórhoz is vezethet. S míg magát az alumíniumot az IARC (Nemzetközi Rákkutató Ügynökség) és az EPA (Amerikai Környezetvédelmi Hivatal) nem sorolja a karcinogének közé, az alumíniumgyártást igen! Így azután az amerikai élelmiszer és gyógyszerfelügyeleti szerv, az FDA is, az alumínium használatát élelmiszerekben és gyógyszerekben biztonságosnak minősítette. Ezért kerülhetnek bele mind nagyobb mértékben a „gyógyszerekbe” meg az „élelmiszerekbe”. Például a tésztákba, süteményekbe, tortaporokba, sütőporokba, meg a sokféle csomagolóanyagba. S ezért készülhettek régebben az edényeink is alumíniumból. Igaz ma napság a csilivili nikkelezett edényekkel vásárlásra ingerlően ígézgetnek, csakhogy azok még több gondot okoznak! Majd. Emiatt kizáró-

109 A vér vasszállító fehérjerendszere.

lag hagyományos, toxikonmentes (zománc, üveg, fa, sás, agyag stb.) eszközöket érdemes csak használni!

Az ivóvíznek egyébként van timanyra vonatkozó határértéke, amely jelenleg 0,2 milligramm literenként. Hurrá, örülhetsz, hisz „vigyáz-nak” reád!

Vigyázz hát magad is, mert az alumínium a szervezetben felhalmozódik, és sohasem bomlik le! Hatása olyan, mint a ráké – sokáig lap-pang, majd egyszeriben végzetessé válhat. Jobb tehát félni tőle, mint megijedni, amikor már esetleg túl késő lesz!

A vízmaffia

Az ivóvíz manipulálásra a glóriát a pénz teszi. Minden értelemben. S hogy értsd is, mire gondolok, vissza kell idézzem a korábban papír-ra vetett csángó testvéreid ama intelmét, miszerint, amikor eljő a világ vége, kiszáradnak a kutak, s csak az Antikrisztusnak lesz vize, mellyel az embereket magához fogja csábítani.

Vajon a világ nem efelé tendál? Vajon nem sivatagosodik-e a Föld? Vajon nem romlik rohamléptékben az ivóvíz minősége? Vajon nem isznak-e egyre többen éltető víz helyett különféleképpen elszennye-zett ivóvizet? Vajon nem folynak-e már ma is háborúk az ivóvízért? S a prognoszterek ezek fokozódását vetítik előre!

Hát nézz csak bele egy villanásnyira, e folyamat hátterébe!

Az álságos politikai légkört mi sem jelzi jobban, mint az, hogy az ENSZ Közgyűlése 2010. július 28-án kelt határozatában alapvető emberi jogként ismerte el a tiszta ivóvízhez jutás jogát. Vagyis, hogy mindenki számára biztosítható legyen a tiszta és megfizethető ivóvíz, hogy a szolgáltatott víz minősége ne jelentsen potenciális veszélyt az emberi egészségre. Ám a valóság az, hogy az ivóvized – mint láthat-tad – sem nem tiszta, sem nem megfizethető. Ott, ahol ezer forintos készenléti díjjal felcsavarintva, kétezer forintba kerül egy köbméter „ivóvíz” (amit sajnos nem lehet csatorna nélkül számolni), ott eleve a pénzemberek luxusa van preferálva. Miért? Mert az effélék használ-ják a legtöbb vizet, s a tetejébe még, közülük kerül ki a legtöbb vízóra machinátor, ezért fajlagosan az ivóvíz is, mint minden más, nekik a legolcsóbb, miközben a milliós számú minimál- és közmunkabéres

szuper-rabszolgának a legdrágább. Nekik a havonta elhasznált egy köbméter víz kétezerbe kerül, a pénzember havi tíz köbmétere vízszint fajlagosan, vagyis egy köbméterre vetítve szinte csak a felébe, s minél több vizet pazarol, annál kevesebbe.

Mindez azonban csak hab a vízaktás tortán, és csupán következménye az asszisztenciával működtetett embertelen pénzüilági rendszernek, amely egyre inkább átjárja az egész vizet és vízügyet is, mivel a magát mindenki fölé helyező Pénzimpérium, úgy gondolja, hogy a víz az egy árucikk, minden más élelemmel egyetemben. Ezért a világ önjelölt és vélt urai úgy képzelik, hogy a Föld összes vízkészletét, minden cseppjét a bolygón privatizálni kell, és senki sem kaphat belőle, ha nem fizet érte! Mert szerintük a fizetéssel mindenki tisztában lesz a víz értékével, ami megbecsülésre és takarékosagra készítet.

Ez az ő fenntartható fejlődésük. Ez menti meg szerintük a bolygót a vízhiánytól. Hát védj és becsüld a vizet! Ezt a legfontosabb nyersanyagot a világon, amit épp ezért, aszerint is kell kezelni. S a pénz urai kezelik is, a benne rejlő nagy lehetőséget! Hisz a jelenlegi hétmilliárd ember fizető vízzel való ellátása hatalmas és kimeríthetetlen üzlet. (Már ami a fogyasztást, s nem a készleteket illeti.)

Évégből hozzáfogtak az iható vizek felvásárlásához, akként, hogy ott, ahol említésre méltó vízkészletek vannak, azt a régiót gazdaságilag tönkreteszik, ha még nincs romokban, (ehhez nem feltétlenül kell a harmadik világba menni!) majd a helyi vezetőket megvesztegetve, fillérekért hatalmas földeket vesznek ott, ahol jelentős a vízbázis, azaz tavak, folyók, források vannak a területén. A vizet pedig elszípkázzák, miközben a lakosságot vízkorlátozások, vízgyűjtési tilalmak és tetemes vízdíjak sújtják. Például a hírhedség felé haladó Nestlé állítólag 3.71 USA dollárt fizet minden egymillió liter víz elszivattyúzásért, amit azután műanyag palackokban kétmillió dollárért értékesít. Ez majd 54 milliószoros árkülönbözet!!! A fenntartható fejlődés jegyében.¹¹⁰

De egyáltalán, ki adta el nekik ezt a vizet? Azt a vizet, amely közös kincse az emberiségnek, csakúgy, mint a természet adta élelmiszer, és

110 <http://canadians.org/water/issues/nestle/>
http://www.naturalnews.com/040026_Nestle_water_supply_domination.html;

sok minden más is a földkerekségen. Az Anyaföld klenódiumai (kincsei) nem képezhetik adásvétel tárgyát! Egyének esetében különösen nem!

A pénzvilági kötődésű aggodalmaskodó Agenda pedig álságosan leszögezi: *"Az emberi lények a fenntartható fejlődéshez kapcsolódó gondolkodás középpontjában állnak. Joguk van az egészséges, termékeny életre, amely harmóniában van a természettel."*¹¹¹

Ha ez valóban így lenne, akkor a természeti erőforrások nem a Pénzimpérium markában lennének, amikből aztán e mindenkit egyformán megillető közös javakból bárkit bármikor kirekeszthetnek.

Önmagában a fenntartható fejlődés egy fából vaskarika, amely megvalósíthatatlan, mert azt feltételezi, hogy a véges természeti erőforrások, korlátozottabb keretek között, a korlátlan fogyasztást kielégíthetik, azonban a folytonos „fejlődés”, a kiterjedés, mind több és több, vagyis igazából végtelen erőforrást igényel abból, ami véges. Így e csalárd szlogen voltaképpen azt takarja, hogy az emberiség minél többet fogyasszon (hisz az a boót!), mivel a fejlődés nem a stagnálása valaminek, hanem a bővülése. A bolygód egy zárt rendszer, amely kizárja a végtelen növekedést! Ezért ez nem más, mint a tömegek szándékos félrevezetése. S pusztán ama célt szolgálja, hogy politikai és/vagy üzleti megfontolásból bizonyos rétegek fogyasztását, a fenntarthatóságra hivatkozva, bármikor korlátozhassák vagy árat emelhessenek.

Amennyiben a korlátozott erőforrásokat az emberiség valóban nem akarja felélni, akkor csakis visszalépésről lehet szó! Arra a szintre, ami a Föld mai kapacitásának megfelel.

Hol van már ettől az a Világ és Ember, aki az utak mentén fogadókat emelt, kutakat ásott és gyümölcsfákat ültetett a vándornak, minden ellenszolgáltatás nélkül? Attól a gondolattól vezérelve, hogy ha majd egyszer ő maga is felkerekedik, legyen hol lehajtania a fejét, s tudja éhét és szomját csillapítani...

¹¹¹ Agenda 21: A Riói-konferencia, 1992.

Rezultátum¹¹²

A fentiek alapján látható, hogy a közrossz állama, mind szélesebb körben teremti meg embertelen gyümölcseit. A hitelpénz alapú gazdaságkodás totális szabadrablásával, már önmagában is, mérhetetlen egyenlőtlenséget és igazságtalanságot termel. Tönkreteszi még a lehetőségét is annak, hogy az ember a lét nagy kérdéseivel foglalkozzon. S azzal, amiért e világba került. Mert nem azért jött e Földre, hogy paraziták élösködjenek rajta, hogy ellehetetlenítsék, hogy embertelenítsék és pokollá tegyék az életét.

Már csak a munkanélküliség ördögi „intézményével” is a munkához és az élethez való alapjog sérül. (Igaz egy maffiaállam alapvetésében nem is garantálja azt!) A tisztességes embernek munka nélkül nincs jövedelme, anélkül pedig éhen hal. Csak egy botor lojalita hiheti azt, hogy az állástalanok önhibájukból kerültek életveszélyes helyzetükbe; szándékkal igen, de ama szándékot a sunyi választottjai szerezték neki. Míg a kádári korban 4.800.000 volt a munkahelyek száma, ma a „közmunkával” és egyéb trükkökkel kozmetikázva is csak 3.600.000. Vagyis több mint egymillió ember, ha összezsínálja magát, sem tud álláshoz jutni, és vele még nyomorszintű megélhetéshez sem. Persze, lehet az általam sem díjazott Kádár-rezsimet mocskolni, de a Stexasztól ezerszer különb volt! Még akkor is, ha onnan „egyes” út vezetett ide, e mai helyzetbe. De az, akkor is tény, hogy a fiu-me-i kacsingatós Csermanek idejében nem volt embert roncsoló munkátlanság, tétlenkedés, még akkor sem, ha helyenként burkolt munkaerő felesleg is volt, azaz nem dolgoztak az emberek barom módjára 14-16 órákat, legfeljebb csak nyolcat, és esetleg azt is, itt-ott, de közel sem mindenütt, immel-ámmal. Ám akkor is naponta időben fel kellett kelni, be kellett menni, a sok esetben távoli munkahelyre, és ha néhol csillagvágtával is, de dolgozni is kellett. Amiért azután immelámnyi fizetséget is kaptak, ami arra azért elég volt, hogy éhen

112 Eredmény, következmény, avagy Stexasz gyümölcsei.

nem halt senki sem, és létbizonytalanság sem fenyegetett. A munka nélkül kifizetett segély ettől miért lenne értékesebb? És az sem fedi a valóságot, hogy a burkolt munkanélküliséget finanszírozták külföldi kölcsönökből, hiszen ez az állítás csak a megtévesztést szolgálja, hogy minél szabadabban garázdálkodhassanak a felvett pénzekkel – miként arról már szó volt –, mivel azok, jórészt kézen közön, eltűntek a gyarmatosítók meg a bérenc helytartók között. Ami meg nem, az értelmetlen- vagy látványberuházásokon lett elpocsékolva, de a létminimumi éledegélést nem finanszírozták vele.

Egyáltalán, tudja valaki is, hogy a saját elvégzett munkája valójában mennyi pénzben kifejezhető értéket képvisel?

Honnan is tudná? Amikor a legtöbb ember olyan munkát végez, ahol mások, a kihasználói mondják meg, hogy a munkája mennyit ér.

Olvastam egyszer valahol, hogy egy bérből és fizetésből élő átlagos alkalmazott a munkája értékének, jó, ha az öt százalékát megkapja! S ennek az öt százaléknak a nyolcvan-kilencven százalékát még adóban el is vonják! Ezért csak azzal szembesülsz, hogy míg azt látod, hogy némelyeknek piszkosul jól megy – s van, aki hatvanhárommillió forint fizetést kap havonta! – addig a zöm, csak annyi pénzt kap, hogy az már a megélhetésére sem elegendő.

Miből adódhat mindez?

Az ezerszeres bérekkel grasszáló, mismásból ki tudja még miket bezebelő, országfosztó államigazgatók szerint abból, hogy Te csak ennyit érsz! Igen ám, de amikor azt látod, hogy a dúslakodók jószerivel végighavajozzák az életüket, a munkát, az érték előállító munkatevékenységet (ami ma természetesen magába foglalja a szükséges valódi irányítást is) tán hírből sem ismerik, de ugyanakkor – nincs rá érzékletesebb szó – kibaszott jól élnek, addig Te tizenhat órai gürcöléssel sem jutsz egyről a kettőre, és menthetetlenül leszakadsz a „sokat erőktől”, „a tehetségesektől”.

Így aztán a Te fajtádat már nemhogy nem finanszírozzák, hogy talpra álljon, hanem olyan helyzeteket teremtenek, amik egyenesen az életed ellen irányulnak, hiszen valamennyi cselekedetük csakis azt célozza – minden szemfényvesztő állítás és intézkedés ellenére –, hogy rajtuk és a köreiken kívül senki se boldogulhasson itt e gyarmaton – mert az rájuk nézve, végzetes lenne –, de annál inkább szen-

vedjen, mert a szenvedés szüntetésére irányuló álságos igyekezet is, egy bomba jó üzlet, amely, ha elmarad, hát hulljon a „férgese” alapján, bárkit nemcsak veszni enged, hanem minden eszközzel elősegíti azt, hisz nekik, az is csak egy hatalmas üzlet. Ezért aztán egyenesen a képedbe vágják, holmi irányított csúszó-mászók és férges bogarak, repetázva, hogy jól megjegyezd, menthetetlen vagy. Rajtad már nem lehet segíteni. Téged csak kilátástalanságba lehet taszítani. Élve halálra ítélni! Utána beszuggerálni az agyakba, hogy a magadfajta egy felesleg, egy kolonc, akitől jobb minél előbb megszabadulni. Miként főkoloncoknak tekintik ama potyautassá minősített nincstelenekeket is, akik még a vérgőzös sztálinista elvek szerint is egészségügyi ellátásukat, mint mindenki más, emberi alapjogként, „ingyen” kapták, ám akiktől a mai tobzosok már egészségbiztosítási járuléknak nevezett sarcot követelnek. A nincsből! Kíméletlen fenyegetések közepette! S ha valaki nem fizet, az orvosi ellátásra nem számíthat, csak könyörtelen hajtóvadászatra, hogy adandó alkalommal az ezerszeresét tapossák ki belőle. Ez lejjebb van még a banditizmusnál is, mert a haramia a nincstelentől nem követel, és nem zaklatja. De a szörnyállam jól fizetett ocsmány pribékjei, igen.

Égbekiáltó bűn ez! Ami nem maradhat büntetlen!

Az ilyen emberekről, a létszámukon kívül, semmilyen adat nincs. Így azt sem tudni, hogy az orvosi ellátás hiánya miatt hányan halnak meg közülük évente, vagy élnek jóval rövidebb ideig, vagy veszítik el az egészségüket, vagy mennyit szenvednek betegségek esetén, amit csak a Jóisten „kezel”, esetleg öngyilkosok lesznek, mert nem bírják a terheket. Csupán arról van némi eldugott hivatalos információ, hogy évente átlagosan mintegy harminckétezer ember veszti életét az egészségügyi ellátáshoz köthető, de elkerülhető (vagyis idő előtti) elhalálozás miatt. Ez az összes éves halálozások negyede! Okait a kutatók szerteágazónak mondják, de a halálozási kockázat egyenes arányban áll az egyén társadalmi-gazdasági helyzetével, és a férfiak szinte kétszeresen érintettek benne.

A hivatalos adatok szerint az öngyilkosságok száma a rendszerváltás előestéjéhez képest ugyan majdnem a felére csökkent, mert a társadalom akkor még bízott az új társadalmi rend pozitív ígéretében, ám e folyamat 2006 óta megállt, s azóta hivatalosan stagnál, de még

így is jelzi azt, hogy az emberek optimizmusa elszállt, s mostanság évente kétezer ötszázan vetnek véget az életüknek, és legalább ennyien megkísérlik, viszont őket megmentik. Ám a szakértők szerint a sikertelen kísérletek száma a hivatalosnak a tízszerese is lehet. Az okok itt is szerteágazóak, de szoros összefüggést mutatnak a kilátástalan élethelyzettel, és zömében az időskorúak követik el. Az informális híradásokból ezekről naponta lehet értesülni.

Igen ez a való világ, amiről még beszélni sem illik! Miként az éhezéstről és az éhhalálról sem, s bár adatok erre nézvéen nincsenek, és nem is lesznek e színfalaz reterátban, pedig már erre is van példa, és egyre több nem publikus híradás szól az éhezőkről. Elég csak a mind gyakoribb, hosszasan kígyózó sorokat nézni, amikor valahol az országban, elsősorban a fővárosban, meleg ételt osztanak. Ám a hatalom már azon mesterkedik, hogy véget vessen az effajta „látványos” éhezést jelző procedúrának, mert pribékjei már ott is vegzálják a szerencsétlensorba taszítottakat. Hát ismét csak hánynom kell!

A legújabb kori „Új Magyaratországot” annyira megújították, hogy újra hódít a koldusság, de oly sikeresen, hogy száz év után már nem a hárommillió, hanem jelenleg (2013) a négy millió hatszázezer koldus országa lettünk. Hiszen ennyi ember él a létminimum tájékán vagy alatta, melynek összege havonta hatvanezer forint fejenként. Igaz „szemérmességből” a létminimum kifejezést és nyilvánosságra hozatalát is, már beszüntették.

Az Újmagyarország új vívmányaként eleddig kitermelt, a legszerényebb becslések szerint is, legalább hatvanezer hajléktant. Akiknek létéről a közrossz állama tudni sem akar, mert nekik a stexaszi játékszabályok szerint már létezniük sem volna szabad. Így aztán sokuk életét, egyre növekvő tendenciával, a télvíz magához ragadja. De nemcsak őket éri fagyhalál, hanem azokat is, akiknek már nem jut fűtésre sem pénz. A Magyar Szociális fórum szerint csak 2012. október 1. és 2013. április 1. között majdnem háromszáz ember fagyott meg, fele fűtetlen otthonában.

Ez mindösszesen, évente ki tudja hány száz, vagy ezer magyar élet? S a közrossz államának huszonöt éve óta ez, ki tudja hány ezer, vagy tíz-, esetleg százezer emberélet?!

Talán egyszer ez is kiderül, hisz semmi sem maradhat rejtve! Ma azonban senki sem tudja pontosan, mert nem tudható, e dúvadas dáridó működésének valódi eredménye, hisz errefelé, ha az lefelé is van, de hol hibbanva dübörög a gazdaság, hol meg olyan délibábos pályára állították, ahonnan egyenes út vezet a pokolba. Ezért a valóság nem hallható és nem hallattatható, s emiatt az sem tudható, hány áldozatot szed pontosan és évente, e szörnyállam, emberéletekben, és hány tíz- vagy százezer ember életét keseríti meg évente azzal, hogy odalöki a nincstelenségbe.

Egy sajnos biztos, hogy a lakosság negyedének három hónapnál hosszabb közüzemi tartozása van, és emiatt már százezreket fenyeget a kilakoltatás réme. A lassú halál.

Mi ez, ha nem burkolt terrorizmus és alattomos népiirtás?

Mintha csak itt is élne az 1976-os König-memorandum, s annak a magyarságnak szánt változata. A magyarság ugyanis, csakúgy, mint a palesztinok, eltérő kultúrájával és gondolkodásmódjával eltávolítandó daganat a világalomra törő cionisták szemében. Ezért aztán:

- szigorítani kell a magyarok ellenőrzését;
- olyan nemzeti színben tetszelgő pártot kell létrehozni, amely az országrablók érdekeit szolgálja (lásd a MIÉP, majd a JOBBIK);
- el kell érni, hogy a magyarság a nap huszonnégy óráját a megélhetésére fordítsa, hogy ne maradjon idejük általános helyzetükkel törődni;
- súlyos adók és bírságok kivetésével meg kell fosztani a magyarságot, hogy gazdaságilag megerősödjének, ami magával hozhatja életszínvonaluk és társadalmi pozícióik javítását;
- ki kell rekeszteni a magyarságot a társadalombiztosítási juttatásokból (lásd, a nincstelenek egészségbiztosítási járulékfizetési kötelezettsége, a munkanélküli és egyéb segélyek megvonása, illetve alapos megkurtítása, a minimálnyugdíj elképesztően alacsony mértéke, stb.);
- különböző eszközökkel el kell kobozni a magyar tulajdonú földeket és ingatlanokat (lásd a sorozatos kilakoltatásokat, a műveletlen vagy elhanyagolt földek tulajdonosainak súlyos bírságolása, kötelező beregisztrálása, stb.);

- meg kell akadályozni a magyarság természetes szaporodását, és intézkedéseket kell tenni a magyarság számának csökkentésére. (Vajon mitől meddő, beteg és rövid életű egyre több magyar?)

Megrökönyödve hallottam, hogy egy Erdélyből, a Ceaucescu embertelen rezsimje elől Magyarhonba menekült házaspár, ma azt mondja: rosszabb már itt élni, mint az akkori Romániában!

Döbbenet, döbbenet és döbbenet!

Az a mélyszegénység és nyomor, ami ma mind jobban elharapózik, a bűnös emberi kapzsiságon kívül semmivel sem igazolható.

Szemfényvesztés – miként egy maffiaállam minden megnyilatkozása – ama állítás, hogy válság van, hogy az ország népe gyengén teljesít, s hogy az ország szűkös forrásai nem teszik lehetővé a kilábalást.

Hát ettől is csak hányni lehet!

A valóság az, hogy a válságot maga a Pénzimpérium gerjeszti, alantás céljai érdekében.

A valóság az, hogy e nép mindenkinél többet dolgozik, ezért a legnagyobb aljasság az, hogy a nyakába varrják, amit nem ők gerjesztenek.

A valóság az, hogy az ország erőforrásai (termőföld, ivóvíz, geotermikus energia, szellemi kapacitás, stb.) nemhogy semmilyen megszorítást nem indokolnának, hanem a legnagyobb jólétet biztosíthatnák e nemzetnek! Itt most csak annyit jegyzek meg, hogy például energiánk is több van, mint a világ leggazdagabb országának, Kuwaitnak.¹¹³

Mégis nyakunkban a közrossz államának vívmánya, az egyre kilátástalanabb jövő, amely közel tízezer, egyre szaporodó jogszabállyal és hatvanhat adónemmel s a többséghez képest nagyon jól fizetett, több mint háromszázezer bürokratával és gyilkolni kész agarakkal körülbástyázva igázza alattvalóit az élő és valós halálba! És akkor még a képedbe vágja, hogy a jogszabály nem ismerete nem mentesít a büntetés alól! Vérlázítóan gusztustalan.

Annak fényében meg különösen, hogy amikor e híres latin idézetet először kimondták, a törvények száma alig néhány volt.

113 Elsősorban geotermikus energia.

Eleidnek öt, illetve a szeri államalapításkor tíz szabály elegendő volt ahhoz, hogy nagyhatalomként, az akkori Európa legfejlettebb és legerősebb birodalmaként elboldoguljon. Nem volt szüksége adókra sem. Egy közjót szolgáló, normális állam, anélkül is létezőképes! A legfőbb latorállam legfőbb csatlósának, napjaink világbirodalmának, 1913-ig nem volt lakossági adóbevétele, mégis működőképes volt.

Az alattvalóvá züllesztett nép leszegényítése tudatos népirtás, mert egyfelől, a nyomor (épp úgy, mint a jólétben való tobzódás) embertelenséget szül. Kiöli az emberből az embert, mert az állandó stresszhelyzet, előbb-utóbb, felőrli ellehetetlenített áldozatát. S mert másfelől, minél szegényebb valaki, annál embertelenebb és ártalmasabb életkörülmények között kénytelen az életét, nem élni hanem végigvetetni. Annál inkább rászorul arra, hogy a lehető legegészségtelebbsül éljen, lakjon, öltözködjön és táplálkozzon, ami az embernek kijáró jó lét helyett egy szenvedésekkel teli rossz életet tételez, s ami legyengített és tönkretett szervezetén keresztül, különböző betegséghez és korai halálhoz vezet.

A szegény nem képes csak rothasztó műanyag rongyokban és lábbelikben járni. A nincstelen pedig még abból is csak a kilóra vett, vagy a szemétből kikajártarkodottat használja. Nincs ez másképp az élelmével sem, amiből nem jut az asztalára, s ami oda kerül, az már nem nevezhető annak, csupán gyomortöltő hulladéknak. Így a szegény nem táplálkozik, csak éhét csillapítja a számára biztosított, olyan élelemnek titulált, vegyszerekkel telepakolt egészségtelen és mérgezett termékekkel, amik ezer módon és ezernyi adalékanyaggal vannak szándékosan szennyezve, s minél szegényebb valaki, annál több méreganyag jut a szervezetébe, mert annál több trutymót töm a tápanyaghiánytól senyvedő testébe. S ami a legtragikomikusabb e hatalmas emberi drámában, az, az, hogy nemcsak elrabolták az emberek önfenntartási lehetőségeit, de egyúttal hatalmas gazdasági rombolást visznek végbe azzal, hogy meghamisítják a munkásemberek, a bérből és fizetésből tengődők mindennapi táplálékait, ételeiket és italaikat, akkor, amikor nekik az egész tőkájuk az erejükben, a munkaképességükben rejlik.

Fácit¹¹⁴

Amikor egy állam arra kötelezi polgárait, hogy beleilleszkedjék az állam kötelékébe, köteles arról gondoskodni, hogy mindenki megtalálhassa benne a maga helyét, a tisztességes élet legelemibb feltételeit.

Nem lehet olyan, akit a saját könnyelműsége, vagy mások kapzsisága: a család, vagy az uzsora tönkretesz.

Nem lehet olyan szegény, aki éhezik vagy fázik.

Nem lehet olyan, aki azt mondhatta, hogy azért követett el bűnt, mert a szükség rávitte.

Nem lehet olyan, akinek az élete mártírság azért, mert akik vele élnek, vagy vele rendelkeznek, megkeserítik élete minden pillanatát.

Az állam, a társadalom rendje és a törvény védjen meg mindenkit mindenki ellen, még önmaga ellen is. Ám ez, egy valódi társadalmat tétel.

Egy egészséges társadalom, vagyis az igazi társadalom alapja a család, melyről minden jóra való embernek, s a közjót szolgáló államnak, minden eszközzel gondoskodnia kell. A család a valódi társadalom Alfája és Omegája. Ott veszi kezdetét, s nélküle éli meg a végét. Család nélkül nincs társadalom, csak ordas csürhe és farkasfalka, ezért egy igazi társadalomban a család a gyökér, a törzs, a legfőbb pillér, egy hatalmas pilon, amelyen minden emberi közösség szilárdan állhat, s melyet épp ezért az összes éltető források istápolnak, hogy erőteljes, virágzó ágakat, napszerű éltető koronát hajtson, mert minden erő, mit egy társadalom adhat, az a család szent erein buzog keresztül s árad vissza reá erejében megsokszorozva. A család egy isteni szentély, amely az erőny és az erény minden formáját a társadalomra visszaáramoltatja, hogy annak erőt adjon, hogy alapja és felépítője szilárdan, rendületlenül álljon.

Egy emberi országban minden ember számára feltétel nélkül biztosított a megélhetéshez szükséges alapjövedelem. S hogy ezt is tudd, a török hódoltság utáni meggyérült Magyarországon a letelepedni szándékozókat a Habsburg uralkodók oly összegekkel támogatták,

amit ma mindenki megirigyelne. Mai összegben egy ház ára mellett, még a ház árának majd hatszorosa. Persze más a az összefüggések, a körülmények együttese. Ám a lényegen ez mit sem változtat. Az állam fennmaradásának érdekében vállalt „áldozat”, amely idővel sokszorosán térül meg.

Egy emberi országban más testén és más lelkén senki sem úr. Miként azt az Ősök Örök Igéje mondja. Ott a szerető sem tulajdon, hanem társ. A szolga sem tulajdon, hanem segítség. A gyerek sem tulajdon, hanem utód. A szülő sem tulajdon, hanem előd.

Egy emberi országban nem szűr össze levét a fiatalság az embertelenek ifjúságával, vérüket fertőzve, mert bennük „Ármány esze, a gonoszság öröködik”. – Mondja a Yotengrit. Mert az ártalmas emberek ártalmas égi világot teremtenek, ami még ártalmasabbra formálja őket. Ezért az ilyeneket nem tűrik meg még a szomszédságban sem, mert ők a béketűrést gyávaságnak vélik, amellyel azután teljesen visszaélnék.

Egy emberi országban a nép tisztában van azzal, hogy az ellenség édes szavakkal tébolyít, de azt is tudja, hogy a harapós ebet bottal, rabló népeket karddal bírnak jobb belátásra.

Egy emberi országban elkerülik a buzgón templomozót, mert tudja a nép, hogy ezek templomaikba karddal terelték őseiket, hogy teleduruzsolhassák a fejüket mindenféle hazugságokkal.

Egy emberi országban az arra járó nem fog éjjeli kurjongatókat és nappali önös csendrombolókat hallani, akik a munkában kifáradt s pihenni tért polgárságot legédesebb álmából vagy csak lazító nyugalmaiból riogatják fel, mert egy ilyen közösségben mindenki tudja és érzi, hogy kívülre még mások is vannak, akiknek a nyugalmat, érzékenységét respektálni tartozik.

Egy emberi országban az arra járó nem fog szegényeket, elhagyottakat látni, akik éheznek és fáznak, akik pizsokban és bűnökben sülyyednek el, mert egy ilyen közösségben az állami szervezet legelső és legszentebb kötelessége, hogy ezt minden eszközzel megakadályozza.

Egy emberi országban a 13. században élt Kubiláj kán lelkülete is érvényesül, aki az adóhivatala elé egy táblát függesztett, amelyen az

állt, hogy *„Isten ellen való vétek lenne a bajban lévőket adóztatni! Segítsünk mindenkin!”*

Egy emberi országban...

S hogy ez ma csak egy álom?

Lehet.

De, Wass Albert szerint háromféle magyar ember van, de mind megegyezik abban, hogy elégedetlen a világgal, a kormánnyal, s mind panaszkodik, morog, kesereg és szitkozódik. De az egyik úgy próbálja megoldani a problémáit, hogy hason csúszva kiszolgálja a hatalmasokat. S ha odalöknek neki egy koncot, és befogadják cselédnek, akkor veszettebb lesz a veszett kutyánál, kegyetlenebb az ellenségnél, csak-hogy bebizonyítsa a maga hűségét, s nagyobb koncot kapjon.

A másik ennek az ellenkezőjét teszi. Két lábra áll és verekszik. Védi azt, amit a magáénak vél. A maga jussát az élethez, a szabadsághoz. Jogát a földhöz, amelyen született, amely a hazája. De ő az is, aki verekszik másokért, mindenkiért, és mindenki helyett, a mások jussáért és szabadságáért.

A harmadik, a legnagyobb csoport: a nép, amelynek arca nincs, sem nem rossz, sem nem jó. Nem szép, és nem csúnya. Nem hős, de nem is áruló. Senki és semmi. Tömeg. Nyáj. Nem tesz se jót, se rosszat, csak meghúzódik és vár. S mint fű a rátaposó láb alatt, meghajlik, és mindent eltűr, mert eszébe se jut, hogy tegyen ellene valamit, hogy kockázatot vállaljon a jussáért, a szabadságáért, vagy bármiért. Majd mikor tovább lép a láb, akkor lassan megint felegyenesedik, de sosem egészen. Pusztán annyira, hogy bármikor kész legyen újra lelapulni egy másik láb alatt.

Te vajon melyik csoportba tartozol?

Magam, Margaret Mead-del együtt, nem kételkedem abban, hogy egy mély gondolatokkal rendelkező, felelősségteljes kis csoport képes megváltoztatni a világot, hisz a világ megváltoztatásának ez az egyetlen módja!

Kapaszkodók

A világ megváltoztatásához nyújthatnak fogódzókat az alábbi különféle nemzetközi, embert védő jogszabályok, mindazoknak, akik az antivilág kába és ferde repülését nem szárnyalásnak, hanem a valóságnak megfelelően, zuhanásnak érzik.

Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata

Az első deklaráció az ember jogairól leszögezi, hogy minden emberi lény szabadon születik és egyenlő méltósága és joga van. És kimondja többek között azt is, hogy:

- Minden személynek joga van az élethez, a szabadsághoz és a személyi biztonságához.

- Senkit sem lehet rabszolgaságban, vagy szolgaságban tartani, a rabszolgaság és a rabszolga kereskedés minden alakja tilos.

- Senkit sem lehet kínvallatásnak, avagy kegyetlen, embertelen vagy lealacsonyító

- büntetésnek vagy bánásmódnak alávetni.

- A törvény előtt mindenki egyenlő és minden megkülönböztetés nélkül joga van a törvény egyenlő védelméhez.

- Senkit sem lehet önkényesen letartóztatni, őrizetbe venni vagy száműzni.

- Minden személynek teljesen egyenlő joga van arra, hogy ügyét független és pártatlan bíróság méltányosan és nyilvánosan tárgyalja, s ez határozza meg egyrészt jogai és kötelezettségei felől, másrészt minden ellene emelt bűnügyi vád megalapozottsága felől.

- Minden büntetendő cselekménnyel vádolt személyt ártatlannak kell vélelmezni mindaddig, amíg bűnösségét nyilvánosan lefolytatott perben, a védelméhez szükséges valamennyi biztosíték mellett, törvényesen megállapítják.

- Senkinek magánéletébe, családi ügyeibe, lakóhelye megválasztásába vagy levelezésébe nem szabad önkényesen beavatkozni, sem pedig becsületében vagy jó hírnevében megsérteni. Minden személynek joga van az ilyen beavatkozásokkal vagy sértésekkel szemben a törvény védelméhez.

- Az államon belül minden személynek joga van szabadon mozogni és lakóhelyét szabadon megválasztani.

- Minden személynek joga van minden országot, ideértve saját hazáját is, elhagyni, valamint saját hazájába visszatérni.

- A család a társadalom természetes és alapvető alkotó eleme és joga van a társadalom, valamint az állam védelmére.

- Minden személynek, mind egyénileg, mind másokkal együttesen joga van a tulajdonhoz, s attól önkényesen meg nem fosztható.

- Minden személynek joga van a gondolat, a lelkiismeret, a vallás, a vélemény és a kifejezés szabadságához, amely magában foglalja azt a jogot, hogy emiatt ne szenvedjen zaklatást és hogy határookra való tekintet nélkül kutathasson, átvihessen és terjeszthessen híreket és eszméket bármilyen kifejezési módon.

- A közhatalom tekintélyének alapja a nép akarata; ez tisztességes választáson kell hogy kifejezésre jusson.

- Minden személynek mint a társadalom tagjának joga van a szociális biztonsághoz.

- Minden személynek joga van a munkához, a munka szabad megválasztásához, a méltányos és kielégítő munkafeltételekhez és a munkanélküliség elleni védelemhez.

- Az egyenlő munkáért mindenkinek, bármilyen megkülönböztetés nélkül, egyenlő bérhez van joga.

- Mindenkinek, aki dolgozik, olyan méltányos és kielégítő fizetéshez van joga, amely számára és családja számára az emberi méltóságnak megfelelő létet biztosít és amelyet megfelelő esetben a szociális védelem összes egyéb eszközei egészítenek ki.

- Minden személynek joga van a pihenéshez, a szabad időhöz, nevezetesen a munka időtartamának ésszerű korlátozásához, valamint az időszakonkénti fizetett szabadsághoz.

- Minden személynek joga van saját maga és családja egészségének és jólétének biztosítására alkalmas életszínvonalhoz, nevezetesen élelemhez, ruházathoz, lakáshoz, orvosi gondozáshoz, valamint a szükséges szociális szolgáltatásokhoz, joga van a munkanélküliség, betegség, rokkantság, özvegyiség, öregség esetére szóló, valamint mindazon más esetekre szóló biztosításhoz, amikor létfenntartási eszközeit akaratától független körülmények miatt elveszíti.

- Minden személynek joga van ahhoz, hogy mind a társadalmi, mind a nemzetközi viszonyok tekintetében olyan rendszer uralkodjék, amelyben a jelen Nyilatkozatban kinyilvánított jogok és szabadságok teljes hatállyal érvényesülhessenek.

- Jogainak gyakorlása és szabadságainak élvezete tekintetében senki sincs alávetve más korlátozásnak, mint amelyet a törvény kizárólag mások jogai és szabadságai elismerésének és tiszteletben tartásának biztosítása érdekében, valamint a demokratikus társadalom erkölce, közrendje és általános jóléte jogos követelményeinek kielégítése érdekében megállapít.

Embert védő más mondományok

Az emberi lény védelmére, az 1948. december 10-én elfogadott Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata mellett számtalan szemforgató nemzetközi jogszabály született.

Az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok Védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt egyezményt Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvény hirdette ki.

Az Európai Szociális Charta az Európa Tanács (és nem az Európai Tanács, s nem is az EU!) egyik legfontosabb nemzetközi szerződése, amelynek célja az állampolgárok legalapvetőbb jogainak és a szociális biztonságának megerősítése. A Chartát az emberi és szociális jogok biztosításában élenjáró legfejlettebb nyugat-európai országok kormányai írták alá az Európa Tanács égisze alatt, 1961. október 18-án Torinóban.

A Szociális Charta EU-s vonatkozása az Amszterdami Szerződéssel (1997) került előtérbe. A Szerződésbe ugyanis ekkor került beemelésre a Szociális Charta, mint a tagállamok által követendő munkavállalói és szociális jogok egyik fő hivatkozási forrása.

1966. december 16. keltezésű a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya és a Gazdasági, Szociális és Kulturális Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya.

1981. január 28. napján kelt Egyezmény az egyén védelméről, tekintettel a személyes jellegű adatainak gépi feldolgozására.

Az emberi lény oltalmazására született meg az Ovideói Egyezmény, annak tudatában, hogy a biológia és az orvostudomány nem megfelelő alkalmazása az emberi méltóságot veszélyeztető cselekményekhez vezethet. Az Egyezmény kimondja, hogy az emberi lény érdeke és jóléte a társadalom vagy a tudomány pusztta érdekével szemben mindenkor elsőbbséget élvez. Mindenkinek joga van az igazságos és megfelelő egészségügyi ellátáshoz. Egészségügyi beavatkozás pedig csak azután hajtható végre, ha abba az érdekelt személy szabadon és tájékozottságon alapuló beleegyezését adta. Ennek a személynek előzetesen megfelelő tájékoztatást kell kapnia a beavatkozás céljáról és természetéről, valamint következményeiről és kockázatairól.

Népirtás

A nemzetközi jog ismeri és meghatározza a népirtás fogalmát is.

A Nemzetközösség szerint népirtásnak minősül – függetlenül attól, hogy békében vagy háborúban követik el – mindazon cselekmény, amely valamely csoport megsemmisítésére irányul. A vonatkozó jogszabályok szerint¹¹⁵ népirtást követ el az, aki:

- a csoport tagjait megöli;
- a csoport tagjainak súlyos testi vagy lelki sérelmet okoz;
- a csoport tagjaira olyan életfeltételeket kényszerít, amely a csoport teljes vagy részleges fizikai pusztulásához vezet;
- oly intézkedések tesz, melyek célja a csoporton belüli születések meggátolása;
- a csoport gyermekeit erőszakkal más csoportba visz.

A népirtás bármely módját elkövető személyek büntetés alá esnek, függetlenül attól, hogy államvezetők, hivatalos vagy magánszemélyek.

Vajon a lassú vagy korai halál előidézése, (a munkanélküliség intézményétől, a kilakoltatáson meg a pusztító életmód biztosításán át a betegítő és gyilkoló szerekig bezárólag), minek minősülnek, ha nem népirtásnak?

¹¹⁵ 1955. évi 16. törvényerejű rendelet a népirtás büntetnének megelőzése és megbüntetésé tárgyában 1948. évi december 9. napján kelt nemzetközi egyezmény kihirdetéséről.

Emberiesség elleni bűnök

Az emberiesség elleni bűntettek, amelyeket a polgári lakosság elleni átfogó vagy módszeres támadás részeként, a támadásról tudva követnek el. Köre széles, ezért itt terjedelmi okok miatt csak a legfontosabbakat említjük. Emberiesség elleni bűnt követ el az, aki:

- a másikat kiírtja (A "kiírtás" alatt értendő különösen olyan életfeltételek szándékos előidézése, többek között a táplálékhoz és a gyógyszerhez jutás lehetőségétől való megfosztás, amely a népesség egy részének pusztulását okozhatja. Kiírtás az is, amikor olyan „táplálékot” és „gyógyszereket” adnak, illetve biztosítanak az embereknek, amelyekről azok halálosan megbetegszenek.);
- másokat rabszolgaságba taszít (A "rabszolgaságba taszítás" egy személy fölötti tulajdonjoghoz kapcsolódó valamelyik vagy valamennyi jogosítvány gyakorlását jelenti, köztük e jogosítványoknak az emberkereskedelemben való gyakorlását, különösen a nők és a gyermekek tekintetében. Rabszolgaság az is, amikor az elvégzett munkáért annyi jövedelmet sem biztosítanak, amelyből vegetálni sem lehet. A mai rabszolgát az különbözteti meg a korábbi korokétól, hogy ma nem nevezik még annak a nyomorultakat, holott súlyosabb a helyzetük, mert a mai rabszolgatartók annyi jövedelmet sem biztosítanak, amelyből fedélre, ruhára és élelemre is jutna. Korábban ezeket a rabszolgatartó biztosította.);
- bármely meghatározható csoport vagy közösség üldözése politikai, faji, nemzeti, etnikai, kulturális, vallási, nemi, vagy más, a nemzetközi jog által egyetemesen tiltott egyéb ismerv alapján, bármely cselekménnyel (Vajon nem üldözik a magyarságot, amikor más nációkat előnyben részesítenek vele szemben? Amikor más nációknak ingyenes otthonokat biztosítanak, és számtalan különböző anyagi juttatásokat kapnak. Előnyt élveznek bizonyos állások betöltésénél, vagy az érvényes jogot felettük nem gyakorolják, amikor büntetlenül követhetnek el súlyosabbnál súlyosabb bűncselekményeket? Stb.);

- a nemzetközi jog megsértésével elkövetett bebörtönzések vagy fizikai szabadság megvonásának más súlyos formája (Vajon szabad-e ama ember, akinek semmi vagy majdnem semmi a jövedelme?);
- kínzás (A "kínzás" őrizetben vagy a vádlott ellenőrzése alatt lévő személynek szándékosan súlyos testi vagy lelki fájdalom vagy szenvedés okozását jelenti. Vajon nem kínzás az, amikor nincs elég jövedelem a megélhetéshez, vagy amikor embereket lelki terror alatt tartanak, különböző fenyegetésekkel?);
- erőszakos közösülés, nemi rabszolgaságban tartás, prostitúcióra kényszerítés, kényszerterhesség, kényszer-sterilizálás, vagy a nemi erőszak bármely más, hasonlóan súlyos formája;
- szándékosan nagy szenvedést, vagy a testi épség vagy a testi vagy a lelki egészség elleni súlyos sérelmet okozó embertelen cselekmények (Hovatovább a magyarság kilencven százaléka ebbe a kategóriába sorolandó!).

Háborús bűnök

Háborús bűntettnek minősül:

- a szándékos emberölés;
- a kínzás, vagy embertelen bánásmód, ideértve a biológiai kísérleteket;
- a súlyos szenvedések okozása, illetőleg a testi épség vagy az egészség súlyos károsítása;
- az ellenséges nemzethez tartozó személyek alattomos megölése vagy megsebesítése;
- annak kijelentése, hogy senki számára sincs kegyelem;
- az ellenség vagyontárgyainak elpusztítása vagy elvétele;
- az emberi méltóság súlyos megsértése, különösen a megalázó és lealacsonyító bánásmód;
- a polgári lakosság hadviselési módszerként való szándékos éheztetése, az életben maradáshoz nélkülözhetetlen dolgoktól való megfosztás révén.

Összegzésében sajnos elmondható, hogy a magyarsággal szemben mind a népiirtás, mind az emberiség elleni bűnök, mind a háborús

bűnök folyamatosan elkövetődnek a mindenkori államhatatalom részéről!

A Római Statútum

Az emberiség fent nevezett büntetteinek megtorlására, az Egyesült Nemzetek Diplomáciai Konferenciája által 1998. július 17-én elfogadott, a Nemzetközi Büntetőbíróságról (nem tévesztendő össze a Nemzetközi Bírósággal!) szóló Római Statútum létrehozta a legsúlyosabb nemzetközi vonatkozású bűncselekmények elkövetői felett joghatósággal rendelkező Nemzetközi Büntetőbíróságot, melyhez a „magyar állam” a maga módján csatlakozott. Egy állítólagos kormányhatározat alapján¹¹⁶, melynek nyomát az elérhető Jogtárakban nem lelni, állítólag 1999. január 15-én írták alá, és a Statútumot az Országgyűlés¹¹⁷ valóban megerősítette¹¹⁸, de nem fogadta el. Ugyanis az én olvasatomban a megerősítés, nem elfogadás, mert az, csak az egyik értelmezésében jóváhagyás. Ám, ha elismerjük, hogy ez a megerősítés elfogadás, akkor az a kérdés merül fel, hogy a Statútum szövege magyar nyelven a mai napig nincsen kihirdetve, a ratifikáló országgyűlési határozat¹¹⁹ 2003-2006 között folyamatosan az Országgyűlés előtt volt, ám végül visszavonták azt. Holott az eljárásjogi törvények szerint¹²⁰, a Statútumot törvénnyel kell kihirdetni, hogy hatályba léphessen, mert anélkül olyan ez az egész, mintha nem is lenne, ami azonban a jelen időpontig még nem történt meg. Így a Nemzetközi Büntetőbíróság statútumának formálisan a mai napig nincsen hivatalos, jogszabály-erejű magyar nyelvű szövege – pusztán a törvényjavaslathoz csatolt hivatalos fordítást tekinthetjük annak.¹²¹

Itt azonban azt is látni kell, hogy e hét éves huzavona alatt, látra, két egymásra acsarkodó országrontó garnitúra volt hatalmon, de egyik sem tartotta fontosnak e kérdés megnyugtató rendezését. Vagy-

116 2296/1998. (XII. 30.

117 a 72/2001. (XI.7.) határozattal

118 Magyar Közlöny 2001/123 (XI. 7.)

119 T/4490. sz. alatt törvényjavaslatként

120 1987. évi XI. törvény 3. §, 1982. évi 27. trvt. 13.§.1.

121 <http://www.parlament.hu/irom37/4490/4490.htm>

is nincs két vagy több tábor, csak a nép van legalább kétfele szakítva, mert így vihető be az erdőbe, kilőhető vadnak.

És van még itt egy félrevezetésre alkalmas csavar! Tudniillik, kihirdettek ugyan egy Statútummal kapcsolatos törvényt¹²², de az csupán egy a Nemzetközi Büntetőbíróság kiváltságairól és mentességeiről szóló megállapodás. Vagyis nem maga a Statútum. S ez az egész fölöttébb elgondolkodtató....!

Falra borsó

A fenti deklarációkat a sokadik újmagyar állam nevében is elfogadta az épp aktuálissá emelt szüretelő társaság, sőt az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata ötvenedik évfordulóján, remélhetően az utolsó újmagyar garnitúra jeles tagjai, még oly cirádát is zengtek róla, „erkölcsi és politikai kötelességből”, hogy majd sírógörcsbe estem miatta – elkeseredésemben –, amikor ismét hitet tettek a Nyilatkozat céljai mellett. Hát hogyan dicsőítették volna és „esküdtek” neki újfent hűséget, és ígérték, hogy következetesen fellépnek az emberi jogok megsértése ellen (Kupola, Kupola meddig bírod még e terhet?), amikor a Nyilatkozat csak iránymutató, s mivel nem törvényerejű, ezért nem kötelez. Ezért a latorállamok és csatlósai csak akkor feszegetik, ha az ő érdekeik ezt kívánják, miközben ők, minden egyes paszuszusát naponta ezerszer sértik meg. Miként azt Magyarföldön is rendre kijátsszák és lábbal tiporják, mert olyan idegenszívű trüppök kaptak választóíktól ehhez szabad kezét, akik, hol nemzeti mázzal, hol meg szociálisan érzékeny mákonnyal viszik a magyar nemzetet végső pusztulásba! Eme egyköldökű, de sokszínű, mégis leginkább kétarcú kíméletlen kompánia, csak elvesz, mindent! viszont a lassú halálon és hosszú szenvedésen kívül semmit sem ad cserébe, ezért, amit művel, azt nem lehet másnak mondani, mint kifinomult módszerrel elkövetett népirtással kísért banditizmusnak. S mivel e szabadrablást a gazdasági szervezetekkel összefonódva, szerteágazó fosztó szervezetein keresztül folytatja, minek mondható, ha nem egy

veszett rendőrállamnak, egy cezaromániás, fasisztoid jellegű maffiaállamnak?

Maffiállam

Az emberiség, minden jó szándékú ember, és a maradék magyarság, nem nézheti az események ilyen alakulását tétlen, hisz létalapjáról van szó, az eredendő emberi jogáról, az emberhez méltó életéről, melyet a közrossz állama minden lépésével egyre jobban ellehetetlenít. Egyenesen az élethez való jogát veti el! S ez tűrhetetlen!

Miután Te magad eltorzított érzékelő rendszereddel eme embertelen, maffiaszerűen működő államgépezet létét és működését eleven holtként abszolút nem észlelted, sőt most, ezek hallatán, ha tehetnéd, talán még nekem is esnél, mert van merszem üdvösködet ily súlyosan gyalázní. Bár államapud majd ezt bizonyára megteszi helyetted. Hisz erőszakon és félelmen alapuló tekintélyén senki sem ejthet csorbát, ezért szerinte csak a nyaloncok hazug szava szállhat az ő uralta légben! Mert a zsarnokság a gazt éteti, az egyenest pedig magából kiveti és számon kéri.

Egy rendőrállamban, egy féktelen terrorállamban a kultúra terén legnagyobb úr az írói öncenzúra, amely féltve születendő gyermekét, nem meri papírra vetni a belülről fakadó őszinte gondolatokat, meg az élményekből fakadó véleményt, mert tart a retorziótól. Ám a szellemet nem lehet eltiporni, mert az előbb vagy utóbb utat talál magának a megnyilatkozás felé.

Ezért, ha ez a fentiekből nem derült volna ki, nézzük meg hát közelebbről azt a felvetést, hogy a közrossz állama kimeríti-e a maffiaállami jelzőt vagy sem! Nehogy az a képzet alakuljon ki, hogy csak alaptalanul gyalázkodom.

Mivel a maffiaállam egy összetett kifejezés, ezért a könnyebb megértés miatt célszerű azt különválasztva meghatározni.

A maffia egy olyan titkos bűnszövetkezet, amely saját céljaiért, vagy anyagi ellenszolgáltatás fejében mások érdekeiért, bűn- és terrorselekményekre vállalkozik.

Titkos, mert a külvilág nem is sejti, hogy létezik, csak az „eredményeivel” szembesülhet nap, mint nap az éber gondolkodó. Bűnszövetkezet, mert több személy összehangoltan, egyre-másra olyan cselekményeket követ el, amelyek törvényekbe és az általánosan elfogadott erkölcsi értékekbe ütköznek, vagy olyan helytelen tetteket, súlyos hibákat és mulasztásokat, amelyek különböző bűncselekményeket valósítanak meg. A saját léte érdekében, kegyetlen és kíméletlen, hatalmi és politikai megfontolásból jobbára álcázva, folytatólagosan erőszakot és megfélemlítést alkalmaz, vagyis terrorizálja is a lakosságot. A tetejébe pedig mindezen cselekményeit különböző előnyök és anyagi ellenszolgáltatás fejében mások érdekében is megteszi. Amikor pedig ezt egy államot megtestesítő szerepkörben teszi, akkor ez azt jelenti, hogy az általa uralt népet idegen érdekeknek szolgáltatja ki. (Lásd az adósság visszafizetési színjátékot, meg az ország totális kifosztását és idegen érdekek alá rendelését!) S amennyiben e kufárok a saját népükből valók, akkor hazaárulásról beszélünk, ha pedig idegen náció tagjai, akkor megszállásról. (Nem véletlen, hogy a közelmúltban nagy [mű] vihart kavart a „parlamentari képviselők” hovatartozása. Ám a hallgatás önmagáért beszél, miként e „képviselők” mellkasára provokatívan kitűzött izraeli zászlós jelvények is.)

Teszik mindezt egy államalakulat leple alatt, akkor, amikor az állam feladata, az erkölcs és igazság talaján állva, a közjó szolgálata lenne. És ettől válik ez az egész igazán félelmetessé!

Hiszen itt egy adott földrajzi terület feletti olyan legfőbb hatalomról van szó, amely birtokolja a fizikai erő legitim vagy magyarul: elfogadott, elismert használatának monopóliumát, amit a bürokrácia, a bíróság és a rendőrség testesít meg, melyre támaszkodva „kormányozzák” e terület társadalmát.

Az önkényuralom elkerülésére, az új demokrata elveken alapuló államot kezdetben három hatalmi ágra bontották: törvényhozó, ítélkező és végrehajtó hatalomra. Ám amikor már két hatalmi ágat egy kézbe vonnak, az önkényuralmat szül. A terrorállamban pedig a három ág teljesen egy kézben, a Pénzimpérium kezében összpontosul. Lásd, amikor a végrehajtói hatalom, a kormány tagjai a törvényhozók, vagy amikor a törvényhozói hatalmat megtestesítő képviselőt százazrekre büntetik, mert nem tartotta be a kormányzó párt szava-

zási utasításait, a pártfegyelmet. Amikor pedig a bíróságok tagjait és vezetőit a kormány határozza meg, vagy ukázokat ad neki, szalonképesebben ezt ők, ajánlásnak mondják, akkor viszont a végrehajtó hatalom jelenik meg az ítélkező hatalomban. Vagyis a terrorállamban valójában nincsen csak egyetlen hatalmi ág, amely az erőszakszervezetek birtoklásával a gazdasági és politikai maffia uralta végrehajtói hatalomban testesül meg.

Jöttek sokan

Amennyiben, a fentiekben semmiben sem lelnél igazságot, akkor az volna a kérdésem, hogy mit tett a mindenkori magyar állam, Gyejcsától napjainkig, a magyar nép boldogulásáért, a jólétéért? Mit tett annak érdekében, hogy össznépi szinten csökkenjen a baj, a nehézség, a betegség, az emberi szenvedés és az igazságtalanság?

Jött hajdanán egy Vajk- Stephanus, aki felforgatott mindent, hogy minden jobb legyen. Tényleg azért jött, hogy jobb legyen?

Roszbabb lett.

Jött a Habsburg, aki ...

Jött a török...

Jött a Kiegyezés...

Jött Károlyi...

Jött Kun-Khon...

Jött Horthy...

Jött a szovjet...

Jött Rákosi-Rosenfeld...

Majd jött Kádár- Csermanek vérzivatarral... aztán valahogy hosszú idő után végre, húsz éven át, valamivel tényleg jobb lett! A mához képest ezerszer!

Majd jött a „Rendszerváltás”, ami ismét felforgatott mindent, hogy jobb legyen, hogy az ország lakossága a rablásaiból fejlett atlantisztákhoz tartozva olyan szinten éljen, mint azok. De akkor azt mondták, hogy a felzárkózáshoz legalább tíz-tizenöt esztendő kell. És Te türelmesen vártad, hogy végre most már valóban jobb legyen, s minden csak egyre rosszabb lett.

Alig telt el hat év a „Rendszerváltás” óta, és olyan „jó” lett, hogy egy hatalmas megszorító csomag kellett az összeomlás elkerüléséhez. De akkor azt hazudták, hogy most már tényleg kilábal az ország a nehézségekből és valóban jobb lesz.

Nem lett, mert jöttek az újabb és újabb megszorító csomagok, amit ők szépítően reformoknak, kiigazításoknak hazudtak.

Eltelt huszonnégy év és az ország messzebb került a rablásaiból fejlett Nyugattól, mint negyed százada volt. Közben a Kánaán hazug ígéretével még az Unióba is beterelték az ország népét, hogy most aztán már tényleg a Paradicsomban érezhesd magad. Ám az Ígéret Földje messzebbre került, mint korábban bármikor.

Azóta szinte naponta jönnek a csomagok, hogy jobb legyen...

De hamarosan jönni fog a Nép is, hogy most már valóban jobb legyen... S hogy olyan állama legyen, amely csakugyan a Közjót Szolgálja...

Csak úgy kérdezem

Az, ami fentebb felszakadt belőlem, már önmagában is egy nagy kérdés, hogy miért mindez? Mi folyik itt, és miért? De szinte minden soromból kitetszik egy kérdés, a kérdés, hogy miért?

S most itt, a vége felé, csak úgy kérdezem még, ahogy az eszembe jön, amolyan költőiesen, szinte már-már mellékesen:

Itt miért nincsenek államférfiak?

Mert állam sincs?

Itt minek a választás, ha a valóságban bárki választott nem lehet?

Mert ez nem is választás?

Itt minek a Parlament, ha egy „ember” dönt mindenben?

Mert valójában nincs Parlament?

Itt mi a kormányzás, ha a hajó össze-vissza megy?

Az összevisszaság?

Itt minek a pártfegyelem, ha demokratikus a rendszer?

Mert még a saját fogalmai szerint sem demokrácia?

Itt miért jár mindenért kemény, megtorló büntetés?

Mert útonállókkal van dolga?

Itt a „vezetők” miért csak négyévente egyszer keresik a vezetettek kegyét?

Stexaszi takarékoságból?

Itt miért van az, hogy a közszolga úgy bánik veled, mintha ő lenne a világ ura?

Mert ő valójában nem is szolga?

Itt a Rendőrség miért szaladgál a mellényén hatalmas „Szolgálunk” felirattal?

Mert talán így tudja önmagával is elhitetni, hogy ő valóban szolgál valakit?

Itt mindenért miért a legszegényebb „kisembernek” kell fizetnie?

Mert tőle minden könnyen elvehető?

Itt miért szólnak a szerződések a szolgáltatók jogairól és a szolgáltatott kötelmeiről?

Mert kiszolgáltattott?

Itt a szolgáltató, miért játszik hatóságot?

Mert itt ő is hatóság?

Itt miért kell megadnia a személyes adatait egy vásárlónak az eladónak?

Mert itt a kereskedő is hatóság?

Itt bizonyos magánszemélyek miért léphetnek fel hatósági jogkörrel?

Mert itt ők is a hatóság?

Itt miért hatóság, ami nem lehet hatóság?

Mert ez a hatóságok országa? Az önkényuralom országa?

Itt miért közlekedhetnek egyesek nem szabványméretű rendszám-táblákkal?

Mert itt ők a törvényen kívüliek?

Itt miért közlekedhetnek egyesek sötétített szélvédőüveggel?

Mert itt ők ugyancsak törvényen kívüliek?

Itt a motorosok miért közlekedhetnek felhajtott rendszám-táblával?

Mert itt ők is törvényen kívüliek?

Ha itt jogállam van, akkor ez miért megengedett?

Vagy itt nincs jogállam?

Itt (is) miért engedik meg az olyan génmanipulált vagy adalékolt élelmiszerek (az ivóvíz is), műtrágyák, permetszerek, tisztítószer-

kozmetikumok,, stb. forgalmazását, akkor, amikor azok bizonyítottan rákkeltőek?

Itt miért kell a sírparcellákat iksz idő elteltével kiváltani, azaz miért kell újra meg újra megvenni az Ember Végső Nyughelyét?

Vagy itt nem cél még a végső nyugalom megteremtése sem?

Van még a világon pénzbelileg olyan drága földdarab, mint a sírhant, mely életed megkoronázásaként majd eltakar?

Itt miért...

A Te kérdéseidet, magad is hozzáteheted!

Végezetül

Így a legvégén, már nyugodtan beszélhetünk a kezdetekről is! Azokról a kezdetekről, amelyek nemcsak a holnapba visznek, hanem a régibe, az eredetibe is visszavezetnek.

Mert hiszen minden bajnak, vagy jónak, forrása is leend, amely magyarázatot adhat mindenre.

Volt tehát kezdetben az Anyatermészet lágy ölen, az úgynevezett Édenben élő gyámatag embercsíra.

Idővel eme emberszerű csíra megsokasodván, kinőtte Édenét, mely tovább már szűknek bizonyult, s a később érkezett embercsírák ezért a perifériára szorultak. A periféria azonban már nem volt oly lakajos, mint a centrum, ezért ott az embercsíra is lassan átalakult. A periféria minőségi függvényében, más és más embertípus formálódott a Végtelen Időben.

Ott, ahol a körülmények a legmostohábbak voltak, ott alakult ki a Vadóc, aki, hogy életét fenntartsa, semmilyen eszköztől sem riadt vissza. Még attól sem, hogy a jobb körülmények között élő embercsíra-társnak nekiessen, s tőle, ha tudta, mindent elvegyen, akár az életét is. Ez ama előnnyel kecsegtetett, hogy az édeni helyére lépjen, ahol sokkal kedvezőbbek voltak a körülmények, az életfeltételek. Tehát a cél az lett a Vadócok körében, hogy a Lágy Öl nyújtotta Édenben élő Szelídek helyét maguknak megszerezzék.

A Vadóc élete fenntartására, mindig tettekre készülve, edzi magát, ezért folyton erősödik.

A Szelíd ellenben, a Vadóchoz mérten folyton gyengül, hiszen az ő léte nem igényel különösebb erőfeszítést, ezért folyamatosan satnyul, megkönnyítve vele dolgát a Vadócnak.

Csakhogya a Vadóc, mihelyt átveszi a Szelíd helyét, maga is a satnyulás útjára lép.

Hacsak, hacsak nem ismeri fel, márpedig előbb vagy utóbb a zord valóság rá kell ébressze arra, hogy valamit tennie kell. Vagyis vége a lazításnak, mert az, könnyen az életébe kerülhet.

Ám ezzel egy szakadatlan, és ádáz küzdelem veszi kezdetét az egykori Szelíd és a Vadóc – ma inkább már Harcias Tiprók vagy Csatabeliek – között, ami – némileg átalakult formában – máig mozgatja az emberi történelmet.

Tehát elsöre, alapvetően két embercsírai őstípus jelenik meg előttünk, amely mégis egy azonos irányban haladva bontakoztatja ki önmagát és járja majd be saját történelmének rögzös útját, melyben mindkettő életeleme az örökös harc, vagy a harcészültség.

Azonban itt arról sem feledkezhetünk meg, hogy számos altípus jelenik meg az emberi történések színpadán, hiszen az Édenből kiszorultak, nem egyformán mostoha körülmények közé jutva, más és más válaszokat adtak az eléjük tornyosuló különböző komplikációkra. Ez hatott a temperamentumukra és a jellemükre is. Sokan előbb-utóbb mégis a Szelíd- Vadóc küzdelmek részesei és áldozatai lettek. Elpusztultak, vagy közéjük olvadtak.

Valójában a harci zajoktól félreeső, védett fészkekben, a cselekvésre készítetű, úgynevezett Félédeni viszonyok közé kerültek – s különösen azok, akiket még a Természet természetes bástyája is pártfogolt, mocsár, kőszirt, vagy bármi más képében – jutottak abba a helyzetbe, hogy őket hosszú időre elkerülhette a Csatazaj, és annak szelleme. Így számukra adódott az a helyzet, amely a legideálisabbnak tűnt az igazi emberi szellem eredendő kibontakoztatására. S míg a Csatabeliek életét és gondolkodását a háborúzás, a pusztítás kötötte le és formálta, addig a Békebeliek életét az építés vezérelte. Vagyis, rejtetten ugyan, de megjelent a két ellentétes irányvonal az emberiség sajátos színpadán.

A Csatabeliek, bátorságuk, erejük és hatalmuk fokozására bálványokat, vagy, ha úgy jobban hangzik, istent vagy isteneket kreáltak

maguknak, a saját képükre és hasonlatosságukra, akiket azután hatalmas kőkatedrálisokban, s azok előtt és azokon túl, imádni kötelezve, mások fölé rendelték. Ezzel megjelent a hierarchia, a hátrányos megkülönböztetés embertelen tana, a vakhit és annak emberellenes vallása, és megjelent a buzgó papsága, meg az egyháza, kétháza, székháza, és számtalan más irgalmatlan torzulása.

A faragott, a hamis isten pedig egy hazug világot teremtett képmutató és csaknem őszinte híveinek. E csalókás világ, kasszasikerére hívta elő a Pénz Istenét, amely azután egy eszközalapú, parádésnak tűnő, de annál kegyetlen pénzvilágot teremtett. S mivel a mágikus érme szinte mindenkit delejezett, egyre több bigott híve lett. S minél többen imádták, annál nagyobbra nőtt az ereje. S mára már az erőnye annyira felpuffadt, hogy ő lett a világban Alfa és Ómega, s közte mindennek az ura. Ő, Stexasz atyja és anyja, önmaga fia és leánya.

A Békebeliek viszont addig forgolódtak nyitott elmével és szívvvel az őket környező világban, a Természetben, mígnem felismerték abban Isten létét és az ő nagyszerűségét. E népek – mint az ősmagyarok is – igen magas szellemi, de nem technikai műveltséget megalapozó alaptermészetéből fakadó fürkésző, szemlélődő és elmélkedő lelkiülete – a mindennapok tapasztalatai alapján – meglátta azt, hogy a világmindenséget egy emberi ésszel felfoghatatlan és megmagyarázhatatlan, nálánál összehasonlíthatatlanul hatalmasabb erő, egy örök vagy ős tevő teremti és szakadatlan változások közepette – kijelölt irány nélkül, de a saját törvényeit szigorúan betartva – formálja „kénye kedve” szerint.

Eme örök tevő vagy Örök Isten léte tehát számukra nem hit kérdése volt, hanem bizonyosságon alapuló szilárd tény és biztos tudás. S bár semmilyen elképzelhető formával felruházni nem tudták, de roppant erejével és működésének miriád hatásával mindenütt és mindenkor szembesülhettek. A haragvó szélben épp úgy, mint az éltető napsugárban, vagy az életadó vízben, a termékeny földben, vagy akár egy parányi bogárban, egy vékony fűszálban, egy ígésző emberi szempárban, egy bátorító szelíd mosolyban, vagy egy messze szálló kismadárban...

Épp ezért a Csatabeliekkel szemben, nekik nem volt szükségük faragott bálványra, egy nagyhatalmú külön istenségre. Egy olyan vala-

miszerű valakire, aki az ő önös céljaikat egyengeti, s a világ Sors Kerekét a kedvükre és a javukra pergeti. És épp ezért, nem is emeltek, egy mindenütt jelenvalónak, egy örökmozgónak, egy égbeszökő, hatalmat és dőreséget demonstráló, de drabálishan körülhatárolt – összkomfortos személyzettel ellátott, reménybeli hívekkel tömött – fikarcnyiségében is monumentális, nyirkos légű, templomnak vagy katedrálisnak nevezett szentséges kupolagot. Hisz a Világmindenséget nem lehet még a Csatabeliek nyers erőszakával sem bepréselni a Jelentéktelenségbe, miként a Duzzadó Életet sem lehet, se ekképp, se másképp, mozdulatlanságba, halálba dermeszteni, amint azt a valóságtól elrugaszkodottak torz agyszüleménye képzelet!

A Békebeliek gondolatvilága és világról alkotott képe tehát élesen elütött a Csatabeliekétől, azoktól, akik, ha támadtak, szegletet, vagyis éket és követ használtak gyilkolásra; akik, ha védekeztek, követ köre rakva, kőből építkeztek, és teret, szegletekkel határoltak. Szemben a Békebeliekkel, itt jelesül: a magyariakkal¹²³, akik a kőben a hideg ridegséget, a taszítást, az életteleniséget, a halált látták, a szegletekben pedig az elkülönülést, az elrekesztést, az elválasztást, a hasítást, a rombolást.

Ezért lett a magyariak körében a gömb, mint a világmindenség alakja, és mint mag, az alkotás, a teremtés, az élet jelképe (mint például a Nap, vagy egy virágnak a magja), s tekintették a tökéletesség isteni szimbólumának.

Emiatt nemcsak „vallásos” alapjelkép volt, hanem szerették is mindazt, aminek gömb formája volt. Legyen az egy gyümölcs, vagy egy bogár, vagy egy gömbölyded emberi arc, netán egy emberi alkotás.

A gömbbel megtestesülő, s a világegyetem egységét kifejező Mindenség tökéletes és hiánytalan Teljességében, az egyes alkotóelemek egymással szervesen összeforrottak, s ezért köztük tökéletes együttműködés, összhang és harmónia van. E látásmód egyenesen vezetett az egymásrautaltságot, s vele az egyenértékű kapcsolatokban meg-

123 A magyarsággal rokon etnikumok gyűjtőneve: avarok, besenyők, hunok, jászok, kabarok, kőrösök, kunok, megyerek/magyarok, palócok, pannonok, székelyek, szemerék, szolimok vagy szarmaták, törökök [nem azonosak a mai törökséggel]. Magyar Adorján nyomán.

nyilvánuló mellérendelő társadalmi viszonyrendszerhez – szemben a Csatabeliek alárendelő szemléletmódjával –, amely nem tűrte a szolgaságot és az alávetettséget. Ezért nem is emelt maga fölé képes isteneket sem. Elvonatkoztató, megszemélyesítő gondolkodásképesége ellenére, nem alkotott, elméletek gyártásától idegenkedő lelkületével, teremteslegendákat, művészetében a növényvilág és különösen a virágok ábrázolásának előtérbe helyezése mellett, kerülte a hatalmat és pusztítást jelképező ragadozó állatokat, kozmikus szemléletéből pedig az égi parancsokat megtestesítő állatövi elemeket (asztrológiát), de annál nagyobb gondot fordított a Nap meg a Hold fényváltásaira, és a természeti erők különféle megnyilvánulásaira.

A rábaközi Tudók magyar szellemi hagyományát őrző, s az őseurópai filozófiát is megtestesítő Yotengrit szerint, kezdetben volt a mindent magába foglaló Ős Erő, az Első Istenség, vagy Öreg Isten. Belőle támadt a hím és a nőstény istenség.

A Férfi Isten a Napot választotta földi halandó szemével is látható orcául, ezért nevezik őt Napszellemnek. Ő a világ felső felének a mozgatója, a nappalok ura. A Női Isten, a homlokán Holddal ékes Földisten-anyánk, a világ alsó felének mozgatója, az éjszakák ura, a föld királynője, a Boldogasszony. Kettejük egyenértékű, de nem egyforma megnyilvánulásával vette kezdetét a kétnemű szaporodás.

Az apró életszikrákból, életmagokból álló napsugarak a földre hullva keltik az életet. A világ valójában e két Teremtő Isten Ikerörvénye, az Ő kiegyenlítődsre törekvő örök táncuk mindennek forrása.

(Ellenségük a bajok kútfője, a nemtelen ártó szellem, Ármán, aki a duálpár alkotta egyensúly, a hímség és nősténység keltette harmónia megbontására, a teremtes minőségének a rontására törekszik. Léte azonban nem törvényszerű, mert a fény léte nem függ az árnyéktól.)

A teremtes e női és férfi energia együtthatásából bontakozik ki. E két szerető erő egymástól elválaszthatatlan, összetartoznak, és párban Egyek.¹²⁴ A kettejük permanens vonzalmából (szeretetéből) ered a világot építő mozgás, a teremő örvénylés, melynek egyik eredménye maga az ember.

124 Ez a mai kvantummechanika anyagának hullám- és részecsketermészete, az elválaszthatatlanul összetartozó tudat és anyag elve. Mindkettő az egyazonos valóság két oldala.

A szeretet, a szerelem teremt, hogy viruljon az élet gyönyörűsége, a szeretet, a szerelem, ami nem ismer veszedelmet és gonoszságot. Nem ismeri azt, hogy az egyik teremtmény a másik ellenére létezzen. Vagyis a Teremtés nem azért hinti magvait, hogy pusztulást hozzon, hanem, hogy életet fakasszon. Ami azt is jelenti, hogy az ember csupán a teremtmények egyike, s nem a teremtés koronája. Része a Természetnek, de nem ura annak. Szeretetből született, szabad lénynek, de a szabadsága csak addig terjed, amíg azzal nem árt egy szeretetből született másik szabad létezőnek! Legyen az akár egy hangya, vagy egy elefánt, netán egy másik ember. Ezért az ember egyenrangú partnerének kell tekintse mindazt, ami a Természet részét alkotja, és el kell fogadja annak sokszínűségét, hisz a teremtés lényege az! El kell fogadja, hogy az emberek különbözőek, és nem egyformák, mert úgy vannak teremtvé, hogy mindegyike másként érez és másként gondolkodik, hogy mások a képességei, és mások az adottságai. De mindahány, a szerelem gyümölcsének egyenrangú termése. E természetbe illeszkedés azonos az Istennel való harmóniával, ahol nincs, és nem is lehet alá- és fölérendeltség sem, ahol nincs alattvaló és nincs följjebbvaló (mert felülvalóságával akaratlanul is tapossa az alatta lévőket), csak érdem szerinti előljáró. Aki pedig elől jár, az nem tipor, hanem irányt mutat, és vezet.

Ez a Békebeliek mellérendelő világnézete, szemben a Csatabeliek alá- és fölérendeltségen alapuló elnyomó világával.

A mellérendeltségen alapuló társadalomban minden ember egy önálló és szabad isteni entitás, ami partnerséget feltételez, ahol a társak együtt teremtenek, állítanak elő értéket, és ahol az ember nem tulajdona senkinek sem, még a társadalomnak sem. Az államnak megvédképp nem!

E filozófia, mivel nem alkalmas a parancsuralmi rendszerek elvi alátámasztására és nem ad teret az egyeduralmi törekvéseknek, ezért már jó ezer éve üldözést szenved, az atyák eme szellemiségét képviselő magyarsággal egyetemben. Ami azonban ma már lassan még a saját fiai és leányai körében is teljesen ismeretlen leend.

Itt jegyzendő meg, hogy a mai formájában ismert Jin (sötétség, bűn, gonoszság) és a Jang (fény, értelem, jóság) erőrendszerén, az aktív férfias ható és e hatásra alakuló, passzív nőies energiák ellenté-

tén alapuló, és a magyarság körében is felkapott fengsui, minként az kiviláglott az előbbiekből, teljesen eltér az ősmagyarság alkotta világréptől. Csak a Tao Te King eszmerendszerében található meg őseredetiségében, ahol még a Jin-Jang egyenrangú őserő is, a lét forrása, épp úgy, mint a Yotengrit bölcséletében, amely nem a szembenálláson, hanem a kiegészülésen, a kölcsönös egymásra hatáson alapul, ahol a női és férfi pricipium egyenrangú és egyenjogú erőresz, ahol a két fél együtt teremt, és egymást kiegészítve, együtt alkot egy Egészet. Erre utal a magyar feleség szó is. Mert a magyarságnál a nő nem a bűn forrása, nem egy tisztátalan állat, és nem is asszonyi állat, nem eszköz, nem tárgy és nem tulajdon, és nem egy bármikor használható és kihasználható kénybarlang, vagy egy olcsó ondótarisznya, és nem oldalborda és ... hanem a férj párja, annak is a jobbik fele, a jobbik (oldalán elhelyezkedő) fele-sége. A férj (eredetileg fél) pedig a nő másik fele.

E gondolatvilágban a szellem és az anyag ugyanannak az energiának más-más megjelenési formája, ahol az isten, vagy istenek nem a semmiből, hanem a saját szellemi energiájukból teremtenek, amely tele van félresikerült próbálkozással is, mert ugyan sokat tudnak és sokra képesek, de nem mindenhatók! E teremtő folyamatot az ember a saját szellemanyagával, maga is segíteni képes, lelki és szellemi, tudati finomodásának tökélyre vitelével, hiszen ezzel az Istenség szellemkvantumait is gyarapítja és finomítja.

Mindazonáltal, az Öregisten hatalmával nem vetekehet senki sem, hisz hozzá képest az ember egy szinte semmi, aki ugyan megkapta a teremtés részleges jogát, de nem képes a semmiből akár életet is létrehozni, s csupán az Alkotótól kapott sajátságokat viszi tovább, mint egy váltófutó. Így, ha tetszik, ha nem, az ember csak egy „eszköz”, s nem Isten képe és hasonlatossága. S ez az egykori istenteremténye nem is avatkozott be Isten művébe (hogyan is avatkozhatott volna?), mert úgy tartotta, hogy mindenki a maga portáján úr, és teszi, azt, ami az ő dolga. Ezért mindenki megelégedett azzal, amit ez az „úr” önmagáról és szándékáról, követői útján (Nap, Hold, Föld, Szél, Víz, stb.) sorjában elmondott. A Békebeliek tanultak belőle, de nem nyúltak ahhoz a gyeplőhöz, amely nem nekik adatott! Ám a gondolkodás képességével, a saját boldogulásuk érdekében, állandóan fürkésztek

titkait, a Természet Törvényeit. És amivel fel lettek ruházva (az Élet továbbvitele), annak minden vonatkozásában maradéktalanul igyekeztek eleget is tenni.

Az Élet továbbvitele és ápolása viszont a gyönyör és az öröm forrása! Épp ezért hogyan is lehetne e paradicsomi szépségű földi Tér a siralom völgye, a szenvedés és a gyötrelmek helyszíne, azoknak, akiket az Isten valamilyen oknál fogva, ide vezetett? Miként azt a Csatabeli-ek csalóka utódai még ma is fenn hirdetik, az ember és az emberiség megnyomorítására konstruált, életidegen eszmerendszerűkkel, amelyben az Élet folyamatos megújítása bűn, s annak gyümölcse, vagyis maga az Élet, eredendően bűnös.

E torz világkép uralomra jutásával azután nem csoda már az sem, hogy itt ma már mindenütt ropják a farkasok torkosan sánta táncát, mert hiszen az emberiség meghasonlott önmagával, s nem ismeri föl igazi földi szerepét és valódi rendeltetését, amely arra ösztönözné, hogy létének minden mozzanatában Ős-Tenével közvetlen kapcsolatba kerüljön, ámde nem akként, ahogy azt Csatabeleik istenük nevében az idomításra szoruló alattvalóiktól elvárták és elvárják – hogy lemondjanak a földi élet örömeiről, hogy tagadják meg a Természetet és a természetüket, a szüleiket meg a testvéreiket, és a többi (s itt az apáca- és szerzetesvilágról, illetve az inkvizíció elvárásairól már nem is beszélünk) – hanem úgy, hogy a Természettel, melyből nyerik életüknek minden tápláló forrását, tökéletes harmóniában éljenek. Mert az ő alapvető érdekük lenne az, hogy az Őstevő törvényeit tiszteletben tartsák, hisz a saját boldogulásukat könnyítenék meg vele. Ezért, aki, ha megsérti Törvényeit, magának árt s nem az Isten ellen vét, ezért azzal önmagát bünteti meg, és nem az Isten súlyt le reá sértett haragjában.

Tehát a Természettel összhangban élni valójában annyi, mint az Örök Isten, a Jóisten közelében élni. S mivel Ő, az életadó legfőbb jó, ezért, a Békebeliek, akik ezt felismerték nem féltek tőle, hisz nem egy ferdehajlamú, rosszindulatú és bosszúszomjas gonosztevőt láttak benne, hanem az Élet és Szeretet Forrását, ezért elismerték, szerették és tisztelték, értékelték felmérhetetlen nagyságát és hatalmát; mindig számoltak vele és számítottak rá, de nem estek természetellenes túlzásba, ezért még képletesen sem zárták be Őt, templomnak, kápolná-

nak vagy bármi másnak nevezett kalodába. Nem áldoztak neki, legfeljebb csak áldomást ittak életük meghatározott eseményein, mert mit is adhattak volna Neki, ami egyébként is az Övé volt? De nem is alázkodtak meg előtte, nem hízelegtek neki, nem imádták őt, és nem dicsérték, hisz az, a legnagyobb sértés lett volna reá nézve! Mert e mentalitás azt feltételezi, hogy egy semmihez sem értő és semmit sem tudó, butuska emberforma tanulót látnak benne, akit dicséretekkal kell ösztönözni, hogy tegyen már valamit, akit akképpen kell inspirálni, hogy mindegyre hízelgő dicshimnuszokat zengenek neki, s akihez ugyanakkor folyamatos fohászokkal fordulnak, hogy tőle különféle előnyöket csikarhassanak ki.

Ez bizony a tökéletesen megbomlott emberi elme világa, amely a legnagyobb hatalmú erőt a leggyengébb képességekkel és a legroszszabb emberi tulajdonságokkal ruházza fel! Az istenfaragók, istentelentésükkel, valójában becsmérlik és semmisíteni igyekeznek a létező Istent és nagyszerű Alkotását, s magát az egész földi életet, amit ők siralomvölgyként aposztrofálnak.

Egy szó mint száz, a Teremtő trónfosztása folyik itten ezerrel, hisz, aki csak egy olyan világot képes összetákolni, ahol csak szenvedni lehet, aki csak bűnös állapotokat és eredendően bűnös lényeket képes alkotni, az egy nagyon silány és hitvány kreátor lehet. Akkor a kérdés már csak az, hogy e degradátoroknak miért van szüksége eme hitvány Isten képére és hasonlatosságára?

Csak nem azért, mert ők maguk azok, akik ilyenek? És akkor már nem is kérdés az, hogy miért hitvány a világ, s benne az emberi faj...

Sajnos szomorú tény, hogy a világ, visszavonhatatlanul, a Csatabeliek alkotta Pénz Istene mögött sorakozott fel, abban a hiszemben, hogy vele a saját jólétét és boldogságát teremti meg, noha csupán a saját szenvedésének és halálának magvát hinti el.

Pedig a magyar őshagyomány már régtől fogva arra figyelmeztet, hogy az ártalmas emberek ártalmas égi világot teremtenek, ami azután még ártalmasabbra formálja őket, miáltal beléjük rökönnyödik az ostobaság, a lelketlenség meg az irgalmatlanság, ezért ők olyanok, mint a veszett ebek, akiket messze el kell kerülni! S ha netalán valaki valamiképp szomszédságba keveredne velük, ott nem szabad őket megtérni, mert ők a béketűrést gyávaságnak vélik, ezért a hadakozás

bármily utálatos dolog is, de a harapós ebet csak bottal, a rabló népet pedig csak karddal lehet jobb belátásra bírni!

Ám itt, már nincs kard sehol, mert elhitették, hogy a kard egy gyerek kezébe nem való veszélyes fegyver, amely a Pax Pénzurát veszélyezteti. Csakhogy közben – gondos kezek nyomán – a szellem is lidércé változott, amely nem engedi el azok kezét, akiket a hamis világ már egészen megmérgezett.

Így hát kihátrálni e halálos csapdából egykönnyen már nem is lehet, mert az, mágnesként vonzza a hamis ígéretekkel megfertőzött gyenge lelkeket. Olyan ez, mint az ajtóban égő tűz, amiért senki sem mer rajta átmenni, attól félve, hogy az megégeti, pedig ott a szabadság jelentő egyetlen út, egyfajta vészkijárat! De a lángok elijeszítik, mint a megszokottak elvesztésének kínja, s helyette a bajbajutott kiugrik, az ablakon, ahol tűz ugyan nincs, de túl mélyen van a földszint...

Mégis, a mai magyarság számára létezik egy megoldás e csapdahelyzetből – és ez, az a bizonyos kijárat – visszatérni az ősök szelleméhez, a Magyarok Istenéhez! Ám e népre szabott védőszellem csak akkor eleven és hatékony, ha ápolják őt, ha hisznek benne, s minél többen hisznek benne, annál elevenebb és annál erősebb. Ám azt tudni kell, hogyha valaki elfordul tőle, akkor óhatatlanul egy másik, egy idegen Isten igájába kényszerül. Még akkor is, ha tagadja az Istent és az ateizmusban hisz, mert akkor az ateizmus Istenét (mindaz, ami az ateizmus fogalomkörét kimeríti) fogja éltetni és erősíteni. Miképp a magyarságot is jó ezer éve eltérítették saját Őrszellemétől, ezért aztán nem lehet csodálkozni azon sem, hogy valamilyen formában, de már több, mint ezer éve idegen uralom alatt senyved. S mindaddig szenvedni is fog, amíg nem tér vissza az ő saját istenéhez, melyet az ősök szelleme teremtett meg neki.

Ez az isten azonban nem egy faragott bálvány! Hisz nem tekintették személynek, s nem nevezték Úrnak sem, és Atyának, de Anyának sem, mivel tudták, az Alkotónak nincs neve. Öregistennek nevezték, de azt sohasem gondolták róla, hogy egy őszszakállú öregember volna, hanem a Magyarok Isteneként a magyar Élet Forrását látták benne, hiszen Őreá épült az egész életük. Így Ő, a magyarság vitathatatlan szellemi öröksége, akihez vissza lehet és kell térnie annak, aki e

földön magyarként élni akar, mert az ősök révén Ő öröktől fogva, el-
orozhatatlanul a magyaroké! És mindaddig az is marad, amíg a Nap
egyetlen magyarra is ragyog, a föld terem, a szél susog, a víz csobog, a
virágok nyílnak, a szerelem lobog...!

Utózöngé

A nagy kérdés itt már csupán az:

"Megy-é előbbre majdan fajzatom, nemesbedvén, hogy trónodhoz közelegjen, vagy, mint malomnak igavonó barma, holtra fárad s a körből, melyben jár nem bír kitörni..."¹²⁵

Magam bizakodó valék, mert látom

*„Forr a világ bús tengere...
Ádáz Erynnis lelke uralkodik,
S a föld lakóit vérbe mártott
Töre dühös viadalra készti.”¹²⁶*

Ezért hát:

*"Ti akartátok, hogy csatára keljen,
Ti, hogy véres legyen az áldozat!
Reszkessetek, mert harca szörnyű léssen,
Az igaz ügy szent diadalt arat!
És mint a phönix hamvadó porából,
kelend ki a magyarnak népe a csatából.”¹²⁷*

125 Madách: Az ember tragédiája

126 Berzsenyi Dániel verstördéke

127 Garay János - Ütött az óra

Zárszavi intézés

Európa szívében az elmúlt negyedszázad alatt teljesen nyilvánvalóvá vált ama sokszorosan bizonyított tény, hogy a mondvacsinált államhatalom idegen érdekeket szolgáló gátlástalan bűnözői körök kezére adatott a célból, hogy az állam leple alatt kifoszthassanak és elveszejthessenek egy egész országot, mialatt ők maguk – a lakosság döntő hányadát mindenéből (még az eszéből is) kiforgatva – szédítő vagyonokra tettek szert...

Mi, a némán és tétlenül, mi több, cinkosan tűrő, megalázott és megyomorított teherhordók, akik közül sokan, talán balgamód, nem is érzékelték e lemoshatatlan gyalázatot, így veszítettük el hazánkkal együtt, az eredendően megillető, emberhez méltó életfeltételeinket is. Koldusokká és hontalanokká tettünk eleink vér- és könnyáztatta ősi földjén, a saját hazánkban, s önmagával meghasonlott lelki nyomoroncokként megdőbbenve, s látszólag tehetetlenül állunk meghívott végzetünk előtt. Mégis, ha emberként akarunk megállni önmagunk, s legfőképp őseink és sarjaink színe előtt, nem tehetünk mást, mint-hogy e pénzközpontú és uzsorakamatú maffiavilágot mihamarább meghaladjuk! Ehhez azonban előbb mindenkinek tájékozódni és gondolkodni kell, hogy tisztán, álca nélkül lássa, valójában mi is folyik körülötte, s hogy tudja, mit is kell tennie. Ám a korrekt és hiteles információszerzés egy hazug és hiteltelen világban sajnos a legnagyobb nehézségbe ütközik. Mindannyian egyfajta hitelből élünk, ami nem más, mint bizalom, hit valamiben, vagy valakiben, tetteinek s szavainak őszinteségében és igazságában. A hitel tehát a megbízhatóságon alapuló megbecsülés. A kérdés csupán az, hogy kinek van, illetve kinek lehet hitele előttünk? Mert ez lesz az, ami a gondolkodásunkat, s vele az egész életünket meghatározza. S amennyiben akaratlanul is a tudatos vagy akár tudattalanul hazugnak adunk hitelt, akkor óhatatlanul vakvágányra jutunk.

Az életünkben szerzett ismereteink jó részét másoktól kapjuk, melyeket gyakorta képtelenség ellenőrizni. Különösen egy hazug világban. Ezért rendkívül fontos a hitelesség kérdése, amit csakis a saját gondolkodásunk segítségével tudunk felülvizsgálni. Ám, ha ott már

több, vagy csupa hazugság kapott helyet, akkor ez szinte teljességgel reménytelen, s csak a tévutak sokaságának nyílik terep.

Jómagamnak egy kritikus olvasó előtt feltehetően erősen kétes lehet a hite. Mitől is lenne másként, főleg ott, ahol majd mindenki hazudik? Ezért hitelfokozás címén, itt pontos forrásmegjelölésekkel bizonygatni sem akarok semmit sem, de nem is lehetne, hisz tart még ama kor, melyben a *„jól pergő nyelv a kétségtelen valót meglopja”*, s ezért az, bármit hihetően cáfolni, vagy, ha kell, igazolni képes.

Egyébként is, ez nem egy tudományos értekezés! Csupán egy vénülő szószövvő tanonc sebzésre is alkalmas karca a virtuális és valós papírlapon, az általa megéltek és ismertek szerinti világról. A sebzés célja sem más, mint az, hogy az egyre növekvő társadalmi kelevény – a gyógyulás érdekében – végre nagyobb figyelmet kapjon és felfakadjon.

Az itt leírt kritikus és kemény szavak semmiről sem akarnak meggyőzni senkit sem. Aki nem érzi e kor nehéz szagát, azt egyébként sem lehet rábeszélni semmire sem, ezért az egész írás – nézőpont kérdése csupán – tekinthető bárminek. Akár egy rendszerellenes súlyos vádiratnak is. A szándék pusztán annyi, hogy papírra vetve perlekedésemet, talán ébredésre és elmélkedésre készítetem azokat, akik még nem teljes agykárosultjai e rettenetes kornak. S az is kétségtelen, hogy elfogult vagyok, mert az írásomban ott van a féltés, a félelem attól, hogy a megélt és kiteljesedő gonosz folyamatok nyomán végleg elvesz az eredendő és gondolkodni – önmagáért és másokért – kész és képes, tettekre hajlandó ember, aki alkalmas újraalapozni és kiteljesíteni az elveszett emberi világot. Emiatt is szólalt meg bennem egy vészt jelző isteni szélharang, amit ekképp kongatok, hogy réveteg álmában mindenki, kinek még füle van a hallásra, s esze a befogadásra, így Te is meghalld!

Figyeld hát és halld meg a szél haragos szavát, majd menj tovább a magad útján! Ama úton, amely csak a Tiéd, amit Te kaptál a Teremtőtől, hogy valóban önmagad lehess, s ne tükörképe valaminek vagy valakinek. Egy olyan Te, akiből azonban kicsendül az emberiségért érzett aggodalom és felelősségtudat. Mert, mint ember, a Teremtőtől, vagy az Őreg Istentől, mivel ember lennél, erre kötelezve is vagy!

Köszönetnyilvánítás

Köszönet az Olvasónak a türelemért, hogy megtisztelt a figyelmével, s vette a fáradságot és elolvasva a könyvet, együtt gondolkodott velem!

Források szabad jegyzéke

Az alább, s a lábjegyzetben felsorolt – látókört bővítő – művekkel semmit sem szeretnék bizonyítani, ezért sem követem a bevett gyakorlatot (kiadó és évszám jelzése), miként azt sem mondhatom, hogy azoknak a teljes tartalmával jómagam egyetérték. A célom mindössze annyi, hogy az adott téma bővebb megismerésén keresztül gondolkodásra készítsem a tisztelt Olvasót!

1982.6. tvr. a Nemzetközi Valuta Alapról (újgyarmatosításunk nyitánya)

1985.20.tvr. a Nemzetközi Pénzügyi Társaság alapokmánya

Az 1740. évi Névtelen: Magyar történet

Anonymus: Gesta Hungarorum

Antalné Tankó Mária: A Gyimesek völgyében élő csángó magyarok hitvilága

Avraham Revello: A cigányok eredete

Balassa Iván – Ortutay Gyula: Magyar néprajz

Bánlaky József: A magyar nemzet hadtörténelme

Benedek Elek: Édes anyaföldem

Benedek Elek: A magyar nép múltja és jelene

Benkő László: A megszerzett föld

Benkő László: Táltosidők

Bertrand Russel: A tudomány hatása a társadalomra

Bicsérdi Béla: Az Élet Könyve

Böcz Sándor: Mit kell tudni a palesztinokról?

Buji Ferenc: Az emberré vált ember

Carl Sifakis: A Maffia - Enciklopédia

Cion bölcseinek Jegyzőkönyve

Cser Ferenc: Benjámín

Cser Ferenc: Életszimbólumok

Cser Ferenc: Gyökerek

Cser Ferenc: Kik vagyunk, honnan jöttünk

Cser Ferenc: Magyar folytonosság a Kárpát-medencében

Cser Ferenc – Darai Lajos: Ember, társadalom, emberiség

Czike László: A titkos uralom
 Czike László: Pénzügyi tönkretételünk története
 Csokalyi Fényes Csobán: Ebária
 Csokalyi Fényes Csobán: Úton a saját hajlékod felé
 Csörgő Zoltán: A szimbólumok és szertartások szerepe a modern kori ember életében
 David C. Korten: Tőkés társaságok világalma
 Dr. Cey-Bert Róbert Gyula: Hunok és magyarok konyhája
 Dr. F. Batmanghelidj: A tested vízért kiállt
 Dr. Joel D. Wallach: A halott orvosok nem hazudnak
 Dr. Kalas György (szerk.): Élelmiszer-adalékanyagok
 Dr. Kós Károly: Tájak, falvak, hagyományok
 Dr. Lenkei Gábor: A cenzúrázott egészség
 Dr. Lenkei Gábor: Egészségre ártalmas!
 Dr. Lenkei Gábor: Mentőöv beteg emberek számára
 Dr. Légrády Péter: Tojás, táplálkozás, egészség
 Dr. Natasha Campbell-McBrid: GAP-szindróma – Az emésztés és a pszichológia kapcsolata.
 Dr. Matthias Rath: Miért nem kapnak az állatok szívrohamot?
 Dr. R. Swinburne Clymer: Az árulás kora
 Dr. Sós József: Magyar néptáplálkozásban
 Dr. Sós József: Kórélettan
 Dr. Tóth András: Elektrofiziológiai alapjelenségek
 Dr. Turai István: Sugáregészségügyi ismeretek
 Dr. Vuk Mihály: Az élelmiszerek kémiai technológiája
 Egészség-egyenlőtlenségek Magyarországon
 Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata
 Erwin Thoma: Láttalak felnőni
 Eustace Mullins: Oltásos gyilkosok
 Eustace Mullins: Élődsi Világrend
 Eva Kapfelsperger – Udo Pollmer: Halál a konyhában
 Frank Aram Oski: A tejről őszintén
 Gary Null: Halálos orvoslás
 G. Edward Griffin: A világ rák nélkül
 George Orwell: 1984
 Ghislaine Lanctot: Az egészségügyi maffia

Ghislaine Lanctot: Mi a fenét keresek én itt tulajdonképpen?
 Grandpierre K. Endre: A magyarok Istenének elrablása
 Grandpierre K. Endre: A magyarság őseredete
 Grandpierre K. Endre: Aranykincsek hulltak Hargitára
 Grandpierre K. Endre: Az élet vallása
 Grandpierre K. Endre: Magyarok titkos története
 Grandpierre K. Endre: Mióta él nemzet e hazán
 Griga Zsuzsanna: A jelképek világa
 Gyomlay Gyula: Bölcs Leó taktikája
 Györffy György: A magyarok elődeiről és a honfoglalásról
 Gyulai Ferenc: Archeobotanika
 Halmos Antal: Mitől döglük meg az ország
 Harun Yahya: Az evolúciós csalás
 Harsányi Pál: Felfordított állami lét
 Havasi András: A TaijiQuan elmélete és filozófiája
 Herman Ottó: A magyar ősfoglalkozások köréből
 Herman Ottó: A magyar nép arcza és jelleme
 Hernádi Tibor: 1956 igaz története
 Hernádi Tibor: A II. világháború igaz története
 Hernádi Tibor: A rendszerváltás igaz története
 Hetesi Zsolt: A felélt jövő
 Homonnai Ottó: A rideg valóság
 Homonnai Ottó: Ezeréves haláltusa
<http://www.westonaprice.org/>
 Ismeretlen: A magyarság ősi gyógy módjai
 Joachim Bauer: Az együttműködő ember
 José Ortega y Gasset: A tömegek lázadása
 Karácsony Sándor: A magyar észjárás
 Karácsony Sándor: A magyarok kincse
 Karácsony Sándor: A magyar világnézet
 Kocsis István: A Szent Korona misztériuma
 Komjáthy István: Mondák könyve
 Kövi Pál: Erdélyi lakoma
 Kropotkin: A kölcsönös segítség, mint természettörvény
 Kun András: Beszélgetések az önellátásról
 Lakatos Pál: Az ellopott rendszerváltás

Lakatos Pál: Országrontók
 Lakatos Pál: Rendszerváltó miniszterelnökök pórázon
 Lakatos Pál: Vörös milliárdosok
 László Gyula: A honfoglaló magyar nép élete
 László Gyula: Árpád népe
 Liszaboni Szerződés (Magyarország gyarmati státusa)
 Lovelock, J. E.: Gaia
 Lükő Gábor: A magyar lélek formái
 Magyar Adorján: A lelkiismeret aranytükre
 Magyar Adorján: Az ősműveltség
 Magyar néprajz (Főszerkesztő: Balassa Iván)
 Mahmúd Terdzüman: Magyarország története
 Malonyai Dezső: A magyar nép művészete
 Mark Randall: Egy bennfentes kitalál
 Marschalkó Lajos: Országhódítók
 Marschalkó Lajos: Semleges Magyarországot
 Marschalkó Lajos: Világhódítók
 Máté Imre: Yotengrit
 Molnár Géza: Város vagy vidék
 Molnár V. József: A magyar lélek képe
 Neil Z. Miller: Védőoltások – kérdések és kételyek
 Ni Hua-Ching: I Ching, a Változások Könyve és a változatlan igazság
 Noam Chomsky: Titkok, hazugságok, demokrácia
 Oliver Sacks: Ébredések
 Országh József: Fenntartható vízgazdálkodás
 Padányi Viktor: Dentu-Magyaria
 Peter Jentschura – Josef Lohkämper: Teljes megtisztulás
 Posta Imre: Olajos akták
 Posta Imre: Rendőr-köz-i-gazság
 Pusztai Árpád - Bardócz Zsuzsa: A genetikailag módosított élelmiszerek biztonsága
 Ralph Bircher: Szigorúan bizalmas
 Sima Qian: A hunok legkorábbi története
 Surányi Dezső: Régi magyar ellenálló gyümölcsfajták
 Szedmák András: Mi az igazság? – Az evolúció, mint biológiai képtelenség

- Szendi Gábor: Paleolit táplálkozás
 Szendi Gábor: Paleolit táplálkozás kezdőknek
 Szeszák Gyula: Kinyitom az „olajdossziét”!
 Szabó S. András: A radioaktív szennyeződés megjelenése biológiai környezetünkben
 Timaru-Kast Sándor: A Jóanya/Istenanya törzse
 Timaru-Kast Sándor: Kelta magyarok, magyar kelták
 Tolsztov, Sz. P.: Az ősi Chorezm
 Tóth Árpád: A lakosság természetes sugárterhelése
 Tóth Gábor: Az „E” számokról őszintén
 Tóth Gábor: Beteg táplálékaink
 Várkonyi Nándor: Az elveszett paradicsom
 Velseni Szerződés (Az európai csendőrségről)
 Védőkar Füzetek: Szellemi szabadságharcunk kézikönyve
 Vivianne Forrester: Gazdasági horror
 Vlagyimir Megre: Anasztázia
 Worldwithoutcancer Organisation UK: A világ rák nélkül
 Zelena Ferencz: Nemzeti szakács-könyv (1830)

Tartalomjegyzék

Ajánlás.....	5
Firhang!.....	7
Pironga.....	10
Báblét.....	16
Édenáalom.....	19
Lejtmenet.....	23
Bürokrácia.....	26
Hontiprás.....	38
Népdzsinn.....	47
Alkotákol.....	51
Butoda.....	54
Kóríta.....	57
Rezerváta.....	68
Szitaszem.....	71
Laktáta.....	76
- Agrikuss!.....	76
- Kalászbál.....	78
- Lombikoszt.....	79
- Affixumok.....	81
- A halitcsali.....	83
- Atropicerebri.....	90
- Aprimitíva.....	92
- Avolúció.....	97
- Ókulinária.....	99
- Menzanza.....	101
-- Szójajajj!.....	102
-- Parizelver.....	104
-- Margarígat.....	107
-- Kencemente.....	114
-- Zsurmabufta.....	116
-- Kolbitang.....	117
-- Lombikshó.....	123
Vízsrí.....	123
- Égvíz.....	123

- Lévíz.....	124
- Arzenália.....	127
- Halványlé.....	130
- Folyanylötty.....	135
- Violíta.....	139
- Vizitimany.....	140
- A vízmaffia.....	142
Rezultátum.....	145
Fácit.....	152
Kapaszkodók.....	155
- Az Emberi Jogok.....	155
- Embert védő más mondományok.....	157
- Népiptás.....	158
- Emberiesség elleni bűnök.....	159
- Háborús bűnök.....	160
- A Római Statútum.....	161
Falra borsó.....	162
Maffiaállam.....	163
Jöttek sokan.....	165
Csak úgy kérdezem.....	166
Végezetül.....	168
Utóközöngé.....	179
Zárszavi intés.....	181
Köszönetnyilvánítás.....	183
Források szabad jegyzéke.....	185
Tartalomjegyzék.....	191